Gérard de Villiers

SAS

Atentat asupra Papei
SAS 142

În româneşte de Mihaela Stoicescu

EDITURA Tinerama

TINERAMA, 2001
ISBN: 973–8070–86–4

Malko Productions – Paris,
Tuez le Pape
© Gérard de Villiers,

Capitolul I

Ca în fiecare dimineaţă, între ora 8 şi 9, două şiruri lungi de maşini se găseau faţă-n faţă, pe aleea centrală a străzii Dolly Madison, de o parte şi de cealaltă a intersecţiei Saville Lane. Această străduţă, perpendiculară pe marea şosea cu şase benzi de circulaţie şi care traversa Langley de la est la vest. Ducea spre intrarea principală a domeniului Central Intelligence Agency, de circa 30 hectare, între Dolly Madison Road şi George Washington Memorial Park. Ce se prelungea spre Potomac.

Şirul de maşini care parcurgea sensul Dolly Madison Road. Ce venea dinspre vest, era mult mai lung. Majoritatea angajaţilor C.I.A., locuind în Virginia.

În mod sigur, era cea mai mare concentraţie de spioni pe metru pătrat, din lume.

Rock Donaldson, şoferul unui Ford bej şi care se afla în această aglomeraţie, se întreba dacă să treacă pe culoarea galbenă a stopului. El se hotărî în final să respecte legea, observând cu coada ochiului, privirea dezaprobatoare a celuilalt ocupant al maşinii, membru al serviciului de securitate internă a C.I.A:, pe care nu-l cunoştea decât după prenumele său – Greg. Acest înfumurat îi putea face raport! Oricum, nu era în întârziere. Aveau la dispoziţie 45 de minute pentru a ajunge la Washington, unde Kent Longfellow, membru al Diviziei Operaţionale, trebuia căutat la hotelul *Four Seasons.*

Acesta din urmă, scund spre bondoc, cu o mustaţă stufoasă, cam grăsuţ, nu scosese un cuvânt până în faţa clădirii *Washington Post*, poate doar din prudenţă. Cu toate că lucra la Agenţie, Rock Donaldson nu era decât un subaltern, care nu avea acces la informaţiile secrete. Soţia sa, care lucra ca secretară la Departamentul de Stat, aflase într-o zi că se

caută un şofer la C.I.A., şi-l bătuse la cap să se angajeze.

Ajuns în acest post, se bucura de multe avantaje. Înalt, brunet, sportiv, nu-l interesa decât baschetul şi pescuitul. Astăzi, trezit de la ora 6 dimineaţa, se grăbea spre cafeneaua unde lua şi micul dejun.

Din nou, maşinile din coloana din faţă întoarseră sub nasul lui. La volanul unei alte maşini, el observă un coleg şi-i adresă un surâs discret. La această oră, aproape toate maşinile care se deplasau pe Dolly Madison. Dinspre Washington sau Virginia, erau pline cu „spioni" C.I.A. De multă vreme, localnicii din Langley nu le mai acordau nicio atenţie, „spionii" părându-li-se oameni obişnuiţi.

Stopul'se schimbă pe culoarea „roşu", iar Rock Donaldson apăsă pe frână. În spate, Kent Longfellow se hotărî să deschidă gura:

— În curând vei putea bea un ceai!

Plecaseră atât de rapid de la *Four Seasons.* Încât nu avuseseră timp să ia micul dejun. Fără a răspunde, acesta îşi ascunse un zâmbet sub mustaţa neagră.

Jane Hautefeuille, arhivară-şef la C.I.A., calmă, la volanul maşinii sale Subaru, se gândea că în câteva săptămâni nu va mai fi nevoită să parcurgă acest traseu: va ieşi la pensie, după treizeci de ani de muncă cinstită şi loială. După asta, se va ocupa de creşterea pisicilor ei siameze, a doua sa pasiune, după spionaj. În acest ultim domeniu de activitate, îi trecuseră prin mână mii de documente, de dosare încărcate de secrete, pe care nimeni nu i le-ar fi putut ascunde. Nu spera să obţină medalia *Distinguished Intelligence*, dar ştia că-şi servise bine ţara. Pensionarea ei îi permitea să-şi păstreze mica sa cabană din pădurea Merrywood. Iar vânzarea pisicilor i-ar fi adus un venit în plus.

Ea suspină. În această dimineaţă, aşteptarea i se părea mai lungă. Din torpedou. Scoase un pai din plastic şi-l duse la gură, acţionând în acelaşi timp un buton. Imediat, gustul delicios al ginului îi umectă gura, iar ea închise ochii de plăcere. Ginul constituia păcatul ei minor. Seara, când se întorcea acasă, ea îşi turna un pahar mare cu gin, punându-şi cuburi de gheaţă şi-l savura îndelung, cu pisicile pe genunchi.

6

Brusc, ea tresări: o maşină o dubla pe stânga. Bănuind că aparţine poliţiei, abandonă paiul! Apoi, observă că e o maşină obişnuită, cu cineva care probabil că se grăbea.

În sfârşit, apăru culoarea „verde”. Rock Donaldson ridică piciorul de pe frână, dar în momentul în care se pregătea să apese pe acceleraţie, observă o maşină apărând brusc în stânga sa. În mod normal, ar fi trebuit să cotească la stânga pentru a o lua spre sud. În loc de asta, aceasta depăşi Fordul bej şi întorsese spre dreapta, efectuând o magnifică mişcare în „coadă de peşte”, lângă Rock Donaldson! Acesta din urmă zdrobi frânele, evitând astfel la timp coliziunea, dar proiectându-şi pasagerii spre scaunele din faţă. Confuz, el spuse:

— *I am sorry. Sir!*

„*Motherfucker*” înjură el în sinea lui, pregătindu-se să demareze. Dar, vehiculul care-i tăiase calea, se oprise chiar în faţa lui, împiedicându-l să înainteze. Orbit de furie, pierzându-şi cumpătul, Rock Donaldson apăsă pe comanda electrică a geamului său, chiar în clipa în care pasagerul BMW-ului deschise portiera şi ieşi din maşină. Era un bărbat tânăr, cu păr negru tuns scurt, îmbrăcat într-o vestă de piele şi având trăsături aspre. Câteva secunde. Rock Donaldson crezu că BMW-ul rămăsese în pană.

În timp ce tânărul se învârtea în jurul capotei BMW-ului, Rock Donaldson scoase capul pe fereastră şi avu impresia că inima îi stă în loc: bărbatul brunet ţinea în mână un pistol – mitralieră, cu amortizor.

— *My God!* borborosi el.

Teama pe care o simţea Jane Hautefeuille o făcu să analizeze mai bine maşina ce o dublase. Ea o văzu cum iese din şirul de maşini şi coteşte la dreapta. Pentru început, crezu că e o lipsă de civilizaţie din partea şoferului, dar apoi văzu un bărbat ce cobora, ţinând în mână o armă. Iniţial, crezu că era vorba de un bodyguard ce proteja o personalitate. Curioasă, îl urmări cu privirea.

7

În Fordul bej, nimeni nu remarcase încă nimic. Greg, bodyguardul, reacţionă primul atunci când necunoscutul se rezemă de portiera stângă din faţă, ameninţând pasagerii cu arma. Paralizat la început, el băgă mâna pentru a scoate arma din dotare. Liniştit, la o distanţă de doar un metru, ucigaşul dădu drumul primei rafale, nimerindu-i capul, gâtul şi pieptul.

Din afară, se auziră doar câteva detunături înfundate, graţie. Amortizorului armei. Bărbatul aţintise deja pistolul-mitralieră spre Kent Longfellow. Mustăciosul se repezi spre portieră, încercând să fugă, dar fu oprit de o altă rafală. Cu faţa pe jumătate desfigurată, el se ghemui în scaun, paralizat de violenţa neaşteptată a agresiunii. Rock Donaldson, neînarmat, mai încercă încă o dată să iasă din maşină.

Ucigaşul se dădu cu un pas înapoi, descărcând şi restul cartuşelor în corpul lui Rock. Atins la cap şi în stomac, acesta se rostogoli în mijlocul drumului. Cu un gest scurt, asasinul îşi încărcă cartuşiera. Kent Longfellow avu doar timp să-şi spună că va muri şi primi mai multe gloanţe, dintre care unul îi intră deasupra nasului, traversându-i creierul. Ucigaşul făcea deja cale-ntoarsă, urcându-se calm în maşina sa.

Masacrul nu durase nici 30 de secunde.

Doar ocupanţii maşinilor din spatele Fordului văzuseră ceva. Şoferii celorlalte maşini claxonau de zor, furioşi că vor întârzia.

Oripilat, la vederea corpului lui Rock Donaldson întins pe şosea, şoferul maşinii oprite în spatele Fordului, coborî şi se repezi spre acesta. Vacarmul circulaţiei estompase zgomotul, oricum foarte slab, al împuşcăturilor. Imediat ce se urcă în BMW, ucigaşul efectuă o întoarcere bruscă, luând-o în direcţia Washington.

Necrezându-şi ochilor, Jane Hautefeuille văzuse cum ucigaşul îşi golise cele două încărcătoare asupra ocupanţilor Fordului bej, care erau în mod sigur funcţionari ai Agenţiei,

deoarece strada Savlile Lane nu ducea decât spre intrarea
8

principală a C I.A. Cu geamurile maşinii închise, ea nu auzise focurile de armă, dar îl văzu pe ucigaş reurcându-se în maşină şi luând-o spre Washington.

Bătrâna arhivară înţelese rapid că maşina ucigaşului încerca să se piardă în circulaţia din Dolly Madison, deci luă rapid o „măsură activă”.

BMW-ul ajunsese în dreptul ei, dar pe banda opusă, îndreptându-se spre est. Fără a ezita, Jane Hautefeuille ieşi din şirul de maşini şi cu curaj, se îndreptă ca un taur cu micul ei Subaru, direct în BMW.

Şoferul BMW-ului, în pofida unei schimbări a direcţiei din volan, nu avut timp să evite complet coliziunea. Cele două maşini se ciocniră într-un zgomot infernal de fiare contorsionate. Subaru, mai uşoară, suferise un şoc mai mare: capota îi zbură, parbrizul se sfărâmă, iar maşina se învârti de trei ori. Jane Hautefeuille, proiectată în faţă, se izbi de volan. Ea nu purta niciodată centura de siguranţă, atunci când parcurgea distanţe scurte. BMW-ul executase o giruetă şi se oprise la mijlocul şoselei, cu capota şi aripa stângă serios avariate. Şoferul claxonă, întoarse maşina pe şosea, scoţând un scârţâit de pneuri şi demară iar spre est. În direcţia Chain Bridge Road.

Sergentul Patrulei de Control, Leo Tillman, tocmai ieşea din cafeneaua *Dunkin’ Donut’s,* unde, împreună cu colegul său, Lee Kirby. Mâncaseră câteva felii de cozonac, îndreptându-se spre locul lor de patrulare exact în momentul impactului celor două maşini.

După ce văzu maşina Subaru imobilizată pe şosea, observă fuga celuilalt vehicul. El se întoarse spre colegul său şi-i spuse:

— Hei, Lee, ai văzut?! Laşul o şterge!

Din Subaru ieşea un fum albicios. El distinse totuşi corpul prăbuşit peste volan. BMW-ul se depărtase cu câteva sute de metri.

Colegul său remarcă puţin mai departe un corp întins pe şosea şi oameni ce se înghesuiau spre locul accidentului.

— *Sarge,* spuse el, s-ar părea că acolo s-a întâmplat ceva grav!

9

Sergentul Tillman se afla deja la volan, de-a dreptul intrigat. Aparent, accidentul părea a fi fost proyocat de Subaru, ce părăsise şirul de pe şosea. Totuşi, celălalt vehicul, adică *victima* accidentului, fugise de la locul faptei?

— *Bullshit!* urlă el. Întâi să-l ajungem pe cel tamponat.

Dintr-o mişcare, el ilumină girofarul, dădu drumul sirenei şi luă microfonul, anunţând:

— Aici *Cruiser* 24, cod 50. Repet, cod 50. Ne aflăm pe Dolly Madison, direcţia est.

Codul 50 însemna că urmăreau o maşină suspectă, dar fără prea multe detalii.

Pentru orice eventualitate. Lee Kirby scoase arma dintre scaune şi introduse un cartuş. Câteva minute, ei rulară în zigzag printre maşini, cu sirena urlând.

— Îl vom ajunge la intersecţia cu 695, spuse Lee Kirby. Acolo, semaforul stă mult pe „roşu”.

— E în interesul nostru! bombăni sergentul Tillman. Altfel, nu-l vom mai prinde niciodată.

Acesta nu comunicase numărul maşinii suspecte, dar după câteva minute, ajunseră la intersecţia 695, în care staţionau mai multe maşini. Sergentul Tillman întrerupse sirena şi începu să verifice cu atenţie maşinile.

După 30 metri observă un BMW cu aripa stângă zdrobită.

— Aia e, spuse Lee Kirby.

Leotillman reactivă sirena şi ajunse lângă BMW, îl depăşi şi opri. În fugă, îi observă pe ocupanţi: erau doi bărbaţi extrem de bruneţi. În clipa în care Leo Tillman coborî din maşină, BMW-ul dădu brusc înapoi, blocând celelalte vehicule din spate, ieşind din şir, luând-o spre dreapta şi accelerând spre Alexandria.

Cei doi poliţişti demarară imediat, în sunetul sirenei.

— Aici Cruiser 24, anunţă din nou Kirby, cod 50, cod 50. Un BMW argintiu cu dor bărbaţi se îndreaptă spre Alexandria. Blocaţi toate ieşirile, începând de la Francis Kay Bridge.

Circulaţia era extrem de aglomerată, dar acum aveau timp: nu mai exista nicio ieşire mai departe de 10 km. După câteva minute, văzură BMW-til în faţa lor. Maşina rula cu viteză mare, împiedicată de camionetele mari, care nu-i făceau loc pentru a circula mai rapid.

În momentul în care Leo Tillman se pregătea să declanşeze sirena, vocea dispecerului anunţă prin radio:

10

— Apel către toate echipajele! Grav incident la Langley. Nişte necunoscuţi au tras asupra unei maşini oprite la intersecţia Dolly Madison, Saville Lane. Sunt patru morţi. Suspecţii au fugit cu un BMW argintiu. Atenţie! Sunt înarmaţi şi periculoşi! Apel către... reluă vocea dispecerului.

— *Son of bitch!* explodă Leo Tillman.

El luă microfonul şi anunţă:

— Aici *Cruiser* 24. Ne aflăm în urmărirea suspecţilor, pe George Washington Parkway şi încercăm să-i interceptăm.

Lee Kirby avea deja arma pe genunchi şi era foarte palid. Tatăl său fusese ucis acum câţiva ani, în timp ce aresta un suspect, în Texas. Era pentru prima dată în care el se găsea într-o astfel de situaţie periculoasă. Se consolă, gândindu-se că toate maşinile din Fairfax se îndreptau spre George Washington Parkway, fără a mai ţine cont de poliţia din Washington şi de şerifii din Alexandria şi din Arlington.

După câteva secunde, ei se aflau în spatele BMW-ului, cu o maşină interpusă între ei. După ce se priviră, Leo Tillman spuse:

— Hai!

În acelaşi moment, el puse girofarul şi dădu drumul sirenei, aflându-se acum exact în spatele maşinii suspecte. Lee Kirby luă microfonul şi urlă prin porta-voce: (

— *Police. Puii to the right and stop immediatly!*

Acum văzură şi plăcuţa de înmatriculare a BMW-ului: era un număr din Washington DC. Lee Kirby îl comunică imediat dispecerului. BMW-ul încetini viteza şi docil, trase pe dreapta. Imediat, *Cruiser* 24 îl depăşi şi opri. Cei doi poliţişti comunicară prin radio poziţia lor şi coborâră în acelaşi timp, apropiindu-se de o parte şi de cealaltă a maşinii. Sergentul Tillman urlă prin porta-voce:

— Coborâţi uşor din maşină, cu mâinile în sus.

Câteva secunde nu se întâmplă nimic. Apoi, brusc, BMW-ul demară, trântindu-l la pământ pe sergentul Tillman. Acesta nici nu mişcă. Ţinând în mână Colţul Python, trase spre maşină, făcând să-i explodeze parbrizul, dar nu mai văzu ceea ce urmă. Aripa dezmembrată îl aruncă în mijlocul şoselei, unde, un camion nu putu frâna la timp şi trecu peste corpul lui.

1. Poliţia! Trageţi pe dreapta şi opriţi imediat! (n.a.)

11

Lee Kirby văzu maşina ţâşnind pe lângă el ca un bolid şi apăsă pe piedica armei sale. Avu timp să mai observe o faţă crispată şi ţeava unei arme. El primi mai multe gloanţe în piept, deschise gura şi apoi căzu în genunchi, cu aorta sfârtecată.

BMW-ul era deja departe, pierdut în circulaţia din Geoge Washingon Parkway.

Celik Osbey rula ca un nebun, cu sângele curgându-i pe faţă, neştiind nici măcar în ce direcţie se îndreaptă. Gloanţele îi pătrunseră adânc în gât, zmulgându-i o parte dintr-o ureche. El se întoarse spre vecinul său:

— Ehmet, e-n ordine?

Ehmet nu răspunse: el nu mai avea cap. Aerul intra în BMW. Prin parbrizul spart. Celik Osbet se gândea cum să iasă din această situaţie. Uitându-se în oglinda retrovizoare, văzu o maşină a poliţiei. El încetini şi încercă să oprească sângele cu o batistă. Trebuia neapărat să găsească o ascunzătoare, pentru a ajunge apoi în centrul Washingtonului. În sfârşit, văzu un panou ce anunţa ieşirea din Potomac şi direcţia –

Washington.

După ce o luă spre dreapta, observă maşinile poliţiei, dispuse ca un baraj. El continuă să ruleze, dar o altă maşină a poliţiei apăru în spatele lui, cu sirena urlând şi îl blocă. Ca un automat, el smulse rapid arma_ MP 5 a lui Ehmet şi deschise portiera cu o lovitură din umăr. În picioare, nu avea nicio şansă să scape. Parcurse zece metri târându-se, dar cei doi poliţişti din spatele lui traseră asupra sa, descărcându-şi complet cartuşierele. Detunăturile se mai auzeau şi după ce el murise deja.

Capitolul II

Omer Ugurlu, prăvălit pe extremitatea banchetei tapisată cu o ţesătură gen panteră, rezervată doar *buyuk-babas1*, fixa pista de dans din *Havana,* discoteca cea mai în vogă din Istânbul. Vreo şase fete şi băieţi îşi beau liniştiţi consumaţia, stând în picioare în jurul unei mese înalte, plasate bizar, chiar în mijlocul pistei. Băieţii beau rachiu, iar fetele bârfeau cu voce tare, ca să acopere muzica, în afară de una brunetă, tunsă scurt, îmbrăcată cu un pulover şi o fustă mini, purtând cizme. Aceasta se desprinsese de grup şi dansa singură, la câţiva metri de Omer Ugurlu. Ea purta un şal alb în jurul taliei şi se mişca precum o dansatoare orientală. Cu o impudoare totală, ea mima actul sexual, aruncându-şi pântecul în faţă, ori întorcându-se, cu mişcări sugestive din fese. Toţi o admirau. În Turcia, oamenii dansau rareori, în afara celor de la sat, cu ocazia manifestărilor folclorice.

Omer Ugurlu o fixa pe fata ce se ondula în faţa lui, simţind cum necunoscuta începe să-l excite puternic. Îi adresă întâi un surâs, apoi, cu un gest poruncitor, o trase spre el. Dacă reuşea s-o ducă până la toaletele pictate în negru, poate ar fi reuşit să facă sex – chiar şi oral – cu ea.

Din nefericire, mafiotul nu avea nimic dintr-un Don Juan. El semăna mai degrabă cu un urs urât, aproape tot atât de înalt cât şi lat, chelia sa fiind ascunsă sub o perucă importată din China. Singurul lui atu era bogăţia lui şi siguranţa de sine. Puloverul negru din caşmir, vesta de piele bine croită şi

enormul său inel cu sigiliu, constituiau cartea sa de vizită, fără a mai pune la socoteală Mercedesul 560 care-l aştepta împreună cu şoferul, în parcarea de la *Havana.* Fantezia sa se termină brusc, dansatoarea solitară se

1. Mafioţi turci (n.a.)

retrase la masa sa, fără a-i arunca nici măcar o privire, dar după ce îl încălzise bine.

Decepţionat, el scoase telefonul mobil şi formă numărul lui Nilufer Bostani, metresa sa cu care era de 20 ani, care câştigase în perversiune, exact ce pierduse din inocenţă. Era singura femeie care *ghicea* mereu care erau dorinţele lui…

— Evet?1

Vocea joasă şi răguşită a lui Nilufer, îi ridica încă procentul de adrenalină din artere.

— Eu sunt, urlă Omer, pentru a acoperi muzica din bar. Sunt la *Havana.* Te aştept aici.

Nilufer râse răguşit şi spuse:

— Credeam că te afli la o întâlnire de afaceri…

— Aveam una, dar prostul a întârziat.

— Bine! Mă găseşti când termini, conchise liniştită Nilufer. N-am chef să ies.

— Ok! mormăi Omer Ugurlu. Dar fă-te frumoasă.

În codul lor, asta însemna: îmbracă-te cu ceva care să mă scoată din minţi.

— Promit! răspunse languros Nilufer. Oricum, te rog adu-mi Marlboro, căci nu mai am ţigări

Liniştit de această stratagemă, Omer Ugurlu închise telefonul şi-şi continuă fanteziile. În erotism, Nilufer era o maestră. Imaginaţia ei debordantă putea învia şi un mort. Omer Ugurlu o înşelase adesea, dar nu regăsise niciodată aceeaşi complicitate sexuală. Cu părul ei blond şi bogat, cu fruntea înaltă, ca şi pometii, cu gura sa roşie, cărnoasă, nu era o ducesă, dar era un magnific „animal” sexual. Era implicat în criminalitate încă de la o vârstă fragedă, alternând

cu escrocherii, omoruri şi trafic de toate genurile. Gusturile lui erau simple: sexul şi dolarii… cât mai mulţi dolari pentru a-şi putea oferi cât mai multe femei, impresionându-şi astfel prietenii şi trăind cum nici nu sperase, adică „pe picior mare”. Acum avea prieteni în mai multe ţări şi oameni pe care-i plătea, fiind angajaţii lui. Nu mai avea nevoie să-şi rezerve masă în cele mai reputate restaurante din Istanbul, ca să nu mai amintim de cele câteva milioane de dolari aflate în diverse conturi secrete.

Un ospătar se apropie de el şi după ce se înclină în faţa lui, îi şopti:

1. Da? (n.a.)

14

— Ugurlu *bey,* un oarecare Bagsi vă aşteaptă la intrare…

— Bine, borborosi Omer Ugurlu. Să urce.

Era cel pe care-l aştepta. Când termina cu el, se va putea duce la Nilufer. După câteva minute, în faţa lui se înclină un bărbat tânăr, obosit, neras şi cu o privire lipsită de vlagă.

Tipul era un gen de haimana ce ar fi fost în stare de orice pentru banii mafioţilor. Arestat pentru un obscur trafic cu arme, Ugurlu îl eliberase, graţie relaţiilor sale, şi de atunci, Bagsi îi purta o admiraţie copleşitoare…

— *Yalniz mişun? 1*

Celălalt aplecă trist capul.

— *Evet, Ugurlu effendi*…2

Cu voce scăzută, chiar dacă era acoperită de muzică, el relată ceea ce se petrecuse la câteva mii de kilometri de Istanbul. Omer Ugurlu nu se tulbură, ba se comportă ca şi cum ar fi spusele lui Stalin:” cu cât mai puţini oameni, cu atât mai puţine probleme”. Făcu totuşi un efort pentru a afişa un aer plin de tristeţe şi spuse:

— Erau băieţi curajoşi. Va trebui să ne ocupăm de familiile lor.

Asociind cuvintele sale cu un gest, scoase din buzunar un enorm teanc de bancnote de câte 10 milioane de livre. Rapid, realiză ridicolul gestului său: cu inflaţia galopantă, fiecare

hârtie reprezenta în jur de 20 $. Ei băgă teancul la loc în buzunar şi spuse tânărului:

— Vino la mine la birou, mâine dimineaţă. Ne vom ocupa de toate.

Înţelegând că discuţia se terminase, Bagsi se ridică, făcu o plecăciune şi plecă. Omer Ugurlu nici nu-i oferise ceva de băut. Acesta se ridică şi el, lăsând pe masă un teanc de bancnote, îndreptându-se spre ieşire, salutat respectuos de ospătari.

Nici nu ieşi bine, că şoferul său parcă Mercedesul în faţa uneia dintre intrările *Havanei.*

— Mergem la *Akmerkez,* ordonă Ugurlu.

El se grăbea să vadă ce surpriză îi pregătise Nilufer.

Mercedesul opri în faţa intrării de la *Akmerkez,* reşedinţa cea mai scumpă din Istanbul, aflată în cartierul Etiler. Era un colos cu

1. S-a întâmplat ceva rău? (n.a.)

2. Da, domnule Ugurlu (n.a.)

15

22 de etaje, în care cel mai mic apartament costa 5000 de dolari pe lună, într-o ţară în care cel mai mic apartament costa 200 de dolari. La parter se găsea unul dintre restaurantele în vogă din Istanbul – *Papermoon* – frecventat de „mai marii" politicii şi afacerilor.

Omer Ugurlu traversă holul de marmură, salutat respectuos de un funcţionar în uniformă, apăsând pe butonul liftului ce ducea la etajul 22. Apartamentul lui Nilufer Bostani îl costa 15.000 de dolari pe lună. El locuia într-o vilă luxoasă, situată pe partea asiatică a Bosforului, unde se mai aflau soţia şi cei trei copii ai săi.

Nilufer aprinsese lumânările, avertizată fiind de sosirea lui Ugurlu, iar când acesta intră, îi adresă un surâs senzual. Părul ei lung şi blond fusese strâns într-o voaletă, care îi acoperea faţa până în dreptul buzelor umflate cu silicon. Cercei lungi, verzi, îi încadrau faţa, asortându-se cu corsajul verde,

singurul ei veşmânt, în afara ciorapilor negri, care-i scoteau în evidenţă coapsele subţiri, dar bine formate.

— Ce părere ai despre o văduvă? întrebă Nilufer, cu vocea sa răguşită. O văduvă care n-a mai sărutat de mult timp şi care doreşte să fie consolată de un mizerabil ca tine…

Omer Ugurlu nu mai asculta. El se năpusti în apartament ca un buldozer, trânti uşa cu piciorul şi o lipi atât de violent pe Nilufer de un perete, încât un tablou se desprinse şi căzu…

— Dezmăţată ce eşti! Vreau să te sărut!

— Aşteaptă! murmură Nilufer. Întâi mângâie-mă pe dedesubt. E mai excitant…

Omer se execută, plimbându-şi degetele pe chilotul verde şi simţind cum se umezeşte. Tot ce-l excitase mereu la Nilufer era că ea nd simula nimic. El începu să se frece de pântecul amantei sale, scoţând uşoare ţipete de plăcere. Nilufer îl încuraja, cu vocea ei răguşită:

— Da! E bine! îmi place să-ţi simt penisul!

Delicat, ea îl dezbrăcă, scoţând la iveală un sex gros, dur şi roşiatic, pe care-l înconjură cu degetele sale, în acelaşi timp ciupindu-l pe bărbat uşor de sfârcuri. La rândul lui, Omer îşi băgă mâinile între sânii ei, malaxându-i, ca şi cum ar fi modelat un lut. Nilufer închise ochii de plăcere: adora să-i fie maltrataţi sânii, putând chiar să juiseze astfel. Cu bazinul în faţă, ea se frecă uşor de sexul lui excitat, apoi se lăsă pe genunchi şi i-l cuprinse cu gura. Omer gemu. Voaleta îl gâdila plăcut, dar el începu să manevreze mişcările capului femeii, înfundându-şi sexul şi mai adânc. Nilufer

era capabilă să-l excite, mult, mult timp… Omer o obligă să se ridice. Din clipa în care ea se ridică, el o făcu să se onduleze.

— La-mă acum! şopti Nilufer.

Omer Ugurlu, cu genunchii flexaţi, o pipăi puţin şi apoi se Afundă în sexul ce i se oferea, dar o făcu atât de violent, încât trânti femeia pe jos. Atunci el se degajă şi spuse:

— Hai în dormitor!

Nilufer îl urmă.

În această încăpere, totul era conceput în ideea de erotism: un pat mare din piele, pe care ea îl comandase unui reputat decorator parizian, Claude Dalie, o iluminare cernută ca printr-o sită şi oglinzi în toată camera, chiar şi pe plafon.

Ajunsă în faţa patului, Nilufer se întoarse, privindu-l pe sub voaletă.

— Ce pofte ai?

— Îngenunchiază! ordonă Omer Ugurlu.

Docilă, Nilufer îngenunchie la marginea patului. Omer contemplă câteva secunde crupa rotundă, apoi se apropie şi îşi înfundă lent sexul în cel al lui Nilufer, ţinând-o de şolduri. În picioare, el începu să o posede vârtos. De fiecare dată, când sexul lui gros ajungea la capătul sexului ei, Nilufer scotea câte un ţipăt. Ea dorea ca asta să dureze toată noaptea. Intuia cum va simţi plăcerea şi aluneca, turtindu-şi torsul pe şatenul cuverturii patului, cu fundul din ce în ce mai sus, arătându-i lui Omer crăpătura de culoare închisă a spatelui ei.

El nu mai putu rezista. În oglinzile ce acopereau pereţii, o vedea pe Nilufer din profil, cu faţa înfundată în pat, cu sânii ieşiţi din corset, precum şi propriul său sex, ce părea a o ţintui de pat.

El se retrase şi imediat se repezi spre anusul ei încă contractat, împingând cu toată forţa. Membrul său gros penetră câţiva centimetri, apoi se opri.

— Ah! Astăzi nu pot…

Omer Ugurlu nici n-o auzi. Împingându-se, gata să-şi rupă sexul, modifică puţin unghiul de atac. La început, el crezu că nu va reuşi, simţind apoi cum sfincterul cedă. Nilufer scoase un ţipăt de durere şi gemu.

— Ah! Mă violezi!

Sexul lui gros dispăru dintr-o mişcare între fesele ei, iar Omer Ugurlu o strivi sub greutatea lui, afundându-se în ea până la capătul sfincterului. Acum simţi plăcerea. Simţea cu adevărat că o violase.

17

Observându-se în oglinzi, o sodomiză lent, privindu-şi sexul care intra şi ieşea. Spre sfârşit, Nilufer era atât de deschisă, încât el nici nu mai ştia în care orificiu se afla. Femeia debita obscenităţi, cu vocea sa răguşită.

El juisa, înfundat în ea, scoţând un ţipăt sălbatic, în timp ce ea îşi încorda fesele, protejând membrul lui care o devorase. Stătură apoi mult timp încleştaţi. Nilufer juisase şi ea, înnebunită de plăcere.

Omer Ugurlu se simţea în al nouălea cer. Nilufer îi atrase atenţia:

— Sună telefonul tău portabil...

El îl lăsase în vestă.

— Nu-mi pasă! mormăi el.

El se simţea atât de bine, cu sexul încă strâns de fesele lui Nilufer, încât lumea se putea prăbuşi, şi lui nu-i păsa.

După câteva minute, telefonul portabil sună din nou. De această dată, Nilufer se degajă şi se duse să i-l aducă.

— *Evet?*

— Omer! Nu te deranjez?

Era vocea tunătoare a prietenului său Sadun Demirsoy, numărul doi în MIT, Serviciile turce, unul dintre intimii săi, atât în afaceri, cât şi în plăceri. Cu ajutorul lui, Omer Ugurlu nu prea se temea să încalce legea. Era suficient ca acesta să-i dea un telefon lui Demirsoy, pentru a regla orice problemă delicată. Sadun Demirsoy participa şi el la orgiile cu rusoaice, organizate într-o vilă discretă. De la închiderea tuturor cazinourilor din Istanbul, de către ex-prim ministrul Tansu Ciller, locurile de distracţie erau reduse. Cele mai de vază se aflau în micile hoteluri din cartierul Bayazid, iar simple apartamente se găseau în Taksim.

— Nu, nu, mormăi Omer Ugurlu.

— Eşti singur?

— Nu.

— Îmbrăţişeaz-o pe Nilufer din partea mea, continuă

Demirsoy. E la fel de frumoasă?

— Da, răspunse el, privind spre fundul lui Nilufer. Ai vreo problemă?

— Nu, nu! îl asigură Sadun Demirsoy. Voiam doar să ştiu dacă putem dejuna împreună mâine, la birou. Vreau să-ţi prezint pe cineva şi să-ţi mulţumesc. Ai fost foarte eficace, ca de obicei.

Biroul lui Sadun Demirsoy se afla într-o modernă şi elegantă

18

clădire de pe Etiler, cu vedere spre Bosfor, înzestrat cu canapele luxoase şi cu o colecţie impresionantă de arme. Turcul nu ajunsese din întâmplare pe acest post. Vechi responsabil al „Lupilor cenuşii” din Istanbul, prin anii 80, adusese multiple servicii în purificarea extremei stângi şi fusese recompensat cu o înaltă funcţie politică în subdirecţia MIT, însărcinat cu aflarea inamicilor aflaţi în interiorul Turciei. Între timp, el îşi formase o societate de import de telefoane mobile, care-l îmbogăţise considerabil...

— Cu plăcere, acceptă imediat Omer Ugurlu. La ora unu e bine?

— Atunci, pe mâine! conchise înaltul funcţionar, care nu se prea sinchisea că se aflau în Ramadan.1

Ugurlu aruncă telefonul pe pat şi o înlănţui din nou pe Nilufer, începând să se joace cu unul din sânii ei. Femeia zâmbi:

— Eşti insaţiabil! Nu vrei un pic de şampanie, înainte de a reîncepe?

— Ba da! De ce nu?

Ea se strecură până la bucătărie, legănându-se senzual şi reveni cu o sticlă de şampanie Blanc de Blancs 1995, importată fraudulos, întinzând-i-o amantului său pentru a o deschide. Acesta se execută, vizând-o cu dopul, care ateriză între sânii ei. Nilufer turnă şampania în două cupe şi-i spuse:

— M-ai făcut să juisez foarte bine!

Omer Ugurlu ridică şi el cupa, dar brusc, rămase imobilizat,

ca paralizat.

— Ce se întâmplă? se nelinişti imediat Nilufer. Nu te simţi bine?

El avusese deja câteva mici atacuri cardiace, iar ea nu dorea să-l piardă.

Ursuz, violent, imprevizibil, câteodată brutal, infidel, mincinoşii haimana până-n ultima sa fibră, el avea totul pentru a o seduce. În plus, „săruta" bine. Asta ca să nu mai amintim de bijuteriile, de apartamentul pe care i-l cumpărase, de mobilele comandate la Paris de la Claude Dalie, de blănuri, dar în special de reputaţie: ea era amanta unuia din cei mai puternic oameni din Istanbul.

— Nu am nimic, mormăi Omer, golindu-şi paharul cu şampanie.

1. Sărbătoare religioasă, în care nu se mănâncă nimic, între răsăritul şi apusul soarelui (n.t.)

19

Totuşi, întreaga sa dispoziţie se volatilizase. De ce oare îl sunase Sadun Demirsoy la această oră târzie? Putea s-o facă a doua zi dimineaţă... îşi spuse că acesta vrusese doar să se asigure unde se află.

Numai că lui Omer Ugurlu nu-i plăcea deloc acest lucru...

Dezbrăcat complet, Omer Ugurlu se uita pe fereastră.

— Stinge lumina! o rugă el pe Nilufer.

Ea se execută, fără a discuta. În mod vizibil, distracţia se terminase. Amantul său ieşi pe terasă, examinând şoseaua pustie la acea oră, văzând doar maşinile care staţionau ca şi a sa. Brusc, realiză inutilitatea gestului său... Atât de multe lucruri puteau fi ascunse de întunericul nopţii. El reintră în cameră, fără nicio dorinţă de a mai face sex şi cu membrul atârnându-i trist, bălăngănindu-se între smocul de păr negru.

— Ce se întâmplă? întrebă neliniştită Nilufer.

— Sper că nimic, suspină Omer Ugurlu.

Efectiv, el nu avea nimic concret pentru a fi speriat, ci doar o alertă în al şaselea lui simţ.

— Rămâi să dormi cu mine?

— Nu, răspunse Omer Ugurlu, cu toate că nu simţea nicio dorinţă să se reîntoarcă la domiciliul conjugal.

El se îmbrăcă rapid şi o întrebă pe Nilufer:

— Se întâmplă să ai un pistolet?

Tânăra femeie deschise un sertar înţesat de lenjerie şi scoase un pistolet automat Tokarev, pe care Omer i-l lăsase mai demult. Acesta verifică încărcătorul care era plin şi introduse un cartuş, înainte de a-l strecura sub cureaua pantalonilor, trăgându-şi puloverul pe deasupra.

Neliniştită, Nilufer îl întrebă:

— Pot să te ajut?

— Nu, răspunse sec Ugurlu.

În Turcia, femeile nu erau amestecate în afaceri. Totuşi, Nilufer era la curent cu o parte din secretele lui şi îl însoţea peste tot, de peste 20 de ani. Înainte de a pleca, mafiotul o luă de talie şi o strânse în braţe. Parfumul ei – ea folosea *J'adore* de la Christian Dior – îi aminti de momentele frumoase petrecute în cursul serii…

— Pe mâine, promise el. După dejunul cu Sadun, voi veni să ne revedem.

20

— E foarte bine! Vei avea parte de o surpriză, spuse Nilufer, frecându-se puţin de el.

Dar imediat ce el închise uşa, ea se întristă. De obicei, Omer nu se impacienta atât de uşor. Îşi turnă restul de şampanie şi-şi aprinse o ţigară.

În ascensor, Omer Ugurlu trecu pistoletul, de sub centură, în buzunarul vestei sale de piele. El traversă holul, salutat de un paznic şi se opri o clipă sub acoperişul din faţa intrării. În stânga sa, un grup zgomotos ieşea de la *Papermoon,* far în dreapta, strada era pustie. Şoferul său îl văzu, urcă în maşină şi îi veni în întâmpinare, sărind şi deschizându-i portiera dreaptă din spate.

— Treci în locul meu! îi ordonă Omer.

Cuprins de o bruscă inspiraţie, îl împinse pe şofer spre locul

pe care de obicei îl ocupa el însuşi, după care se aşează la volanul Mercedesului. Demarând cu farurile aprinse şi cu pistolul la îndemână. Pentru moment se calmă, dar asta nu dură mult. În clipa în care se puse în mişcare pentru a intra pe şosea, observă o maşină garată pe partea opusă, care făcu aceeaşi manevră. El apăsă pe accelerator, dar şoferul celeilalte maşini luă şi el viteză, demarând în trombă, tăind şoseaua în diagonală.

Ugurlu frână brusc pentru a nu-l tampona. Cealaltă maşină, un BMW, îl imobiliză, blocând şoseaua şi doi bărbaţi coborâră, fiecare înarmat cu câte un pistol-mitralieră Uzi sau Skorpio. Ei se îndreptară spre Mercedesul lui şi, lipiţi de portiere, deschiseră focul spre scaunele din spate. Timp de câteva secunde, nu se auzi decât bubuitura armelor, şocul proiectilelor în caroserie şi zgomotul geamurilor sparte, din care zburau cioburi.

Omer Ugurlu nu încercă nici măcar să pună mâna pe armă. El dădu înapoi şi apăsă pe accelerator. Bara din faţă a Mercedesului lovi aripa din faţă a BMW-ului şi îl făcu să se rotească, eliberând şoseaua. Mafiotul, ghemuit în scaunul său, îi văzu prin oglinda retrovizoare pe cei doi bărbaţi alergând spre maşina lor. El coti imediat la dreapta, înconjurând *Akmerkez* şi ieşi pe marele bulevard pustiu, luând-o spre nord. Nu încetini decât după ce traversă trei stopuri, apoi întoarse.

Şoferul lui zăcea imobil, întins pe scaunul din spate, între cioburi de sticlă şi sânge, care se amestecau pe faţa lui masacrată.

21

Omer Ugurlu îşi spuse că putea fi el în locul acestuia, arătând ca o zdreanţă însângerată. Timp de câteva minute, conduse ca un automat, asigurându-şe doar că nu era urmărit. Ajuns la înălţimea celui de-al doilea pod, el parcă într-o fundătură întunecată, stinse farurile şi începu să reflecteze.

Mirosul fad de sânge se răspândea în Mercedes şi el coborî geamul. Vântul proaspăt al nopţii îi mângâie plăcut faţa şi se simţi ceva mai bine. Dacă nu ar fi avut ideea cu schimbarea locurilor, acum ar fi fost mort. În întunericul nopţii, ucigaşii nu-şi dăduseră seama de înlocuire.

Pericolul imediat fiind îndepărtat, el trebuia să supravieţuiască. Avea însă impresia că este o moluscă lipsită de carapacea sa. Cei care comandaseră atentatul asupra lui erau tocmai cei care-l protejau, adică cei mai puternici oameni din Turcia. Singurul lucru bun pe care-l putea face, ar fi fost să plece din ţară. Dar, navigând pe Bosfor, n-avea nicio şansă de a supravieţui. Imediat ce Sadun pemirsoy ar fi aflat că trăieşte, ar fi lansat o vânătoare implacabilă, în concluzie, Omer Ugurlu nu se putea duce nici la el acasă şi nici la metresa lui. Aeroporturile nici nu intrau în discuţie, cu toate că avea paşaportul la el. În plus, trebuia să se debaraseze rapid de maşina lui şi să-şi găsească o ascunzătoare sigură, câştigând astfel timp. Din momentul în care primise telefonul de la „prietenul” său, Sadun Demirsoy, înţelesese totul. Trebuia să dispară, la fel ca cel ce-i aranjase lichidarea în Statele Unite. Crezuse, în mod naiv, că acceptând „contractul”, îi reîntorcea un serviciu prietenului său atotputernic, fără a-şi da seama că astfel se sinucidea: condamnat din raţiuni de stat.

Supărat şi amărât, el turba de mânie că o afacere atât de veche putuse să iasă la suprafaţă şi că-i punea viaţa în pericol. Dar aşa se întâmpla mereu: toţi martorii şi actorii acestei istorii trebuiau să dispară, apărând astfel onoarea Turciei. Unei asemenea decizii luate la cel mai înalt nivel, el nu i se putea opune. Un monstru rece, anonim şi orb îl va lichida pur şi simplu.

Omer se concentră câteva secunde, luă arma Tokarev, o băgă în buzunarul vestei, coborî din maşină şi se îndepărtă, fără a se mai uita înapoi.

1. Peste Bosfor există două poduri. Cei din Istanbul le denumesc după data la care au fost date în folosinţă (n.a.)

Capitolul III

La Roma, vremea era superbă, un soare de iarnă luminând cerul albastru imaculat, în simbioză cu acest sfârşit de an al Jubileului. Puteai crede că Papa loan-Paul al II-lea avea cu *adevărat* o legătură directă cu cerul.

Malko ridică privirea: un băiat de serviciu intra în salonul cel mai frumos al *Hotelului de la Viile,* liniştit precum biblioteca unei mănăstiri, unde el aştepta de câteva minute.

— *Sua Altessa Serenissima,* anunţă băiatul, swnteţi căutat la telefon.

În Italia, exista respectul faţă de funcţii. Malko se ridică şi-l urmă până la recepţie, unde un angajat îi întinse receptorul.

— Ascult, spuse Malko.

— Bun venit la Roma! îl salută cu căldură şeful staţiei C.I.A., Rick Peretti.

Malko ajunsese la miezul nopţii, venind direct de la Viena, după ce părăsise castelul Liezen la ora cinci. El îl cunoscuse pe Rick Peretti cu doi ani în urmă, dar nu-l mai revăzuse de atunci.

— Doi cardinali s-au omorât unul pe celălalt? întrebă Malko.

Fapt de necrezut la Vatican, unde asasinările erau rare, folosindu-se în special otrava şi nu armele automate... Rick Peretti râse politicos.

— Nu, nu, negă el. Nu există nicio dramă la Vatican. Vă trimit o maşină, dar deoarece nu poate parca pe via Sistina, să fiţi pregătit în câteva minute.

— Mulţumesc, spuse Malko.

Când ieşi din hotel, un Ford argintiu se opri chiar în faţa lui. Un bărbat tânăr, cu părul blond tuns scurt, părăsi volanul şi-i deschise portiera, prezentându-se ca trimis al Ambasadei Americane. După zece minute se opriră în faţa clădirii, care era un minunat palat roman cu faţada de culoare ocru, aflată pe via Veneto.

23

Biroul lui Rick Peretti se găsea la etajul III. Şeful staţiei îi

ieşi în întâmpinare chiar în faţa ascensorului şi-i strânse mâna cu căldură. El nu se schimbase, arătând tot atletic, blond, semănând mai mult cu un suedez decât cu un american de origine italiană.

— *Welcome back to Romei*

Malko îl urmă în biroul său, unde un om mai în vârstă, cărunt, corpolent, bine îmbrăcat şi cu o privire vie, se afla deja instalat într-un fotoliu. El se prezentă:

— Thomas Ray. Sunt adjunctuljui George Tenet1, care m-a însărcinat să vă asigur de toată consideraţia sa pentru extraordinara activitate care o desfăşuraţi pentru Agenţie, de atâţia ani.

Malko mulţumi, spunându-şi că acest înalt funcţionar nu traversase Atlanticul numai pentru a-l felicita pentru activitatea sa. Prezenţa lui la Roma era neaşteptată, iar felicitările lui George Tenet riscau să fie ultimile din acest an, în care în S.U.A. Aveau loc schimbări prezidenţiale.

Cei trei bărbaţi se aşezară în jurul unei mese rotunde, iar Rick Peretti turnă cafelele. Câteva minute, ei schimbară consideraţii asupra vremii de afară, excepţională pentru luna decembrie. Malko se întreba din ce motiv C.I.A. Îl convocase la Roma, cu toate că după atâţia ani, se obişnuise cu surprizele.

După ce-şi bău şi ultima înghiţitură de cafea, Thomas Ray i se adresă:

— Domnule Linge, aţi auzit vorbindu-se de un incident recent care a avut ca urmare trei morţi din personalul Agenţiei?

Malko citise ceva în ziarul *Kurier* apărut la Viena. Nişte necunoscuţi trăseseră asupra unei maşini în care se aflau angajaţi ai C.I.A.

— Da. Am auzit vorbindu-se de acest „incident”. Un atentat, nu-i aşa? Este legat de istoriile Ben Laden?

Acesta din urmă era inamicul public nr. 1 al C.I.A., aflat în Afganistan.

Thomas Ray înălţă capul.

— Nu! Agresorii erau doi bărbaţi cu paşapoarte turceşti. Ei

au fost uciși la puțin timp după atentat, de poliția din Fairfax, în schimbul de focuri decedând și doi polițiști.

1. Director general al C.I.A. (n.a.)

24

— Turci? se miră Malko. Oameni ai PKK1?

— Nu! l-am identificat și erau niște mici gangsteri, cunoscuți de poliția turcă.

Ciudat. De ce niște răufăcători turci să atace C.I.A.?

— Vreau să vă fac un rezumat asupra a ceea ce știm, continuă Thomas Ray. Mașina mitralieră era ocupată de patru persoane: trei membri ai Agenției și un colonel turc ce aparținea MIT, Sultan Rezit. Ultimul, venise la Washington, după ce fugise din Turcia, fiind inculpat pentru trafic cu droguri. El se afla în drum spre o ședință de „informare", la cererea sa. Noi bănuim că în acest atentat, el a fost cel vizat.

— L-au ucis deci, pentru a nu putea să vă vorbească, conchise logic Malko.

— Corect, confirmă Thomas Ray.

Malko ridică o privire inocentă. Erau în total șase morți... Colonelul Rezit trebuia să fi fost purtătorul unui mare secret... MIT2 era strâns legată de C.I.A., iar traficul de droguri ținea mai mult de o altă agenție federală – DEA3. Era bizar!

Aveți vreo idee despre ce dorea colonelul să vă aducă la cunoștință? întrebă Malko, prudent.

Fără a răspunde direct, Thomas Ray spuse:

— Să analizăm contextul. Colonelul Sultan Rezit fugise din Turcia și se afla sub amenințarea unui mandat de arestare. La sosirea sa la Washington, el a cerut azil politic la Departamentul de Stat. Pentru a-și justifica cererea, ne-a transmis că deține informații secrete pe care e gata să ni le furnizeze. Departamentul de Stat l-a trimis la Agenție, pentru a „evalua" spusele lui.

— Aparent, spuse Malko, această „evaluare" a fost efectuată în mod sângeros. Șase morți... Asta seamănă cu o confirmare.

— Plus o angajată a Agenției, grav rănită, completă trimisul

lui George Tenet. Jane Hautefeuille era o arhivară ce se afla la două luni înainte de a se pensiona şi care acum a ajuns tetraplegică. Ea s-a băgat voluntar cu maşina sa în cea a atacatorilor, încercând să-i împiedice să fugă de la locul faptei.

1. *Partidul muncitoresc Kurd, creat întâi cu ajutorul KGB. A fost condus de Abdallah Ocealan, răpit în Kenya în 1999 de Serviciile turce, cu ajutorul C.I.A. (n.a.)*

2. Milli Istihrzadate Tefkiati (n.a.)

3. Drug Enforcement Administration (n.a.)

25

— Ce informaţie putea deţine colonelul turc? întrebă Malko.

— Probabil ceva legat de atentatul asupra Papei Ioan-Paul al II-lea, din 13 mai 1981, răspunse Thomas Ray.

Malko se aştepta la orice, numai la asta nu! Bărbatul ce trăsese asupra Papei, Mehmet Ali Agsa, o haimana turcă, petrecuse 20 de ani în închisoare şi fusese extrădat în Turcia pentru a executa o altă pedeapsă, consecinţa unui omor precedent, comis în ţara sa. Bulgarii implicaţi în atentat fuseseră achitaţi.

— Explicaţi-mi, spuse el, surprins.

— Colonelul Rezit a declarat la Departamentul de Stat că MIT fusese amestecat în atentatul contra Papei!

Malko îşi ascunse stupefacţia.

— MIT e legat strâns de C.I.A.! E surprinzător. _

— Au consultat arhivele, replică Thomas Ray. În vremea atentatului, deoarece autorul acestuia era un turc, le-am cerut informaţii în privinţa sa, dar ei au răspuns negativ. Dar MIT are mai multe ramificaţii. Una dintre ele a condus mereu lupta împotriva extremei stângi a PKK, de obicei prin acţiuni clandestine, manipulând răufăcătorii duri şi extremiştii de dreapta, pentru eliminarea fizică a adversarilor lor. Colonelul Rezit a fost multă vreme în fruntea acestui departament. Aici l-a putut cunoaşte şi pe Ali Agsa.

— În perioada respectivă, s-a spus că avea legături cu

„Lupii cenuşii”, organizaţia turcă de extremă dreapta.

Americanul făcu un gest fatalist.

— Totul avea legătură! MIT, „Lupii cenuşii” şi răufăcătorii. Se agitau unii pe alţii. MIT trăgea anumite sfori şi, câteodată se sprijinea pe „Lupii cenuşii”. Or, prima crimă, comisă în 1979 de Ali Agsa – cea asupra lui Abdi Ipecki, directorul ziarului „Milliyet” – era o „comandă” a „Lupilor cenuşii” şi MIT.

— Se poate, dar MIT nu a dorit niciodată să-l asasineze pe Papă! protestă Malko.

— În mod sigur nu, recunoscu Thomas Ray. Ei n-aveau niciun interes să comită acest atentat. Asta a declarat şi colonelul Rezit la Departamentul de Stat, ceea ce MIT cunoştea: adică faptul că deasupra lui Ali Agsa, care nu era decât un executant, se aflau cei care organizaseră de fapt atentatul, adică turcii.

— Ce fel de turci?

— Haimanale manipulate de Serviciile Secrete bulgare…

Se revenea la faimoasa pistă bulgară, evocată după atentat.

26

— Bulgarii implicaţi în proces au fost achitaţi de către justiţia italiană, obiectă Malko.

Thomas Ray surâse stânjenit.

— Evident. Ei erau inocenţi! Dar trebuie să ne întoarcem puţin în timp. În primul proces, Ali Agsa a fost condamnat de către un tribunal italian la închisoare pe viaţă, după ce comisese prima sa crimă, în 1979. Sponsorii săi turci l-au ajutat să evadeze după cinci luni de detenţie. Se pare că, cei care l-au racolat pentru a comite asasinarea Papei loan-Paul al-ll-lea, i-au promis acelaşi tratament. Numai că Italia nu este Turcia. După doi ani de la crima sa, Ali Agsa se afla tot în închisoare, hotărât să facă orice pentru a fi liber. Exact în acest moment, şeful secţiei noastre a avut o idee: să bage la apă Serviciile bulgare, printr-o acuzare făcută chiar de Ali Agsa.

Un înger, cu sufletul îngrozit, trecu prin încăpere.

Rick Peretti ieşi discret din birou. Malko aşteptă ieşirea lui şi întrebă:

— De ce această manipulare?

— Ştiţi doar că înainte de atentat, Ali Agsa petrecuse o scurtă vacanţă la Sofia, în Bulgaria. Dar noi avem un alt motiv pentru a-i bănui pe bulgari. În 1980, Serviciile „Cousins" au recuperat un pârât, un general al KGB, numit Mitroşin. După el, la începutul lui 1980, chiar după alegerea Papei, KGB-ul a cerut întregii *rezidentura* din Varşovia şi de la Roma, de a procura toate informaţiile asupra posibilităţilor de a se apropia *fizic* de Papă... Această cerere intra în cadrul unei operaţiuni a KGB-ului, numită „Pagoda", organizată în 3 noiembrie 1979. De altfel, Serviciile franceze, puse la curent cu operaţiunea, au anunţat Vaticanul.

— Asta nu înseamnă în mod obligatoriu că KGB-ul dorea să-l ucidă pe Papa.

— Exact, recunoscu Thomas Ray, dar trebuie să aşezi lucrurile în contextul epocii. Blocul ţărilor satelite începuse să se fisureze. Veriga slabă a sistemului comunist era Polonia, datorită populaţiei sale predominant catolice. Venirea unui Papă de origine poloneză reprezenta o catastrofă în ochii lui Leonid Brejnev şi el avea dreptate: din Polonia începuse dezintegrarea comunistă, graţie Solidarnostului, ajutat considerabil de Vatican. Cu cât ajungeau mai mulţi bani la Solidarnost, cu atât polonezii erau mai galvanizaţi de atitudinea Papei, combatant sălbatic al ideologiei comuniste.

1. Serviciile britanice (n.a.)

— Dacă atentatul ar fi reuşit şi dacă Papa ar fi fost asasinat, întrebă Malko, credeţi că ar mai fi durat?

— Nu pe termen lung. Dar căderea Imperiului sovietic ar fi fost cu mult întârziată.

— Deci, imediat aţi fi pe deplin convins că KGB-ul se află în spatele acestui atentat?

— *It fecit cuid prodest?* Sunt sigur că ştiţi acest proverb.

Nici turcii şi nici bulgarii nu aveau vreun interes să se debaraseze de Papă, dar sovieticii, da! Numai că *noi nu aveam nicio probă* pentru a-i acuza. Era o situaţie care ne înnebunea. Din acest motiv Langley a primit cu entuziasm propunerea şefului secţiei din Roma, aceea de a ni-l apropia pe Ali Agsa, cu ajutorul foştilor lui colegi de închisoare şi să-i transmitem următorul mesaj: dacă el îi acuză pe bulgari că l-au sponsorizat pentru a-l ucide pe Papă, va fi rejudecat cu infinit mai multă clemenţă.

— Şi aţi reuşit?

— Perfect. Omologii noştri italieni ne-au ajutat. Bineînţeles, noi posedam un dosar asupra prezenţei Serviciilor bulgare la Roma. A fost suficient să-i furnizăm lui Ali Agsa nume şi detalii pentru ca el să facă restul. Trei bulgari au fost impulpaţi şi unul arestat. Toţi aparţineau grupării Dijurna Sigurnost, dar nu aveau nimic de-a face cu atentatul…

— Dar Ali Agsa a rămas în închisoare, în timp ce bulgarii au fost achitaţi, conchise Malko.

— Da, recunoscu Thomas Ray, fără a spune că astfel, operaţiunea fusese ratată.

— Ce pretindea colonelul de la MIT, înainte de a fi omorât? întrebă Malko.

— Că MIT cunoştea omul ce servise ca intermediar între Ali Agsa şi cei ce comandaseră atentatul.

— Unde se află astăzi Ali Agsa?

— În celula A12 a închisorii Kartal Metelpe, în apropiere de Istanbul. Este arestat în principiu pe 10 ani, dar în Turcia nu se ştie niciodată…

— El îl cunoscuse pe acest om?

— Da, dar nu vorbiseră niciodată. El a vorbit doar pentru a-i îndrepta pe anchetatori spre piste false… Probabil din acest motiv se mai află în viaţă. Poate va beneficia de o amnistie. Oricum, el tace…

1. Cine ar fi profitat de crimă? (n.a.)

2. Serviciile bulgare până în 1990 (n.a.)

— El avea un complice, Oral Celik. A murit?

— Nu, e bine sănătos la Ankara, unde a devenit un afacerist prosper, E protejat de MIT… căruia i-a făcut multe servicii, cum ar fi infiltrarea PKK. Astfel, el a fost iertat.

Turcia era într-adevăr o ţară frumoasă…

— Colonelul Rezit e mort, remarcă Malko, iar dumneavoastră sunteţi iar în impas.

Thomas Ray se aplecă şi scoase din servietă un plic maro, din care trase afară două paşapoarte şi o foaie de hârtie.

— Lată paşapoartele celor doi ucigaşi, spuse el. Sunt noi, emise la Istanbul, doar cu 15 zile în urmă. Aparent, sunt autentice şi poartă vizele eliberate de noul nostru consulat din Istanbul. Noi i-am interogat, dar ne-au spus că le-a eliberat un funcţionar al Ministerului turc de Interne, în urma unei cereri speciale.

— Cu alte cuvinte, a fost o cerere lansată de MIT, care girează eliberarea unor astfel de paşapoarte.

— E adevărat, confirmă Thomas Ray. Probabil că nu se gândeau că vor fi prinşi. Fără intervenţia lui Jane Hautefeuille, ei ar fi reuşit să fugă.

— Oricum, avem prea puţine date pentru a începe o anchetă, spuse Malko.

Americanul îi întinse şi foaia de hârtie pe care se găsea un nume şi un număr de telefon: Bagsi 2699257.

— Unul dintre cei doi turci avea asta asupra lui. Noi ignorăm cine este acest Bagsi, dar numărul de telefon corespunde unei discoteci – *Laila* – din Istanbul. Poate că acolo lucrează acest om.

Malko puse paşapoartele şi hârtia pe masă şi-l privi pe Ray.

— Doriţi *cu adevărat* să lansaţi o anchetă, plecând de la aceste elemente?

Thomas Ray îi susţinu privirea.

— Dacă nu am fi avut patru morţi, fără a-i mai număra pe cei doi poliţişti şi pe Jane Hautefeuille, n-aş fi relansat istoria. Dar, cred că în memoria lor, trebuie să-i găsim pe cei ce i-au omorât. Este o datorie de la care nu ne putem sustrage. Şi apoi…

Gâtuit de emoţie, se opri pentru a-şi aprinde o ţigară şi reluă:

— Apoi, suntem convinşi că la originea atentatului contra Papei se află echipa lui Brejnev. Chiar dacă nu avem nici cea mai mică şansă de a o dovedi, trebuie măcar să încercăm.

Malko suspină.

— Leonid Brejnev e mort. KGB-ul nu mai există, la fel nici Imperiul sovietic.

29

— E adevărat, recunoscu Thomas Ray. Dar există Rusia, care are în frunte pe Vladimir Puţin, vechi membru KGB. Din anumite puncte de vedere fundamentale, interesele noastre sunt total divergente. Dacă vom putea dovedi implicarea U.R.S.S. În atentatul împotriva Papei, care a bulversat o lume întreagă, asta ar însemna un mijloc de presiune potenţială enormă asupra unuia din conducătorii actuali ai Rusiei.

Un înger trecu, zburând maiestuos, cu stele roşii pe aripi. Se revenea la vechea luptă: Est contra Vest.

— Vladimir Puţin va spune că actuala Rusie nu este implicată.

Thomas Ray avu un surâs feroce.

— Stalin e cel care în 1945 l-a executat pe diplomatul suedez Râul Wallenberg, omul care a salvat mii de evrei din Ungaria. Rusia a recunoscut, dar după 50 de ani de minciuni… Ruşilor nu le place să le punem cadavrele pe afişe.

— Să admitem! recunoscu Malko. Dar de la Istanbul la Moscova, drumul e lung…

— Şi periculos! sublinie Thomas Ray. Există deja opt morţi în această istorie… Dacă veţi accepta, misiunea dumneavoastră e *extrem* de deosebită. Ştiu că Turcia vă este cunoscută şi că aveţi prieteni chiar în MIT. Numai că trebuie să uitaţi acest lucru. În această poveste, MIT trebuie considerat adversarul nostru…

— Dacă nu ţin cont de MIT, ancheta va fi delicată, remarcă Malko.

— Avem pe cineva în Istanbul, care lucrează oficial pentru Boeing: Curtis Wood, un NOC1. Dar înainte de orice, avem numărul de telefon al discotecii *Laila* şi numele de Bagsi.

— Dacă îl găsesc pe acest Bagsi, şi dacă ipoteza dumneavoastră se dovedeşte a fi exactă, MIT va fi la curent, iar eu risc s-o sfârşesc ca şi colonelul Rezit.

— Este o ipoteză extremă, afirmă diplomatic Thomas Ray. Oamenii de la MIT ştiu că lucraţi pentru C.I.A. Şi că aveţi imunitate, în plus, MIT are un şef nou, un civil, legalist, Senkal Atasagun.

— Deci, conchise Malko, eu sosesc discret la Istanbul şi încerc să merg pe filiera ce trebuie să ducă până la Moscova, după 20 de ani de la încercarea unui asasinat. Credeţi cu adevărat că voi reuşi?

1. Non Official Cover (Agent clandestin) (n.a.)

30

Obiceiul îi devenise cunoscut. Acum câteva luni, fusese rugat să rezolve o istorie veche de patru ani.

— Dacă martorii sunt în viaţă, nimic nu-i imposibil, remarcă Thomas Ray. Am recitit dosarul de acum 20 ani. Ali Agsa fusese ajutat de un oarecare Omer Ugurlu, traficant de arme. Acesta recunoscuse atunci că l-a întâlnit la Sofia, după ce părăsise Turcia, după evadarea din închisoarea Kartal.

— Acest Ugurlu n-a fost interogat niciodată?

— Au încercat italienii, dar în van. El trăieşte între Turcia şi Bulgaria.

— E în viaţă?

— După informaţiile noastre, da. Curtis Wood vă poate ajuta să-l găsiţi. În plus, îl mai avem şi pe funcţionarul care ne-a adus paşapoartele la Ambasadă: Yilderim Guiţa. El e uşor de găsit.

Malko privi paşapoartele de pe masă. Toată istoria era extrem de complicată. Chiar dacă MIT nu participase la complotul împotriva Papei, ceea ce se petrecuse la Langley proba că ei doreau să păstreze secretul până în cele mai mici amănunte. Dar atentatul împotriva Papei rămăsese cel mai

mare secret al secolului.

— Nu veţi intra în contact direct cu secţia C I.A. Din Istanbul, decât în caz de extremă urgenţă. John Burke a fost anunţat de sosirea dumneavoastră, dar nu va încerca să vă caute.

Resemnat, Malko surâse. El îşi aminti de eficacitatea poliţiei turceşti, din vremea ultimei sale misiuni din Turcia.

— Bine! conchise el. Cum e vremea la Istanbul?

— Frumoasă! afirmă Thomas Ray.

Era mai agreabil să mori sub soare, decât în ceaţă şi frig. Cu siguranţă viaţa îl readusese la Istanbul. El îşi spuse că fidelul lui Elko Krisantem i-ar fi putut da o mână de ajutor. Un turc în Turcia, nu poate fi prost! Dar C.I.A. Nu cunoştea acest lucru…

Capitolul IV

— Aici e!

Curtis Wood se întoarse spre Malko, cu un surâs larg. Oricum, nu se putea să nu găseşti uşor discoteca *Laila,* datorită literelor şnorme, puse pe o faţadă de piatră, ce se afla în faţa unei *Yali*. Bosforul curgea 30 de metri mai departe, de-a lungul unui chei, unde amaraseră pe timpul iernii câteva vaporaşe fluviale.

Curtis Wood fu primit cu braţele deschise de cei doi oameni de serviciu de la *Laila.* Cu ochii săi mari, albaştri, părul lung şi aspectul atletic, părea mai degrabă un playboy californian, decât un *field-officer* al C.I.A.

Malko ieşi din Mercedesul condus de Elko Krisantem, încins cu o vestă de piele, gen turcesc.

Elko Krisantem radia de bucurie. Din clipa în care Malko îl anunţase că se vor întâlni la Istanbul, curăţase „cu limba” parchetul castelului din Liezen. Fusese un an bogat şi secolul se terminase cu bine: se întorcea pentru a doua oară în ţara sa natală şi la meseria sa de Origine: ucigaş.

Malko ajunsese la Istanbul cu 2 zile înainte, venind de la Roma şi se instalase la Hotelul *Marmara* din piaţa Taksim. Contactul cu Curtis Wood fusese uşor, datorită unui fax cifrat.

Cei doi se întâlniseră la barul din *Pera Palace,* nu departe de Consulatul American, un sediu-antenă al C.I.A. Din Ankara. Curtis Wood ştia doar că trebuie să-l ajute pe Malko în găsirea filierei de vagabonzi, implicată în cvadrupla crimă din Langley.

Ei se înţeleseră rapid: singura pistă era *Laila* şi numele de Bagsi.

De la sosirea sa în Istanbul, Malko nu luase legătura cu nimeni şi nici cu Zeynel Sokik, colonelul MIT care colaborase la dărâmarea unei filiere islamice, cu câteva luni mai devreme. Paşaportul său, valabil în „spaţiul Schengen", îl scutea de vize.

1. Casă veche, numai din lemn (n.a.)

32

În discotecă muzica era asurzitoare şi exista multă lume. Barul, la stânga intrării, dispărea datorită grupurilor de băutori. În faţa lui se afla un mic ring de dans, ce se termina cu o scară care ducea spre o altă sală, cu plafonul în formă de voltă. Curtis Wood strigă către Malko:

— Este o veche pivniţă cu vinuri. Pereţii sunt groşi şi se poate face zgomot.

Instalaţi la o masă din sala boltită, mai puţin zgomotoasă, Curtis Wood scoase o sticlă de „Defender", deja începută şi spuse:

— După ce am divorţat, am început să ies aproape în fiecare seară, luând câte o sticlă cu mine.

Nu departe de ei, se afla o masă ocupată de trei persoane: un tânăr nebărbierit, o femeie solidă şi o blondă drăguţă, vulgară şi sexy, cu sânii împinşi în faţă, spre decolteul larg. Ea îi surâse lui Curtis Wood.

— O cunoaşteţi? întrebă Malko.

Curtis Wood zâmbi, aprinzându-şi o ţigară, cu o brichetă Zippo, cu însemnele *Boeing.*

— E o curvă! Bătrâna de alături e codoaşa ei, iar tânărul e un mic traficant de droguri şi arme. El le însoţeşte aproape peste tot şi le găseşte clienţi.

Malko se ridică.

— A venit timpul să şi muncim, se scuză el;

El se îndreptă spre toalete, exploră locul şi apoi se pierdu prin mulţimea de la bar. În sfârşit, reperă ceea ce căuta: un telefon, montat lângă casierie. Se fofilă printre doi băutori şi comandă un rachiu. La câţiva metri, câteva fete se agitau, în minijupe şi pantaloni mulaţi, aproape indecent...

Dacă nu s-ar fi aflat lângă casierie, probabil că nici nu ar fi auzit telefonul. Unul dintre barmani răspunse şi după ce ascultă mesajul, chemă un ospătar, care apoi se îndepărtă. Pulsul lui Malko se acceleră. Era prima victorie: Bagsi era prezent. După câteva minute, barmanul îi întinse telefonul tânărului bărbat ce stătuse lângă masa lor, aşezat împreună cu cele două femei descrise de Curtis Wood.

Tânărul bărbat – Bagsi – ţipă puţin în receptor, apoi, dezgustat, i-l întinse barmanului, înainte de a se reîntoarce la

masă. Evident, Elko Krisantem închisese, aşa cum fusese prevăzut, după ce telefonase dintr-o cabină. Acum Malko îl identificase pe Bagsi, cel ce fusese contactat de câteva ori de ucigaşii din Langley. Văzându-i înfăţişarea, bănuise că nu era decât un intermediar. Numai *el* cunoştea sponsorul cvadriplei crime. Satisfăcut, Malko întârzie câteva minute la bar.

Când reveni la masă, surpriza care-l aştepta era divină: Curtis Wood conversa aprins cu prostituata ce stătuse la masa vecină. Ea îl privi pe Malko, aruncându-i o ocheadă ce ar fi înnebunit şi un sfânt. Privirea ei insistentă, zâmbetul avid, arborau pe fruntea ei o declaraţie fără urme de îndoială: „Vreau să te posed”!

Curtis Wood făcu prezentările. Prenumele ei era Mimoza şi se prezentă ca fiind manechin. Fiind la curent cu demersurile lui Malko, americanul ştia că Mimoza şi Bagsi sunt împreună. Ultimul revenise la masă şi discuta cu bătrâna. După ce-i aruncă o privire lui Curtis Wood, Malko îi propuse fetei:

— Ar trebui să-i invitaţi şi pe prietenii dumneavoastră să

vină să bea un pahar cu noi.

Încântată, Mimoza se duse şi se aplecă spre urechea lui Bagsi, apoi reveniră toţi trei. Ea spuse:

— Prietena mea se numeşte Soraya, iar el este Bagsi.

Privit de aproape, tânărul semăna cu un lup hămesit, cu obrajii scobiţi şi cu ochii de un negru intens. Malko comandă o sticlă de *Taittinger Comtes* de şampanie, îmbuteliată în 1995, fapt ce-i impresionă pe invitaţi. Sticla se goli rapid...

Bagsi, cu privirea strălucitoare, fascinat de Malko, calcula cam cu cât l-ar putea „uşura”. Dacă ar fi ştiut... Malko se întreba dacă însă în sală nu se aflau şi spioni de la MIT. În teorie, MIT era un serviciu de cercetări *externe,* dar statutul său preciza că el lupta împotriva *tuturor* duşmanilor Turciei, deci şi asupra celor din interior.

Mimoza se fâţâia pe scaunul ei. În final, nemaiţinând cont de nimic, se aplecă spre Malko.

— Vrei să dansăm? Ador această muzică.

Era o ocazie excelentă de a se documenta asupra lui Bagsi.

Pe ringul de dans, Mimoza se lipi de el, cu hotărârea sălbatică a unui crab ce se agaţă de o piatră, înainte de maree. Muzica era atât de asurzitoare, încât era aproape imposibil să schimbi câteva cuvinte, dar pântecul tinerei femei ţinea loc de orice dialog. Totuşi, ea îi urlă în ureche:

— Veniţi des la Istanbul?

— Câteodată, răspunse Malko. Vând avioane.

Mimoza îi aruncă o privire excitată. Un comerciant de avioane nu trebuia să rămână încordat. Mişcarea pântecului ei deveni mai sofisticată. În timp ce alte cupluri dansau distanţaţi, ei erau lipiţi ca timbrul de scrisoare. Când ea reveni la masă, se aşeză în faţa lui Malko şi-şi încrucişă picioarele atât de înalt, încât Malko îi putu vedea culoarea slipului.

Bagsi părea că se plictiseşte, iar Curtis Wood se străduia să nu-i fie gol paharul. Zgomotul făcea imposibilă orice discuţie. Malko se aplecă spre urechea Mimozei:

— Ce-ai zice să mergem să bem ceva la Cazinoul Siragon? E mai multă linişte.

Mimoza căscă ochii mari.

— Dar nu există niciun Cazinou! Tansu Cilter le-a închis pe toate! Vă place să jucaţi?

Privirea lui Bagsi se lumină şi el îi spuse lui Malko:

— Cunosc un Cazinou clandestin! Putem juca tot ce avem şi acolo există şi…

Vrusese să spună şi „fetiţe”, dar se opri la timp, împuns de privirile Mimozei.

Malko îl încurajă cu un surâs.

— Vom da o raită pe acolo şi apoi vom încerca în altă parte.

Prioritatea absolută consta în a-l „obliga” pe Bagsi să-l dezvăluie pe cel ce ordonase omorârea colonelului Rezit.

Sheherezada, aflată în vechiul cartier Bozkurt, era un ultim stabiliment de noapte de pe strada Dolapter, acum acoperită cu piese auto vechi. Intrarea evoca mai mult o cazarmă… Culoarul lung şi sumbru ducea spre un bar colorat în verde-albăstrui, la capătul căruia era o scară păzită de un mustăcios. Jos se găsea o pivniţă, sumar amenajată în tripou clandestin. Bagsi îi spuse câteva cuvinte mustăciosului şi acesta îi invită să coboare. Vreo 20 de jucători erau aşezaţi în jurul a două mese de ruletă şi de „21”. Ei se dădură la o parte, făcându-i loc nobilului străin. Curtis Wood rămăsese sus, la bar. Aici, jetoanele erau înlocuite de bancnote ce valorau câte 100 de franci. Din nefericire, Malko avea la el un teanc. Jucând, el pierdu în timp record, cam un miliard de lire, sub privirea consternată a lui Bagsi.

35

— Eu nu am decât dolari, se scuză el, îndepărtându-se de masă…

Malko avea şi el dolari, dar plecă totuşi regăsindu-se pe strada Dolaptere, în afară de Bagsi, rămas în tripou. Dar afacerile nu aşteptau… Malko îşi spuse că nu e cazul să piardă acest preţios contact şi se hotărî s’-o „cultive” pe

Mimoza, care exact asta aştepta.

— Veniţi să bem un pahar acasă? propuse Curtis Wood.

Discret, el se urcă la volanul Mercedesului, lăsându-i singuri pe Mimoza şi Malko, pe bancheta din spate. În timp ce el urca pe malul Bosforului, mâna Mimozei se aşeză mai întâi pe cea a lui Malko, apoi derapă pe pulpa lui, depărtându-şi-le pe ale sale, ca o invitaţie mută şi discretă. Când Mercedesul opri pe Aydenlik. Ei avansaseră mult cu explorările reciproce. Mimoza strângea cu o mână posesivă erecţia născândă a lui Malko.

Curtis Wood îi însoţi într-un living înţesat cu perne groase, aruncate pe jos şi cu o măsuţă scundă, acoperită de sticle. El îi oferi Mimozei un rachiu, lui Malko o votcă, iar lui îşi turnă şampanie Defender.

— Ultimul pe ziua de azi, anunţă el, făcând cu ochiul. După asta, vă las, căci dimineaţă mă trezesc foarte devreme.

Nu la un astfel de plan se gândise Malko pentru a-şi încheia seara, căci Mimoza era singura sa legătură cu Bagsi. După ce termină de băut, americanul puse muzică şi se ridică.

— Fiţi cuminţi şi trântiţi uşa când plecaţi.

După nici cinci minute, Mimoza avea sexul lui Malko înfundat până la amigdale. Îngenunchiată pe o pernă, ea îl instalase comod pentru o felaţie extrem de orientală. Ea îl sugea cu o mişcare ritmică şi abilă, aducându-l progresiv spre paroxismul plăcerii. Din când în când se întrerupea şi îl privea pe Malko.

— *You like it?*

— *Ofcourse!* nu se putu abţine el.

Un alt răspuns ar fi depăşit marginile ipocriziei.

— Dacă vreţi să continui, trebuie să-mi daţi 100 de dolari. Sunt pentru fratele meu care actualmente nu are de lucru şi trebuie să-şi plătească chiria.

— Ce frate?

— Bagsi.

În timpul negocierii, Mimoza continua să-i întreţină erecţia, prin abile mişcări ale palmei. Malko se hotărî să se amuze puţin.

— Credeam că sunteţi manechin. În meseria asta se câştigă mulţi bani.

36

— Bineînţeles! afirmă Mimoza cu răceală. Pozez în cele mai faimoase magazine turceşti, numai că acum e iarnă şi nu prea am mult de lucru. În plus, fratele meu a avut o problemă: cineva îi datora o grămadă de bani şi a refuzat să-i dea înapoi.

— De ce?

— A dispărut exact când trebuia să-i restituie 5.000 de dolari.

Malko scoase două bancnote de câte 100 de dolari fiecare.

Cu mâna stângă, Mimoza înşfăcă banii, iar gura sa se aplecă vorace asupra sexului rămas în erecţie. După câteva mişcări calculate, îl aduse la apogeu. Ea rămase sudată de sexul lui până ce el termină complet, dovedindu-i astfel o deplină conştiinţă profesională. Când se ridică, goli paharul cu rachiu.

Malko reveni cu picioarele pe pământ. La urma urmei, acest interludiu nu fusese chiar inutil.

— Pot să-i sugerez fratelui dumneavoastră, dacă tot nu are de lucru, să-mi servească, mie, ca ghid?

Încântată, Mimoza surâse.

— Bineînţeles! Când?

— Mâine dimineaţă. Eu locuiesc la hotelul *Marmara.* Trebuie doar ca la ora 9 să fie la recepţie.

Zarurile fuseseră aruncate. Hotelul *Marmara* era cu siguranţă supravegheat de spionii MIT. Malko coborî în cuşca fiarelor, cu riscurile şi pericolele de neînlăturat. În faţa evidentei satisfacţii a Mimozei, el se decise să mai aşeze câţiva pioni.

— E adevărată istoria cu cei 5.000 de dolari? întrebă el. Fratele dumneavoastră nu trăieşte numai de pe seama câştigurilor pe care le obţineţi?

— Bineînţeles că nu! protestă ea. Bagsi lucrează cu oameni extrem de importanţi, iar eu sunt convinsă că Omer îi va

restitui banii.

— Care Omer? încercă Malko.

Mimoza înălţă din umeri.

— N-are importanţă. Nu sunteţi din Istanbul, deci n-aveţi de unde să-l cunoaşteţi.

Malko nu mai insistă, simţind că brusc Mimoza intrase în defensivă. Era inutil să o alerteze. Pulsul său însă se acceleră când îşi aminti că bărbatul bănuit de a-l fi recrutat pe Ali Agsa pentru a-l asasina pe Papă, se numea Omer Ugurlu.

Capitolul V

Asigurată de viitorul fratelui său, Mimoza se ridică în faţa lui Malko. După ce-şi băgase banii în poşetă. Şi-l întrebă:

— *You don't'want to fuck me?*

— Sunt puţin cam obosit, pretinse Malko. Ne revedem mâine.

Sida n-ar fi fost considerată niciodată un accident de muncă…

— Bineînţeles, aprobă femeia cu entuziasm

Uşurat, Malko se ridică.

— Mă duc să văd dacă prietenul meu doarme.

El se îndreptă spre capătul apartamentului. Curtis Wood tocmai scria un raport amănunţit. Malko îl informă asupra proiectelor sale.

— Sper ca Bagsi să se confeseze, cu ajutorul lui Elko. Acest Omer, nu vă spune nimic?

— Nimic, afjrmă Curtis Wood, dar mâine am o reuniune cu ocazia Iftarului, cu persoane care cunosc bine mediul şi pe care le voi întreba. Seara, putem cina la *Somdan Park.* E un loc simpatic, cu femei frumoase şi unde se mănâncă bine.

— Îl cunosc, spuse Malko, dar acolo putem întâlni spioni de la MIT. E cam plictisitor, nu?

Americanul ridică din umeri, fatalist.

— Ei sunt peste tot!

Malko reveni în living. Mimoza era gata şi niciun bibelou nu lipsea. Ea spuse imediat:

— L-am sunat pe Bagsi pe mobilul meu. Mâine la ora 9 va fi

la *Marmara.*

1. Nu doriţi să faceţi sex cu mine? (n.a.)

2. Moment în care se întrerupe postul ramadanului (n.a.)

38

— Perfect, o asigură Malko, încântat de reuşita sa.

Afară, Elko Krisantem făcea cei o sută de paşi în jurul Mercedesului.

— Unde mergeţi? o întrebă Malko pe Mimoza, după ce se instalară în maşină.

— Cred că mă voi duce la *Laila*, unde se află şi prietena mea…

Ea se ducea să împartă cei 200 de dolari în părţi inegale. Mergând de-a lungul Bosforului, ea se lipi de Malko şi-i şopti:

— Mâine, te voi satisface şi mai bine. Iar tu mă vei poseda!

Engleza ei nu era academică, dar poseda vocabularul de bază. Ei se despărţiră cu un sărut posesiv şi Malko, din politeţe, îi mângâie pieptul. Înainte de a intra în discotecă, ea se întoarse cu un gest deşănţat, care-i scoase în relief fesele rotunde. Păcat că era doar o prostituată…

— Ne întoarcem la *Marmara.* Îi spuse lui Elko. Bravo pentru telefon. Bagsi e tânărul care a venit cu noi.

Turcul se împăună: în mod sigur, calitatea de majordom pe care o avusese de-a lungul anilor la castelul Liezen era mult mai plictisitoare faţă de adevărata sa meserie.

— Contesa Alexandra a sunat la telefonul meu portabil, în timp ce eraţi sus, spuse el. Doreşte să-i aduceţi un lănţişor…

Alexandra, eterna logodnică a lui Malko, locuitoare a frigului austriac, iubea bijuteriile. Înaintea plecării lui, ea îi ceruse o noapte romantică în patul cumpărat cu câţiva ani în urmă de la Paris, produs Claude Dalie. În corset negru, cu părul strâns, ea se lăsase violată de bună voie. Fusese un fel de „Kiss me good bye”, mai acid. Malko mai simţea încă mucoasele sale cele mai secrete strânse în jurul penisului său, care explodase înăuntru ei.

În comparaţie cu aceste jocuri sofisticate, prestaţia Mimozei părea fadă.

Elko se opri în faţa hotelului *Marmara* şi i se adresă:

— Alteţa Voastră Serenissimă a sosit aici cu mâinile goale, ceea ce e imprudent Nu doriţi să vă procur un mijloc de apărare?

— Ba da! Bineînţeles! Dar fi *extrem* de prudent. Mai ai contacte la Istanbul?

— Mai există oameni chiar din familia mea, punctă Elko vexat. Aşa e mult mai sigur.

39

Salonul de ceai de la *Marmara* era încă plin, în pofida orei înaintate. Malko se strecură pe sub poarta magnetică ce apăra escalatorul ce ducea la recepţie, la primul etaj. Soneria se declanşă din cauza telefonului mobil, dar portarul, văzându-i aerul de gentlemen, îşi dădu seama că nu e un vagabond…

Bagsi jigăritul, mereu nebărbierit, cu o vestă din piele neagră jerpelită, care-i acoperea umerii slabi, se ridică cu o privire servilă, dar nu-i întinse mâna lui Malko. Părea slab, nemâncat, hăituit, iar lui Malko aproape că îi inspira milă. Oricum, era satisfăcut: în câteva ore putea da de un fir al întregii istorii. Bineînţeles, turcul nu se va lăsa interogat cu uşurinţă. Era o haimana, un mincinos pişicher, dar nu prea inteligent.

— Caut un colier pentru soţia mea. Îl anunţă Malko. Cunoaşteţi vreun bijutier bun?

Bagsi afirmă imediat că pentru el, comerţul cu bijuterii nu avea secrete. După nici cinci minute, rulau spre Kapalisarsi, marele bazar, aşezat comod lângă Krisantem, cu care începuse o conversaţie în turcă. Manevra începea să dea roade… Bazarul era un imens caravanserai ce oferea orice produs îţi doreai. Cu flerul unui câine de vânătoare, Bagsi îl conduse pe Malko la un mic magazin, al cărui patron era un bărbat solid, surâzător, cu ochelari şi care le oferi imediat un ceai.

Privirea strălucitoare a lui Bagsi mângâia aurul. Malko îşi

spuse că i-ar fi putut îndeplini Alexandrei plăcerea. Tocmeala dură mai mult de o oră, pentru un superb lanţ de aur şi o panteră, copie după Cartier. Neliniştit, Bagsi privea schimbul ca şi cum ar fi urmărit un meci de tenis. Dacă afacerea nu se perfecta, el nu încasa nimic... La a patra ceaşcă de ceai, Malko scoase un teanc de dolari şi-i scurtă astfel supliciul. Vânzătorul îi strânse mâinile, menţionând că este primul lui client din acea zi. În luna decembrie, la Istanbul nu veneau prea mulţi turişti.

— Mai doriţi să cumpăraţi şi altceva? întrebă imediat Bagsi.

— Aş dori să_ mă plimb puţin, dar nu am nevoie de dumneavoastră. Întoarceţi-vă la maşină şi aşteptaţi-mă, răspunse Malko.

40

Bagsi nu aşteptă să i se spună de două ori. Malko se îndreptă spre raionul cu pielărie, lăsându-i astfel timp lui Elko de a-l interoga pe Bagsi.

Când Malko părăsi marele bazar, îi găsi pe Elko şi pe Bagsi în plină conversaţie, pe o terasă a unei cafenele, cu câte un pahar de ceai în faţă, băutura tradiţională a turcilor. Cu un surâs, el îi întinse tânărului 20 de dolari.

— Acum nu mai am nevoie de dumneavoastră. Aveţi un telefon mobil? Vă voi suna.

Bagsi îi dădu numărul lui de telefon, se pierdu în mulţumiri şi se îndreptă spre o staţie de tramvai.

— Ei? întrebă Malko.

— Lucrează pentru un oarecare Omer Ugurlu. Spuse Krisantem, care l-a scos dintr-o afacere cu trafic de arme, nu cu mult timp în urmă. Poliţia îl arestase, găsindu-l cu şapte pistoale prevăzute cu amortizoare, iar Ugurlu l-a eliberat.

— La ce trebuiau să servească pistoalele?

— Nu mi-a spus. E lăudăros, dar se teme. Pretinde că îi cunoaşte pe ucigaşi, persoane aparţinând MPH1, care au lichidat mulţi oameni’de stânga.

— V-a spus de ce Ugurlu îi datorează bani?

— Nu, m-a lăsat doar să înţeleg că i-a făcut un imens

serviciu, dar că nu e neliniştit, deoarece un astfel de om îşi plăteşte întotdeauna datoriile…

— Şi nu se teme de nimic?

— Nu. L-am spus că eu am lucrat la Ankara, dar că patronul meu m-a obligat să vin aici pentru dumneavoastră. M-a asigurat că are relaţii cu o grămadă de prostituate ce provin din Rusia…

Lui Malko îi venea să sară-n sus de bucurie. Nu putea fi o simplă coincidenţă ca omul care fusese complice în atentatul contra Papei, să fie atât de *apropiat* de Bagsi. Acest ultim personaj îşi pierduse importanţa. De acum înainte, Omer Ugurlu era persoana care-l interesa. Văzând o cabină telefonică, Malko se duse să-l sune pe Curtis Wood la birou.

1. Milliyetsi Harekek Partisi (Mişcare de extremă dreaptă) (n.a.)

41

Când acesta răspunse, el îl întrebă simplu, sperând că nu este interceptat:

— Omer se numeşte Ugurlu?

Revenind la Mercedes, îl rugă pe Elko să-l ducă la *Marmara.* Până seara nu avea nimic de făcut.

Când Krisantem opri în faţa hotelului, Malko n-avea niciun chef să se închidă în camera sa.

— Vreau să mă plimb puţin prin Istanbul, îi spuse el turcului. Ne vedem curând!

— Aşteptaţi, spuse Elko cu voce joasă. Am ceea ce vă trebuie. Îl vreţi?

— Nu chiar acum, răspunse Malko.

El o luă pe Istikal, marea arteră pietonală, ce cobora până la Galata. Traversată de mici tramvaie roşii, strada era gălăgioasă, animată, invadată de vânzători ambulanţi şi de hamali. Nenumăratele străduţe ale cartierului Kuluglu traversau artera. Malko se plimba liniştit, când auzi brusc:

— Malko!

El se întoarse, cu pulsul accelerat, dând nas în nas cu

Zeynel Sokik, colonelul de la MIT cu care colaborase în cadrul ultimei sale misiuni la Istanbul, cu câteva luni înainte. Înfăşurat într-o manta de piele, surâzător, acesta îl îmbrăţişă pe Malko şi spuse:

— Mi s-a părut mie că v-am recunoscut! Tocmai ieşeam de la *Marmara*, când coborâţi din maşină. Sunteţi la Istanbul şi nu mi-aţi dat de ştire?

— Am sosit ieri de la Viena, se scuză Malko, ascunzându-şi stânjeneala.

Această întâlnire era providenţială.

— Totuşi! Sunteţi un bun mincinos!

El îi dădu lui Malko o palmă peste fund...

— Vă voi telefona.

— Luăm dejunul împreună? propuse turcul.

— De acord. Să mergem la *Urcan.*

Zeynel Sokik izbucni în râs.

— Nu mai există *Urcan!* Cei doi fraţi care erau proprietari, s-au omorât între ei! Dar cunosc un bistrou, chiar aici, la colţ.

Malko îl urmă pe ofiţerul de la MIT, neştiind ce să creadă. Această întâlnire „din întâmplare” i se părea bizară. Dacă nu era un hazard, MIT lucra repede. Ei intrară într-un restaurant

totalmente gol, în care patronul, amuţit de respect, îi duse să aleagă un peşte dintr-un pat de gheaţă.

Eternul bâtog. Despre care puteai crede că ei îl fabrică... Malko alese un mic crap auriu şi apoi ei se instalară la o masă, în faţa a două pahare de rachiu. Zeynel Sokik îl ridică pe al său:

— Serinize!1

Ei băură împreună. Ochii albaştri ai colonelului Sokik nu-l părăseau pe Malko. El se aplecă peste masă şi întrebă:

— Hai, spuneţi-mi adevărul! Aţi venit să regăsiţi o femeie? Izbucni în râs la propria-i ironie, iar Malko reuşi să afişeze un surâs crispat. Trebuia să găsească rapid un răspuns adecvat. Zeynel Sokik nu era prost! în plus, era un bun profesionist.

Malko contempla salata pusă în faţa lui, simţind privirea

ofiţerului MIT aţintită asupra lui. El spuse'cât mai natural:

— Am venit să-mi revăd un prieten, Curtis Wood, care lucrează pentru compania Boeing. L-am invitat la Liezen pentru petrecerea de revelion. Nu rămân aici decât două-trei zile, după care voi pleca la Tel Aviv, unde am de lucru. Totuşi, mereu mi-a plăcut să fac o escală şi la Istanbul.

— Aţi făcut foarte bine, îl lăudă turcul. Doar ştiţi că aici vă număraţi printre *adevăraţii* prieteni, cum sunt şi eu. După istoria din martie, F.B.I. M-a invitat la New York, prin Mr. O'Neill, directorul. Le-am ţinut o conferinţă asupra islamului. M-au tratat ca pe un prinţ şi consider că New York-ul e formidabil.

Ei atacară peştele. Malko trebuia să se forţeze, stomacul lui fiind complet neasimilabil.

Când termină, în jurul orei două, Malko realiză că nu mai putea rămâne acolo fără a-i crea suspiciuni lui Zeynel Sokik.

— Astă seară voi lua cina împreună cu Curtis Wood, spuse el. Veniţi şi dumneavoastră la Somdan Park...

— Cu plăcere! răspunse turcul surâzând. Am să încerc să aduc şi câteva femei frumoase.

1. În sănătatea dumneavoastră (n.a.)

43

Ei merseră pe jos până în piaţa Taksim, unde colonelul Sokik îşi lăsase şoferul. Malko se ruga ca Elko Krisantem să nu apară de după colţ. Sokik îi cunoştea perfect rolul. Dacă l-ar fi văzut, născocirea lui Malko cu plimbarea de agrement s-ar fi năruit. Dar. Mulţumită lui Dumnezeu, el nu apăru.

— Pe diseară! spuse colonelul, urcând în maşina sa.

Malko, perplex, îl privi îndepărtându-se. Al şaselea lui simţ îi spunea că în meseria sa nu existau coincidenţe. El se strecură într-o cabină telefonică şi-l sună pe Curtis Wood. Americanul nu era de găsit, deci îi lăsă un mesaj prin care îi recomanda să treacă şi să-l ia de la *Marmara,* înainte de a merge la restaurant.

Colonelul Zeynel Sokik îşi puse ochelarii şi începu să

examineze listele pasagerilor tuturor zborurilor ajunse în ajun. Nu existau decât două ce veniseră de la Viena, unul aparţinând liniei austriece (Austrian Airlines) şi celălalt, liniilor turce. Numele lui Malko nu se regăsea pe niciuna din liste. Trist, îşi scoase ochelarii. Prietenul său, Prinţul Malko, îl minţise. Întâlnirea lor fusese într-adevăr întâmplătoare. El se dusese la *Marmara* pentru un „contract”, când i se păru că îl recunoaşte pe Malko. Povestea lui nu prea părea reală, deci el nu putea rămâne impasibil. Era adevărat că lucra cu americanii, dar ţara căreia îi era pe deplin loial rămăsese Turcia.

Trebuia să afle de ce unul dintre cei mai buni şefi ai C.I.A. Se găsea – clandestin – la Istanbul. Reluă listele şi descoperi după o oră de cercetări, numele lui Malko într-un zbor al companiei Alitalia, ce sosea de la Roma. După câteva minute de reflectare, el apelă la telefonul său mobil.

— Daţi-mi-l pe maiorul Semer, ceru el secretarei.

Maiorul Semer era responsabil cu contraspionajul în zona Istanbulului. El trebuia să afle de ce se găsea Malko în Turcia.

Capitolul VI

Salonul era plin de zgomotele conversaţiilor care acopereau fondul de muzică orientală, toţi ochii fiind aţintiţi asupra televizorului în funcţiune pe care era înscris un verset din Coran. Imediat, acesta se şterse, lăsând loc unei alte inscripţii: *Iftar*, 16. 49. Toţi invitaţii se ridicară în acelaşi timp. Cu exclamaţii de încântare şi se repeziră spre bufetul ce se afla în fundul sălii. Puteai crede că ei nu mâncaseră şi nu băuseră nimic de 8 zile. Totuşi, postul nu începuse decât o dată cu răsăritul soarelui.

Curtis Wood îi întinse un pahar cu Defender „Success” bărbatului cu care discuta, Aktar Kerim, urmare avocat din Istanbul, care era la curent cu multe lucruri. Îl lăsă să bea şi îl urmă până spre un colţ mai îndepărtat. Americanul, în timpul ramadanului. Era invitat în fiecare zi la astfel de întâlniri, iar câteodată, participa şi la trei într-o singură zi! Era o ocazie de a întâlni diverse persoane, de a bârfi şi a perfecta afaceri.

După ce Aktar Kerim înghiţise jumătate din conţinutul farfuriei sale, Curtis Wood îi puse în sfârşit întrebarea care-i ardea buzele:

— Cunoaşteţi un oarecare Omer Ugurlu?

Avocatul ridică o privire stupefiată.

— Ai contact cu acest mizerabil?

Prudent, Curtis Wood bătu în retragere.

— Nu, dar mi s-a spus că este bine plasat pe lângă militari şi că m-ar putea ajuta să-mi plasez mărunţişuri.

Aktar Kerim ridică din umeri.

— Să nu te atingi de el! Este un hoţ. De altfel…

Turcul făcu un gest evaziv.

— De o săptămână, el a dispărut! Ultima dată când l-am văzut era la *Havana,* o discotecă la modă. Poliţia i-a găsit,

două zile mai târziu, BMW-ul străpuns de gloanţe, la Eriler, iar în interior pe şoferul său împănat cu gloanţe. Acesta se găsea pe bancheta din spate, loc ocupat în mod normal de stăpânul său.

— Şi apoi?

Avocatul depărtă braţele într-un gest de neputinţă.

— Nimic! Poliţia a interogat-o pe soţia sa şi pe amanta sa, o ex-Miss Turcia, Nilufer Bostani. Ea a mărturisit că Omer petrecuse seara împreună cu ea până spre ora 23 şi că el plecase, pretinzând că se duce acasă. Neavând nicio veste de la el, ea l-a căutat fără a-l găsi şi a tras concluzia că el plecase cu o nouă cucerire. Soţia sa semnalase şi ea la poliţie dispariţia lui. După toate astea, s-a lăsat o ceaţă totală. Nici ziarele nu au mai scris despre acest subiect. Oricum, el nu a reapărut.

— Ce i s-ar fi putut întâmpla?

Aktar Kerim surâse cu subînţeles.

— Orice! De douăzeci de ani el a fost amestecat în atâtea traficuri, omoruri şi combinaţii de neimaginat. De câţiva ani părea a face afaceri legale, dorind chiar să se lanseze în

politică, pentru MHP. Mai ales că vechii săi prieteni erau acum la putere.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Timp de mulţi ani, el a lucrat în contrabanda cu arme. L-a ajutat pe bulgari să-şi procure arme. A vândut cargouri întregi palestinienilor. Toate acestea au tranzitat Turcia, graţie relaţiilor lui cu MIT. În schimb, camioanele transportau heroină, cu destinaţia – Europa…

— De ce îl ajuta MIT?

— Omer i-a făcut mereu o serie de servicii în lupta sa contra mişcărilor de extremă stângă şi a kurzilor din PKK. El dispunea de oameni perfecţi pentru un asemenea mod de lucru. Când a fost arestat, i-a trimis să facă turul Europei. Între protecţia MIT şi cea MHP, el nu făcea mare diferenţă. Aici, la Istanbul, poliţiştii care-l puneau să plătească o contravenţie erau trimişi direct în fundul Anatoliei… Hai totuşi să trecem la lucruri mai serioase.

În fundul sălii, se ridică o perdea din spatele căreia apăru o dansatoare, îmbrăcată doar într-un sutien cu paiete şi o fustă cu franjuri ce nu ascundea prea mult din anatomia trupului femeii. Ea avansă spre sală, ondulându-se în ritmul unei

orchestre instalate pe estradă, vocea sa răguşită fiind amplificată de un microfon. Toate conversaţiile se opriră brusc. Cu privirea lipită de fesele care se mişcau în faţa lui. Aktar Kerim nici nu-şi dădu seama de plecarea lui Curtis Wood.

Omer Ugurlu fixa absent un mare container ce era în curs de a descinde în Bosfor, frecându-se în trecere de un mic petrolier care pleca spre Marea Neagră. Un miracol făcuse să nu se producă un accident. Privirea lui Omer se îndrepta spre partea asiatică, mult prea îndepărtată. Era obsedat de o singură idee: cum să fugă?

El se duse în baie şi se văzu în oglindă: semăna cu un urs de-abia ieşit din hibernare… Cu barba sa cenuşie, părul ciufulit şi trăsăturile feţei alungite, părea un tip care cerea de

pomană... El se aşeză pe marginea patului, îşi luă capul între mâini, recapitulând faptele. Mai avea de mâncare pentru încă o săptămână, dar erau puţine şansele de a fi găsit aici unde se afla. Problema era că nu putea comunica cu nimeni, toţi apropiaţii săi fiind în mod sigur interceptaţi. În plus, telefonul său portabil era descărcat şi el nu avea cum să-l reîncarce. Singura sa avere era pistoletul pe care i-l dăduse Nilufer şi în care mai avea nouă cartuşe, plus un teanc de bancnote de câte zece milioane de lire. Tăcerea lăsată asupra dispariţiei sale îi confirmase bănuiala în legătură cu „sponsorii" execuţiei sale ratate. De acum înainte nu mai putea conta decât pe soţia sa şi pe Nilufer, în mod sigur atent supravegheate şi una, şi cealaltă. Trebuia să părăsească Turcia. Singura sa şansă consta în a-şi face rost de un paşaport pe un alt nume decât al său, iar cei care i l-ar fi putut procura nu erau decât cei care îl trădaseră. Trebuia să găsească o altă filieră, ceea ce nu era imposibil dar necesita complici. Soţia sa era incapabilă de a face aşa ceva şi numai Nilufer îl putea ajuta.

Viitorul său părea sumbru. El se gândi din nou la Nilufer, care probabil credea că fusese acaparat de o nouă cucerire, încetul cu încetul, în cap i se născu un nou proiect. El trebuia să ajungă în Bulgaria. Acolo, oamenii îl vor ajuta şi îi vor face rost de acte. Apoi, va avea timp de negociat. Problema era că frontiera bulgară se afla departe, iar el trebuia s-o treacă, lucru imposibil pe la graniţa turcă.

47

Pierduţi în mulţimea cu capete acoperite de *ortusu*, Malko şi Curtis Wood intrară în ceainăria de la *Marmara,* schimbând informaţii şi pregătindu-se pentru dineul cu Zeynel Sokik. Ei stabiliseră să ajungă împreună la restaurant.

— După această întâlnire, conchise Malko. Nu mai vreau să rămân mult timp la Istanbul.

— Şi eu mă întreb dacă acest lucru ajută cu ceva, replică americanul. Aparent, am aflat câte ceva despre Omer Ugurlu.

Poate că a fost lichidat de către agenţii MIT care au făcut să-i dispară cadavrul pentru a nu face valuri.

— Rămâne amanta şi soţia sa.

— Ultima nu juca un rol activ în viaţa sa, iar Nilufer nu este o femeie pe care s-o determini să se confeseze cu uşurinţă.

În absenţa lui Omer Ugurlu, tânărul Bagsi rămânea interesant pentru moment, dar atenţia lui Malko se canaliza spre cei care-l dirijau. Elko Krisantem nu se arătase. Bagsi aflându-se undeva, în natură. Ancheta lui risca să se împotmolească rapid dacă îşi prelungea sejurul la Istanbul, ceea ce ar fi dat de bănuit celor de la MIT.

Această seară risca a fi una dintre ultimele petrecute în Turcia.

Puteai crede uşor că te afli în Europa: iluminaţie semiobscură, decoraţie discretă, bucătărie rafinată, balet cu băieţi stilaţi, persoane bine îmbrăcate şi multe femei frumoase. Patronul veghea cu grijă asupra oaspeţilor, trecând de la o masă la alta. Şeful de sală desfăcu sticla de şampanie Blanc de Blancs 1995 oferită de Zeynel Sokik şi umplu cupele.

1. *Voal islamic (n.a.)*

— Pentru reîntoarcerea dumneavoastră la Istanbul! toastă ofiţerul MIT.

Acesta avea o atitudine perfect normală, iar stomacul lui Malko se relaxă puţin. Ei se lansară într-o conversaţie asupra evoluţiei armatei turceşti, în timp ce aperitivele soseau, însoţite de şampanie. *Somdan Park* începea să se umple de lume. Iarna, grădina era închisă şi clienţii aşteptau în faţa micului bar din stânga intrării. Zeynel Sokik întrebă cu o voce indiferentă:

— Malko, veţi fi aici şi în week-endul următor? Vreau să vă arăt noua mea casă, construită pe partea asiatică din Ushudar.

Malko reacţionă după o clipă de gândire.

— Dacă pot să amân întâlnirea din Israel, îmi va face mare

plăcere.

Turcul îi aduse pe un platou de argint o mică amânare. Destinşi, ei reluară discuţia. Şampania se asorta minunat cu peştele prăjit, iar muzica plăcută făcea să domnească o atmosferă aproape vieneză. Patronul, care-l cunoştea bine pe Curtis Wood, se aşeză la masa lor atunci când ajunseseră la cafea, după ce adusese o sticlă de coniac Otard XO. El începu să povestească marea aventură a vieţii sale: raliul Londra-Sidney din 1977, după care îi părăsi pentru a întâmpina doi clienţi, care trecuseră pe lângă masa lor. Blonda era absolut superbă şi avea un mers maiestuos, precum al reginei din Saba. Când patronul reveni la masa lor pentru a-şi termina coniacul, Malko remarcă:

— *Foarte* frumoasă femeie.

Patronul se aplecă spre el.

— Este Nilufer Bostani, metresa lui Omer Ugurlu, care vine foarte des aici, dar rareori fără el.

Zeynel Sokik izbucni în râs.

— Ar fi momentul să ne-o prezentaţi!

Patronul se întunecă la faţă.

— Nu ştiu dacă Ugurlu ar aprecia aşa ceva... Ţin să-mi păstrez prietenii!

Lui Malko îi fu greu să rămână impasibil. Apariţia acestei divine creaturi, amanta bărbatului pe care îl căuta, era o şansă neaşteptată, pe care n-o putea scăpa. Zeynel Sokik nu reacţionase atunci când se discutase despre dispariţia lui Omer Ugurlu.

49

Paharele se goliseră iar Malko nu era deloc presat de a pleca, căutând un mijloc de a intra în contact cu metresa lui Omer Ugurlu. Poate că ea cunoştea locul în care se găsea acesta. Din păcate, prezenţa lui Zeynel Sokik îl bloca totalmente. Ei continuară să discute despre tot felul de lucruri, până ce turcul îşi privi ceasul.

— Oh la, la! E aproape miezul nopţii, iar mâine am o

întâlnire la ora 7 dimineaţă.

El îşi plăti partea sa. Şi ieşiră cu toţii traversând grădina spre strada Mim Kemal Oke. Malko o luă înainte, coborând scările de piatră. Când ajunse la nivelul străzii, el observă imediat o siluetă în umbră, care înaintă spre el şi astfel. Îl recunoscu pe Bagsi.

Tânărul se apropie de Malko cu un surâs lipicios şi îi strecură, cu voce joasă:

— Am trecut pe la hotel şi cei de acolo mi-au spus că sunteţi aici.

— Dar nu v-am cerut să veniţi aici! protestă Malko, uimit.

Zeynel Sokik ajunse în dreptul lor. Bagsi murmură, grăbit:

— A intervenit o ocazie excepţională. O tânără femeie de origine rusă pleacă mâine la Odessa, lipsindu-i ceva bani pentru a-şi putea cumpăra biletul. Ea este foarte frumoasă…

— Nu mulţumesc, spuse sec Malko. Nu mă interesează.

El îi întoarse spatele, lovindu-se de privirea incisivlă a lui Zeynel Sokik.

— Vreo problemă? întrebă colonelul.

— Nu, nu, afirmă Malko. Ieri seară, la *Laila,* l-am întâlnit pe acest băiat care ne-a propus ca nişte prostituate să ne însoţească în cazinouri clandestine. De atunci el ne urmăreşte.

— Voi rezolva acest lucru, spuse brusc turcul.

El îl ajunse pe Bagsi şi după un scurt dialog, ultimul îi întinse colonelului MIT actele sale, pe care acesta le examină rapid şi i le înapoie, spunându-i ceva. Celălalt o luă la fugă ca un iepure şi dispăru în obscuritate.

— Nu vă va mai plictisi, promise Zeynel Sokik.

Mercedesul său opri lângă trotuar, iar el îi strânse călduros mâna ui Malko.

— Sunaţi-mă mâine pentru week-end. Bineînţeles, poate veni şi prietenul dumneavoastră, iar dacă acest tip vă mai deranjează, vă rog să mă anunţaţi.

Malko privi cum farurile maşinii se îndepărtau. Bagsi fusese

grăuntele de nisip care-i stricase planul. Curtis Wood înjură printre dinţi.

— Credeţi că se îndoieşte de ceva?

— Vom afla rapid, răspunse sumbru Malko.

Maşina americanului, condusă de un şofer *adevărat*, se opri în faţa lor.

— Vă conduc la *Marmara*? întrebă Curtis Wood.

— Nu, răspunse Malko. Rămânem!

— Ce să facem?

— O aşteptăm pe Nilufer.

Hipopotanul roz care conducea Mercedesul 500 negru cu precauţie, oprindu-se aproape la fiecare intersecţie, urma Mercedesul în care se afla Malko. Ajunşi într-o parcare subterană, Curtis Wood frână.

— Ea a ajuns acasă!

— Urmaţi-o în parcare, ordonă Malko. Vreau să aflu în care apartament locuieşte.

Americanul intră pe rampa întunecată, urmărind farurile Mercedesului. Surpriză: în loc de a ajunge într-o parcare, ei nimeriră într-o curte în aer liber, care dădea spre o stradă paralelă. Mercedesul se opri în faţa unei clădiri ce semăna cu un local de noapte.

— Este *Havana!* exclamă Curtis Wood.

Mantoul de mătase verde dispăru în interior. Malko şi americanul străbătură un lung culoar ce corespundea unei săli pe două niveluri. Un bar ocupa centrul primei săli, cu banchete şi separeuri amplasate pe lângă pereţi. În spate, se găsea un restaurant cu mese neocupate. Nilufer şi prietenul său se instalară în colţul stâng, pe o banchetă. După câteva minute, un chelner îi conduse într-un separeu. Curtis Wood spuse:

— Acolo unde se află acum este colţul rezervat „buyuk-babas”!

Li se aduse o sticlă de votcă şi o şampanie Defender, plus

gheaţă. Localul semăna cu toate discotecile din lume, cele mai multe persoane aflându-se la bar, în majoritate tineri. Malko savură votca din paharul său, observând pe cele două femei din faţa lui şi întrebându-se pentru ce se aflau acolo. Răsturnată pe o canapea, femeia mai grasă şi îmbrăcată în roz îşi plimba o privire bovină asupra sălii. În contrast cu ea, Nilufer se freca pe scaunul său, încrucişându-şi picioarele. Lor li se adusese o sticlă de şampanie Taittinger. Iar ospătarul nu înceta să-i reumple paharul metresei lui Omer Ugurlu.

— Ce veţi face? întrebă Curtis Wood.

— Încă nu ştiu, răspunse Malko. Probabil nimic, în afară de a o urmări...

Nici nu terminase bine fraza, că muzica trecu într-un ritm vag oriental. Nilufer sări de pe scaun, ca şi cum ar fi fost ciupită de un purice şi îşi trase prietena spre pista de dans! în van! Ar fi fost necesară o macara pentru a o ridica pe aceasta. Singură în faţa barului. Nilufer începu să danseze atât de senzual, încât Malko simţi furnicături de-a lungul coloanei sale vertebrale. Femeia dansa superb, învârtindu-se şi oferind privirilor toate unghiurile’corpului său. Clienţii barului păreau paralizaţi de această exhibiţie toridă.

Malko sări şi el de pe scaun. Instinctul, său profesional se suprapusese peste cel de vânător. El traversă sala şi i se alătură lui Nilufer. La un metru de ea, îl începu să danseze în acelaşi ritm. Femeii îi trebuiră câteva secunde pentru a realiza că acesta dansează *cu* ea. Îl fixă şi el văzu surpriza reflectată în ochii ei, ea oprindu-se din dans, necrezându-şi ochilor. Apoi i se alătură, balansându-şi mai accentuat şoldurile. Dansară împreună câteva minute, după care muzica se opri.

Aproape imediat, muzica reluă aceeaşi melodie! Nilufer ezită câteva secunde, apoi, automat reluă dansul. Lent, foarte Jent, ea se întoarse cu faţa spre Malko, fără însă a-l privi, încurajat, el dansă cu ea la unison, înlănţuindu-se lasciv. Când muzica se termină, Nilufer se imobiliză, iar privirea ei se îndreptă spre Malko, cu un uşor surâs, ca pentru a-i mulţumi. Apoi, ea se retrase spre masa la care fusese plasată, dar

Malko o urmă, fără ezitare.

52

Nilufer Bostani se reaşează alături de prietena sa. Malko se înclină în faţa celor două femei şi spuse în engleză:

— Mulţumesc pentru acest dans. Sunteţi minunat de frumoasă.

Nilufer aplecă ochii şi scoase o ţigaretă. Malko reacţionă mai rapid decât ospătarul, scoţând bricheta sa şi aprinzându-i ţigareta. Nilufer scoase în sfârşit două vorbe:

— *Thank you!*

Malko propuse, cu un surâs:

— Vă pot oferi puţină şampanie?

Sticla de Taittinger ce se afla în frapieră era aproape goală.

Nilufer nu răspunse nimic. Femeia cea grasă, îmbrăcată în roz, îl privi îndelung pe Mâlko şi îi spuse câteva cuvinte lui Nilufer. Ignorându-l, cele două femei şuşoteau, astfel încât el bănui că se va întâmpla ceva neplăcut... Apoi. Grasa îi adresă un surâs şi spuse:

— Dacă doriţi să petreceţi câteva clipe în compania noastră...

Lui îi venea s-o îmbrăţişeze. Îi făcu semn ospătarului, care apăru imediat.

— Aduceţi-ne o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs, bine frapată.

El se aşează în faţa lor şi se prezentă. Femeia cea grasă făcu acelaşi lucru, dar din cauza muzicii, el nu-i auzi numele. Şampania sosi, iar Malko ridică cupa sa:

— Pentru această încântătoare întâlnire!

Grasa îl devora din priviri, dar Nilufer se încăpăţâna să-l ignore. Îi trebui încă trei ţigări şi multă şampanie pentru a-şi îndrepta privirile spre el.

— Dansaţi foarte bine, spuse el.

— Mulţumesc.

Se putea spune că era singurul cuvânt pe care ea îl cunoştea. El insistă şi, în sfârşit, ea răspunse:

— Bărbaţii turci nu iubesc dansul. Dumneavoastră nu

locuiţi în Istanbul?

53

— Nu, locuiesc în Austria, mai exact în Viena.

Privirea ei se lumină.

— Am fost acolo şi am descoperit că este un oraş foarte frumos, cu magazine minunate.

— De acolo v-aţi cumpărat taiorul Versace? întrebă Malko, cu un surâs complice. Este foarte…

El se opri înainte de a pronunţa cuvântul „sexy”. Nilufer îi aruncă o privire emoţionată.

— Sunteţi croitor?

— Nu. Dar îmi plac femeile frumoase, bine îmbrăcate.

Tăcerea se lăsă din nou. Se impunea o altă conversaţie cu grasa în roz. Nilufer fuma, cu picioarele încrucişate şi bustul drept. Malko îşi spuse că sânii ei erau într-adevăr magnifici. Brusc. D. J.—ui puse discul cu *Cleopatra la New York*, încât puteai crede că-i citise gândul lui Malko!

Acesta nu ezită şi ridicându-se, o smulse practic pe Nilufer de pe scaun, cu un surâs scuzându-se faţă de prietena sa. Ajunşi pe ring, el îi petrecu un braţ în jurul taliei, fără a o strânge prea tare. Femeiea îi aruncă o privire care spunea mult: fusese momentul de spargere a gheţei.

— Trebuie să vă destăinui ceva, spuse el. Nu mă aflu aici din întâmplare.

Nilufer păru surprinsă.

— Ce vreţi să spuneţi?

— V-am urmărit.

— Cum?

— Încă de la *Somdan Park,* când aţi sosit cu prietena dumneavoastră. Acolo beam un pahar cu patronul, dar am considerat că sunteţi atât de frumoasă, încât m-am hotărât să vă cunosc Am aşteptat afară şi apoi v-am urmărit.

— Îl cunoaşteţi pe Ersoy?

— Eu, nu. Dar prietenul meu care locuieşte la Istanbul îl cunoaşte.

— V-a vorbit despre mine?

— El a spus doar că sunteţi măritată cu un bărbat atât de gelos, care ar fi în stare să mă ucidă dacă ar afla că vă curtez.

— Şi asta nu v-a înfricoşat?

— Este exact ca jocul periculos al fluturelui de noapte cu lumina, răspunse el, privind-o.

Acum dansa mai aproape de ea, dar Nilufer nu părea a-şi da seama.

— Mulţumesc pentru compliment, spuse ea, dar eu nu sunt o femeie liberă.

Ei continuară să danseze. Când reveniră la masă. Malko găsi o notă scrisă de Curtis Wood pe care se aflau următoarele cuvinte: „Am plecat să mă culc. V-am lăsat maşina”.

Malko îi surâse incocent lui Nilufer.

— Prietenul meu era obosit şi a plecat să se culce.

Sticla de şampanie părea aproape goală, aşa că el comandă o alta.

Câteva cupluri începuseră să se aventureze pe ringul de la *Havana,* permiţându-le lui Nilufer şi Malko să danseze mai intim. În pofida declaraţiei sale iniţiale, ea se arăta mai puţin distantă. De altfel, când braţele lui Malko se strânseră în jurul taliei ei, Nilufer se lăsă condusă spre el, acesta simţindu-i pieptul strivindu-i-se de vesta sa.

Malko nu se baza numai pe cunoştinţele sale profesionale. Atitudinea lui Nilufer era tipică femeii ce se credea înşelată de amantul ei, Omer Ugurlu. Această ieşire confirma una dintre ipotezele privind soarta mafioţilor. Acesta dispăruse cu *adevărat.* Până unde mergea răzbunarea lui Nilufer? Muzica se întrerupse şi ei se întoarseră la masă.

Malko avu un şoc: prietena lui Nilufer nu se mai afla acolo. La început, se gândi că ea se dusese la toaletă, dar văzu imediat că dispăruse şi poşeta ei. Ca o bună prietenă, ea plecase pentru a-i lăsa câmp liber lui Nilufer. Aceasta realiza

ce se întâmplase şi murmură:

— *Bitch!*

Întorcându-se spre Malko, cu un surâs pe buze, spuse cu o voce fals dezolată:

— Cred că trebuie să vă însoţesc.

1. Boarfă (n.a.)

Capitolul VII

Timp de câteva interminabile secunde. Malko crezu că Nilufer va refuza. Ea privea spre masa goală, evident furioasă pe prietena ei. Binecuvântând în gând femeia în roz, el nu îi lăsă timp pentru a răspunde, întinzându-i poşeta. Ospătarul apăru, iar Malko îi întinse un teanc de bani. Înainte de a se îndrepta spre ieşire împreună cu Nilufer. Ei nu schimbară niciun cuvânt în timpul în care ea îşi îmbrăca mantoul de mătase verde. Şoferul o instală în Mercedes, iar Malko întrebă:

— Unde mergem?

— Nisbetiye Caddesi, la Etiler.

Aparent resemnată, ea îl ghidă de-a lungul străzilor deşerte. Malko nu se gândea decât la ce va urma. Când ajunseră în faţa unei clădiri maiestuoase, nu-i venise încă nicio idee. O rampă în pantă uşoară permitea accesul spre intrare. Brusc, se deschise o altă intrare ce corespundea unei parcări subterane.

— Aici locuiesc, anunţă Nilufer Bostani, cu o voce neutră.

Magia de la *Havana* se destrămase. Fără a ezita, Malko acceleră şi o urmă, înainte ca poarta automată să se închidă.

Nilufer nu-şi regăsi vocea decât la nivelul primului subsol:

— Dar ce faceţi? explodă ea.

Malko îi adresă un surâs angelic.

— Vă conduc.

Înainte ca ea să poată reacţiona, el ieşi din maşină şi îi deschise portiera. Luată prin surprindere, ea coborî în faţa lui Malko, vizibil furioasă. El surâse:

— Nu doream ca portarul acestui imobil să vă vadă coborând din maşina unui necunoscut. Mi-aţi spus că soţul

dumneavoastră este foarte gelos.

Metresa lui Omer Ugurlu se destinse imperceptibil şi spuse cu o voce ezitantă:

— Bine. Mulţumesc. Acum trebuie să plecaţi.

Sunetul porţii basculante care se închidea părea un ecou al ultimelor ei cuvinte.

— Cum se deschide această poartă? întrebă imediat Malko.

— Cu un bip, răspunse Nilufer prompt.

— Aveţi unul la dumneavoastră?

— Nu.

Impasibil, Malko spuse pe un ton neutru:

— În acest caz, cred că nu sunteţi obligată să urcaţi pentru a aduce unul.

— Ba voi urca. Aşteptaţi-mă.

După ce îi aruncă o privire furibundă, ea se îndreptă spre uşa de acces la ascensoare. Malko o urmă şi o prinse chiar în momentul în care ea forma codul digital. Nilufer pivotă brutal şi îl apostrofă:

— Ce faceţi?

— Vă însoţesc, răspunse el. Suav. În cazul în care aţi fi tentată să mă uitaţi, odată ajunsă la dumneavoastră, şi nu am niciun chef să-mi petrec noaptea în parcare.

Fără a-i da nicio şansă, el împinse uşa şi o urmă pe Nilufer până în faţa liftului. Ignorând enervarea ei, Malko intră primul în ascensor şi întrebă:

— Ce etaj?

— 22! răspunse ea nervoasă.

Ajunşi sus, ei traversară un culoar, iar ea descuie cele două yale ale uşii apartamentului, Malko strecurându-se înăuntru, în urma ei. Ăsta era locul unde el trebuia să-şi joace cartea cea mare.

Nilufer Bostani se îndreptă spre o mică consolă, luă un bip şi se întoarse, la fel de nervoasă.

— Veniţi, voi coborî cu dumneavoastră.

Malko nici nu se mişcă, rămas în picioare în faţa intrării, iar

Nilufer trebui să se oprească pentru a nu-i cădea în braţe. Mantoul său se deschise, descoperindu-i fusta mini din piele şi bluza aurie sub care sânii îi palpitau..

— La ce vă uitaţi?

— La dumneavoastră! răspunse simplu Malko.

De această dată, privirile li se încrucişară, producând efectul unui şoc electric.

— Veţi pleca imediat! ordonă ea. Altfel, chem paza!

Însoţindu-şi cuvintele cu un gest, ea luă receptorul

telefonului fixat de perete, numai că pentru asta, fu nevoită să se apropie de Malko. Acesta îi desfăcu marginile mantoului şi îi puse mâinile pe umeri. Se afla atât de aproape de Nilufer. Încât auzea telefonul sunând. El îi şopti la ureche:

— Cum veţi explica faptul că m-aţi adus până aici, la dumneavoastră?

Ea ezită câteva fracţiuni de secundă şi trânti violent receptorul, adresându-i o privire exasperată.

— Totuşi, ce doriţi?

— Pe dumneavoastră! spuse el.

Malko nu trebui decât să încline uşor capul, pentru ca cele două guri să se întâlnească, mai întâi cu buzele strânse, apoi într-o sărutare înfocată.

Nilufer Bostani se zbătea, încercând să-l respingă. El o împinse cu spatele de perete lipind-o de acesta şi o întoarse spre el. Prinsă ca într-un cleşte, mângâind-o pe deasupra carapacei aurii, sfârcurile sânilor i se întăriră brusc.

Malko zăbovi într-un fel de mângâiere aeriană. Nilufer se contorsionă, prinsă între zid şi Malko, realizând exact contrariul efectului căutat de ea, frecându-se involuntar de el, în mişcări din ce în ce mai excitante. Înfrângându-şi curajos cele mai civilizate instincte, Malfco se purta ca un elev dezlănţuit, mângâindu-i sfârcurile tari, cu gura lipită de a ei, ca şi cum i-ar fi făcut „respiraţie gură la gură”.

El ştia totuşi că această aşa-zisă luptă va avea un sfârşit…

Totuşi, brusc, dinţii ei se depărtară, făcând loc limbii lui care pătrunse scormonitoare în gura ei. Această minusculă victorie îl galvaniză, mângâielile lui devenind imediat mai îndrăzneţe şi mai sigure. Lipită, aproape sudată de el, Nilufer nu-i mai putea ignora dorinţele.

Într-o fracţiune de secundă. Malko realiză că îl săruta şi ea, lui dispărându-i complet nodul din gât Abil, senzual, apoi mai cu foc, Nilufer îl săruta! El o simţi mişcându-se, dar nu pentru a-i scăpa. Brusc, ea se smulse însă din această sărutare înfocată şi răsuflând scurt, spuse:

— Opriţi-vă! Aveţi urme de ruj pe toată faţa.

— Nu-i nimic…

— Acum, plecaţi! insistă ea. Aţi obţinut ceea ce aţi vrut…

Ea vorbea ca o adolescentă, dar nu încerca în niciun fel să se elibereze din îmbrăţişare. Cu un surâs, Malko şopti „nu” şi îi

scoase mantoul. Mâinile lui ajunseră sub carapacea aurie şi el o ciupi încet de sfârcuri. Privirea lui Nilufer dădea de înţeles că se luptă cu ea însăşi. Buzele ei sfârşiră prin a i le strivi pe cele ale lui Malko, iar braţele i se împletiră după gâtului lui. Fără a întrerupe sărutul, el găsi fermoarul fustei ei şi îl desfăcu, astfel că aceasta nu o mai proteja. Curând ajunse şi la pielea catifelată a unui şold, până spre triunghiul-cheie.

— Opriţi-vă! Opriţi-vă imediat! gemu Nilufer, dezlipindu-şi buzele de ale lui.

El o abordă din nou, îndepărându-i ciorapii şi descoperind că era umedă. Cu mişcări fine. El îşi înteţi mângâielile până ce ea se împinse către el Malko îi simţi sexul deschizându-se precum o floare. Nilufer îl muşcă.

Excitaţie sau revoltă? Orice ar fi fost, pe Malko îl excită şi mai mult. De această dată el pătrunse cât de adânc putea. Nilufer se cambră, iar bazinul ei avansă. Acum nu mai era aproape deloc lipită de perete, ci numai de el. Picioarele i se desfăcuseră. Iar ea se lăsă răscolită, scoţând mici gemete şuierătoare. Malko nu mai rezistă. Dintr-o mişcare, îndepărtă

şi ultimul obstacol, dar Nilufer se dezechilibră, prăbuşindu-se pe mochetă. În cădere, Malko o însoţi, apoi o încălecă, îi depărtă picioarele şi o pătrunse brusc.

Ameţit, euforic, el rămase imobil câteva secunde, apoi începu să o posede, mai întâi lent, apoi din ce în ce mai rapid, până simţi că bazinul ei se mişcă în întâmpinarea lui. Cu mâinile crispate pe şoldurile lui, ea îl îmbrăţişa şi servindu-se şi de limbă, gemând din când în când, dar din ce în ce mai tare, printre buzele lor sudate. El simţi că se apropie momentul şi începu să împingă mai tare, până când ajunseră la explozia finală.

Golit, el mai rămase întins deasupra ei, lipit de pântecul acestei femei pe care nu o cunoştea decât de câteva ore. Viaţa îţi rezervă câteodată surprize minunate. Malko rămăsese îmbrăcat şi era doar descheiat la pantaloni. Nilufer, cu ochii închişi, arăta bine până în talie. Mai jos, i se vedeau şoldurile dezgolite până deasupra pântecului. Ea deschise ochii şi cu o privire delicată, şopti:

— Sunteţi nebun!

El se ridică primul, ajutând-o şi pe ea, după care o urmă până în micul salon mobilat precum o bomboniera. Acolo Nilufer se lăsă să cadă pe o canapea stil Claude Dalie.

59

— Mi-am lăsat geanta la intrare, spuse ea. Aţi putea să mi-o aduceţi?

După ce Malko i-o dădu, ea scoase un pachet de Marlboro şi-şi aprinse o ţigară cu eleganta ei brichetă Zippo *Slim* din aur masiv. După ce trase primul fum, se uită spre Malko:

— Aşa procedaţi cu *toate* femeile?

— Nu! răspunse ferm Malko. Nu a fost nimic premeditat, doar că n-am putut să…

Ea îl întrerupse.

— Practic, m-aţi violat.

Din fericire, începuse cu cuvântul „practic”! Malko nu avu timp să-i dea replica, deoarece telefonul portabil începu să

sune. Ea răspunse, iar el auzi o voce de femeie.

— Era Fatima. M-a întrebat dacă am ajuns cu bine.

— Trebuie să-i trimit un buchet cu flori, spuse Malko.

Nilufer îi adresă o privire furibundă.

— Să nu credeţi că m-aţi sedus! în această seară eram hotărâtă să mă destrăbălez cu oricine!

— Perfect, spuse Malko. Deloc vexat. Sunt bucuros că am fost eu acel „oricine”. Dar de ce?

— Asta nu vă priveşte, răspunse sec Nilufer.

Ea trase puternic din ţigară. Era mai frumoasă ca niciodată. Malko simţi că a sosit ocazia şi deci o întrebă:

— Aveţi vreo problemă cu soţul?

— De ce mă întrebaţi aşa ceva?

— Pentru că în mod normal, în această seară ar fi trebuit să se afle deja aici.

Ea ridică din umeri.

— E în voiaj.

În mod vizibil, Nilufer nu dorea să dezbată subiectul. După ce-şi trase fermoarul fustei, redevenise complet decentă.

Malko realiză două lucruri: întâi, că nu văzuse mare parte din corpul ei, apoi, că trebuia să avanseze cu ancheta. Evident făcuse deja un pas greu de depăşit. În clipa în care Nilufer îşi stinse ţigara şi spuse „mi-e somn”, el lansă bomba:

— Eu cred că vă înşelaţi în privinţa lui Omer Ugurlu.

— Cum? îl cunoaşteţi pe Omer!

Ea se sufoca, înmărmurită. Malko observă în pupilele ei o

întreagă gamă de sentimente: stupefacţie, incapacitate de înţelegere şi furie.

— Nu l-am întâlnit niciodată, o corectă Malko, dar cunosc legăturile pe care le aveţi cu el.

Privirea lui Nilufer se întunecă şi mai mult.

— Aţi pretins că m-aţi întâlnit din întâmplare! M-aţi minţit!

— Nu! întâlnirea noastră de la *Somdan Park* a reprezentat cu adevărat o pură întâmplare.

Schimbând subiectul, ea îl apostrofă violent.

— Ce e cu toată această poveste? Dacă îl cunoaşteţi pe Omer, înseamnă că ştiţi şi unde se află!

Malko negă din cap.

— Nu. Aş dori şi eu să ştiu!

Nilufer scuipă, precum o pisică în călduri.

— De ce?

— Pentru că am venit la Istanbul. Special pentru a-l întâlni. Dacă astă seară nu aţi fi cinat la *Somdan Park,* mă întâlneaţi oricum, dar ceva mai târziu.

— Pentru ce doreaţi să vă întâlniţi cu Omer? Vă datorează bani?

— Nu, răspunse Malko. Trebuia să-i pun câteva întrebări legate de o afacere în care a fost amestecat. Nu cred că a fugit cu o femele. Cred că se ascunde de cineva, în cazul în care nu a murit deja.

Pupilele lui Nilufer străluceau ca două diamante negre. Ea se ridică şi se plantă în faţa lui, tremurând de furie.

— Deci, dacă sunteţi la curent cu toate aceste lucruri, ştiaţi şi faptul că eu bănuiam că a plecat cu altă femeie.

— Exact, recunoscu Malko. Mi s-a spus.

— Dar *dumneavoastră* susţineţi contrariul. Aţi profitat de dorinţa mea de răzbunare pentru a vă culca cu mine, *înainte* de a-mi spune de la început care e adevărul!

— A depăşit puterile mele, recunoscu Malko. Vă doream prea mult!

— *Oruscu cocuglu!* Ştiaţi foarte bine că nu v-aş fi cedat niciodată dacă mi-aţi fi spus toate astea de la începutul serii!

Dezlănţuită, ea luă bricheta din aur masiv şi, transformând-o în armă, i-o aruncă în cap. Din fericire, el avu timp să se

1. Pui de târfă (n.a.)

protejeze cu mâinile. Urmă telefonul mobil, care îl lovi la umăr şi apoi se dezmembră pe mochetă. Dintr-o mişcare. Nilufer apucă o scrumieră grea din cristal şi o aruncă spre capul lui Malko. Acesta îi simţi şocul la marginea unei tâmple,

pierzându-şi echilibrul. Femeia apucase deja o oglindă şi un cuţitaş de tăiat hârtie, foarte ascuţit. Ea se îndreptă spre Malko.

— Vreau să-ţi tai testiculele! *Pezeveyk! Buk soyou!*

Era ca o criză de isterie! Malko simţi şocul corpului ei şi reuşi la timp să-i prindă pumnul, aruncând-o pe canapea, pe care se rostogoliră împreună. Sângele din rana de la tâmplă i se prelingea în ochi. Nilufer îl scuipă drept în faţă şi-l lovi cu genunchiul într-un loc care-l putea transforma în impotent pe viaţă, dacă el nu ar fi parat lovitura la timp. Văzând că nu reuşeşte, ea îi spuse cu o voce încărcată de ură:

— Voi plăti pe cineva care să-ţi taie testiculele, iar eu voi privi cu plăcere acest spectacol.

Malko nu se mişcă, lăsând-o să se calmeze. Când ea abandonă cuţitaşul, el spuse calm:

— Ceea ce s-a întâmplat în seara asta nu a fost planificat! V-am văzut şi v-am dorit: acesta este *singurul* motiv pentru care v-am urmat. Aveam şi alte mijloace de a vă contacta, cu toate că nu cunosc prea multe amănunte din viaţa dumneavoastră.

Ea nu răspunse, subit amuţită, cu intenţiile criminale brusc evaporate. Malko se ridică, urmărind-o cu coada ochiului, dar femeia părea complet pierdută. Se ridică şi ea, netezindu-şi fusta cu un gest maşinal.

— Acum plecaţi, îi spuse ea lui Malko, cu o voce neutră. Să nu mai reveniţi niciodată.

— Înainte de a pleca, vreau să vă mai spun că ştiu *pentru ce* Omer Ugurlu a dispărut.

— Minţiţi! lansă ea fără convingere.

— Nu! După părerea mea, ori e mort, ori se ascunde pentru că s-a încercat asasinarea lui, ca să i se închidă gura.

— În legătură cu ce?

Trăsăturile ei se crispară din nou, dar furia dinainte dispăruse.

1. Proxenetul! Neam de porc! (n.a.)

— În legătură cu moartea recentă, la Langley, lângă Washington, a unui ofiţer MIT, colonelul Sultan Rezit. Omer încearcă probabil să-şi organizeze dispariţia.

Pupilele ei se dilatară, Nilufer arătând de parcă cineva o lovise în moalele capului. Malko înţelese că ea *ştia* că el spune adevărul. Femeia îşi aprinse o altă ţigară.

— Spuneţi-mi tot ce ştiţi, îl rugă ea, după ce trăsese un fum.

Nilufer era singura lui aliată potenţială care-l putea ajuta să ajungă pe urmele lui Omer Ugurlu. Aşa că îi povesti tot ce ştia, neascunzându-i nici faptul că el-era agent al guvernului american, fără a pronunţa însă cuvântul „CIA”. Încheie, relatându-i despre întâlnirea lui cu Bagsi.

— Când am sosit la Istanbul, explică el, nu aveam decât acestă pistă. Am descoperit apoi că acest Bagsi lucrează pentru Omer Ugurlu. Îl cunoaşteţi?

— L-am întâlnit de câteva’ori. Răspunse ea. Nu este decât o haimana care nu prezintă niciun interes…

— Sunt de acord, afirmă Malko. Numai că el „girează” ucigaşii de la Langley. În contul altcuiva… dar n-am putut identifica încă acea persoană.

Ea deschise gura, o închise brusc, dar el îşi dădu seama că ea ştia totul. Imediat, Nilufer spuse:

— V-am ascultat, dar acum, plecaţi!

Malko se conformă. La ce bun să mai rămână? Pe ea nu o interesa unde se afla amantul ei.

În clipa în care deschise uşa, brusc, ea îl întrebă:

— De ce a fost omorât acest colonel Rezit?

Malko se întoarse.

— Deoarece se pregătea să facă nişte declaraţii asupra rolului pe care l-a jucat MIT în atentatul împotriva Papei Ioan-Paul al II-lea, în urmă cu 20 de ani.

Nilufer se strâmbă, apoi spuse:

— Sunt focuri de artificii!

— În focurile de artificii nu există morţi… Aici sunt deja nouă, dacă îl numărăm şi pe şoferul prietenului dumneavoastră. S-ar mai putea să existe şi alţii.

— Cine?

— Dumneavoastră, răspunse Malko. Ştiţi suficient de multe pentru a-i nelinişti pe cei care se află în spatele acestei afaceri. Cred că Omer Ugurlu a călătorit de multe ori în Bulgaria în anii ’80. L-aţi însoţit?

63

Malko observş cum figura lui Nilufer se descompune, dar ea îi întinse bip-ul şi deschise uşa:

— L-am însoţit de mai multe ori. Oricum, nu mai reveniţi, pentru că nu vă voi mai descuia uşa.

— Lăsaţi-mi măcar numărul dumneavoastră de telefon.

— Nu.

Uşa se trânti în urma lui. În lift, Malko îşi spuse că nu avansase deloc... Nilufer ştia tot atât de puţine lucruri asupra dispariţiei amantului său, cât ştia şi el. Cât despre restul, să nu mai vorbim...

Îi rămânea doar Bagsi, chiar dacă era o haimana. Acesta avea multe de spus: fusese recrutat de Ugurlu, fără a cunoaşte dedesubturile afacerii. Toate la un loc nu păreau încurajatoare, în plus, se mai punea problema lui Zeynel Sokik. Cât timp va reuşi el să probeze în faţa MIT, motivele prezenţei lui la Istanbul?

— Nu-mi place acest lucru, şopti Elko Krisantem, aşezat în faţa lui Malko, la o masă de la primul etaj al hotelului *Marmara.* Poliţia a venit la recepţie ca să se intereseze în legătură cu persoana mea. Vroiau să afle când am sosit, unde locuiesc şi cu cine. Unul dintre recepţioneri mi-a spus toate astea, întrebându-mă dacă nu sunt căutat de poliţie...

— Având paşaport austriac, nu riscaţi nimic, îl asigură Malko. Dar fiţi atent şi nu păstraţi arma pe care v-aţi procurat-o.

— Am încredinţat-o deja unui prieten.

Malko îşi termină cafeaua. Trebuia să ia taurul de coarne, deci urcă în cameră şi îl sună pe Zeynel Sokik. Colonelul MIT răspunse imediat.

— Pot să vă văd astăzi dimineaţă? întrebă Malko. Am ceva să vă spun.

— Cu plăcere! Vă aştept.

Malko sări într-un taxi, deoarece Krisantem nu avea încă maşină şi se îndreptă spre Palatul Dolmabas. Clădirea MIT se afla chiar peste drum. Trebuia să joace un rol delicat. Zeynel

1. Telecomandă pentru deschiderea porţilor (n.t.)

Sokik îl întâmpină la fel de călduros. După ce efuziunile se terminară, Malko se aşeză în faţa lui.

— Zeynel, ieri v-am minţit, spuse el. Am venit la Istanbul pentru a lucra.

Imediat, observă o relaxare pe chipul celuilalt.

— Spuneţi-mi totul.

Malko îi relată atacul asupra agenţilor CIA, la Langley şi numărul de telefon găsit asupra unuia dintre ucigaşi. El conchise:

— Am vrut să ajungem până la „sponsori”. Trei agenţi ai *Companiei* au fost ucişi, dar am fost rugat să nu vin la dumneavoastră deoarece acel măcel părea a viza un membru din MIT. Mi-am dat seama că asta ar fi fost o tâmpenie…

— Cu atât mai mult cu cât eu vă pot ajuta, sublinie ofiţerul. *Noi* ne-am preocupat, la rândul nostru, de această întâmplare. Vă voi povesti totul. Colonelul Sultan Rezit făcuse un pas greşit: jucase la jocurile de noroc şi avea nevoie de bani. El se asociase cu doi hoţi de renume, fraţii Ergin, care se află deja în penitenciarul de la Kartal. Rezit organizase transferul drogurilor lor, graţie poziţiei sale şi astfel, încasa comisioane mari. Noi eram la curent cu acest lucru şi îl avertizasem că nu poate acoperi această afacere la infinit. Din această cauză, el era prins între ciocan şi nicovală: dacă oprea traficul, nu-şi mai putea plăti datoriile… Din acest motiv, el a comis greşeala vieţii lui: a păstrat banii ultimului transport de heroină şi a fugit în Statele Unite, bineînţeles pentru a obţine azil politic. Aşa a ajuns să pretindă că are de făcut nişte declaraţii. Le-a făcut?

— Nu, trebui să recunoască Malko.

— Vedeţi! făcu triumfător colonelul Sokik. Dar fraţii Ergin, din închisoare, au făcut un contract cu unul din prietenii lor, Omer Ugurlu, în care cereau capul lui Rezit. Omer, la rândul lui, a însărcinat pe alţii să rezolve această afacere.

— Omer Ugurlu a dispărut!

— Da. Mă gândesc că a fost asasinat de echipa Ergin, sau că a fugit pentru a scăpa. Fraţii Ergin nu îi ceruseră să-i omoare pe americani... lată, acesta este întregul dosar pe care vi-l pun la dispoziţie. Dacă îl doriţi, îi puteţi interoga chiar pe fraţii Ergin, dar vă atenţionez că ei nu vor fi prea vorbăreţi...

Privirea ochilor săi albaştri îl fixa pe Malko. Pentru o clipă, acesta fu emoţionat: totul se potrivea. Un singur detaliu

şchiopăta: paşapoartele ucigaşilor. Acestea n-ar fi putut fi procurate de frăţii Ergin...

— Mulţumesc Zeynel, spuse el. Mă voi duce cu acest dosar la John Bdrke. Noi trei putem lua dejunul împreună.

— Foarte bună idee! aprobă turcul. În orice caz, această istorie nu se termină prea rău pentru noi...

— Ce vreţi să spuneţi?

Zeynel Sokik arboră un aer răutăcios şi complice.

— Sper, spuse el, că Nilufer Bostani s-a arătat la înălţimea reputaţiei sale...

În faţa mirării evidente de pe faţa lui Malko, el continuă:

— Puşi la curent cu prezenţa dumneavoastră la Istanbul, şefii mei au hotărât să vă acorde protecţie. Oamenii care au pus la cale asasinatul sunt extrem de periculoşi. Ieri seară, v-aţi descurcat foarte bine: Nilufer Bostani nu se lasă uşor cucerită.

Malko profită de ocazie.

— Într-adevăr, nu regret seara trecută! spuse el. Dacă mai rămân câteva zile. Mă gândesc chiar să o revăd. Ea nu ştie cine sunt şi consideră că a fost „dragoste la prima vedere”.

Maşinal, Zeynel îl mângâie pe obrazul încă umflat, exact în locul în care îl atinsese scrumiera de cristal.

— Mi-aş dori să mă aflu în locul dumneavoastră, suspină Zeynel. Vă voi aduce dosarul mâine dimineaţă.

Acesta îl însoţi până jos şi insistă să îi pună la dispoziţie maşina sa. În timp ce cobora'spre hotelul *Marmara*, Malko îşi spuse că anul acesta Oscarul pentru „cel mai mare mincinos" ar fi fost dificil de atribuit. Nici Sokik şi nici el nu se lăsaseră traşi pe sfoară de propriile lor istorii. Malko era însă constrâns la un grandios număr de prestidigitaţie: să-şi continue ancheta sub privirea agenţilor MIT, făcând în aşa fel ca aceştia să nu poată să-şi dea seama de nimic.

Numai că, în acest poker mincinos, numai el risca. În plus, nu ţinea sub nicio formă să fie al zecelea cadavru în această istorie.

Capitolul VIII

Bagsi se fâţâia pe trotuarul aglomerat Ordu Caddesi, în cartierul Beyasit, unde se aflau mici stabilimente împânzite cu prostituate de origine rusă din Odessa. Înaintând prin această mulţime, el rămăsese pierdut în gândurile lui: cum s-o stoarcă de bani pe fata pe care o văzuse în timpul prestaţiei ei, plătită de clientul din Hotelul *Diwan.* Un trecător îl îmbrânci, iar el fu smuls din gândurile lui, văzând imediat un bărbat scund şi umflat, îmbrăcat într-o canadiană maron ponosită, cu o cămaşă neagră şi o cravată în culori vii, ai cărui ochi mici negri şi pătrunzători se îndreptară spre el.

— Ce cauţi pe aici, micuţule? întrebă cel care îl împinsese.

Tânărul Bagsi simţi cum îi îngheaţă sângele în vine.

Bărbatul care îi vorbea era un maior din MIT, însărcinat cu lupta împotriva traficanţilor ruşi. Bagsi îi aranjase întâlniri cu prostituate din Rusia, pentru a-şi obţine libertatea şi pentru a-i servi câteodată ca informator.

— Nimic, *abi1,* răspunse Bagsi. Vroiam să întâlnesc un prieten care îmi datorează bani.

Ofiţerul dădu din cap, înţelegător.

— Înţeleg, dar hai să bem un ceai.

Era o ofertă pe care Bagsi nu o putea refuza. El îl urmă pe ofiţerul MIT până la o tonetă din apropiere, unde comandară fiecare câte un ceai. Ţinând paharul fierbinte cu ambele mâini, Bagsi se întreba ce dorea de fapt maiorul Semer… Imediat, el văzu o maşină ce opri în faţa tonetei. În faţă se aflau doi bărbaţi mustăcioşi în veste de piele: erau tipi din MIT. Subit, el se simţi extrem de nervos şi bău brusc ceaiul, arzându-şi gâtlejul.

1. Frate mai mare, cu sens de respect (n.a.)

— Trebuie să plec, spuse el. Ce doriţi?

— Sunt multe de spus, răspunse maiorul Semer. Aici este frig. Veniţi cu mine. Căci în maşină ne va fi mai cald.

Acesta îl prinse de braţ. Speriat, Bagsi se degajă şi privi în jurul lui. Cum de îi era atât de frică în plină zi şi înconjurat de atâţia oameni? Imediat, el începu să fugă ca un nebun, urlând: *Polisi! Polisi!.* Nu făcu nici zece metri, când unul dintre poliţişti ieşi din maşină – un vechi Mercedes – şi îl prinse. Imobilizat, el începu să se zbată, urlând. Trecătorii se opreau, gata să intervină, dar, din păcate pentru el, se auzi un zgomot de sticlă spartă: cu douăzeci de metri mai departe, în urma bătăii dintre două prostituate, se spărsese o vitrină. Acest fapt era cu mult mai interesant şi toată lumea se îndreptă spre acel loc.

Bagsi fu împins în Mercedes, care demară imediat. Cu lovituri de picioare, îl lungiră pe podeaua maşinii, apoi maiorul Semer se aşeză în spate, cu tălpile puse peste capul lui Bagsi. Maiorul se aplecă spre tânărul capturat.

— De cine te temi? Eu nu doresc decât să discut cu tine. Înspăimântat. Bagsi sângera. Acest gen de conversaţie nu îi sugeră nimic bun. Oameni precum maiorul Semer aveau practic drept asupra vieţii sau omorârii cetăţenilor turci. Ajunseră pe malul de nord al Corne d’Or. Braţul de mare ce se vărsa în Marmara. În acest colţ nu existau decât fabrici abandonate, distruse de cutremurul din 1999.

Maiorul Semer ieşi primul, iar oamenii lui îl traseră pe Bagsi din maşină, ducându-l într-un loc unde era extrem de frig. Aceştia îl imobilizară între două containere, departe de orice privire, iar maiorul se plantă în faţa lui.

Bagsi nu ştia deocamdată pentru ce se află în acest loc. Văzând însă mâinile celorlalţi băgate în buzunare, avea toate motivele să încerce să nu tremure ca o frunză în vânt. Mâna lui strângea cu putere telefonul portabil pe care îl avea într-un buzunar. Pe pipăite, el formă numărul Mimozei, aşteptând momentul propice pentru a-şi chema ajutoare.

— Ce doriţi? scrâşni el printre dinţi; n-am făcut nimic…

Maiorul Semer afişă un surâs.

— Ştiu că tu n-ai făcut nimic, dar te-ai întâlnit cu un spion străin, ceea ce nu e bine. Trebuia să anunţ autorităţilor acest lucru.

Bagsi deschise nişte ochi mari, sincer miraţi.

— Dar nu am întâlnit pe nimeni! protestă el.

Pumnul maiorului Semer îi crăpă buza inferioară. Căzut la pământ. Bagsi se ridică repede, ajutat *afectuos* de loviturile de picioare ale celor doi agenţi de la MIT. Cu o voce calmă, maiorul Semer lansă o serie de întrebări.

— Nu te-ai întâlnit cu un străin la *Laila?* Nu l-ai însoţit la cumpărături? Nu l-ai reîntâlnit ieri seară în faţă la *Somdan Park?*

— Asta e adevărat! spuse Bagsi, dar omul nu este spion, este doar un client al Mimozei. Dorea curve, vroia jocuri de noroc, iar eu i-am servit drept ghid. Asta e tot. Nu este un spion…

— De unde şti tu?

Bagsi rămase mut în faţa acestei întrebări brutale şi idioate. Sub privirea răutăcioasă a maiorului, el tremura de teamă şi simţea că nu are nici o altă ieşire. Imediat, făcu o săritură în spate şi scoase telefonul mobil din buzunar, apăsând pe tasta O.K., pentru a declanşa comunicarea. În acelaşi moment, el ţipă în aparat:

— Mimoza! Mimoza! Anunţă poliţia, vor să mă ucidă! Mă aflu la Emniyettepe. Eu…

El nu mai putu continua. Unul din agenţii MIT îi smulse aparatul din mână. Mobilul căzu pe jos şi se încinse o luptă confuză. Bagsi se afla în genunchi, cu faţa plină de sânge. Maiorul se plantă din nou în dreptul lui.

— Când ne vei spune adevărul? Tu eşti cel pe care Omer Ugurlu l-a rugat să-l lichideze pe nenorocitul de Sultan Rezit?

Bagsi îşi şterse sângele care-i curgea din buză şi ridică o privire vicleană spre interlocutorul său.

— Da, răspunse el dintr-o suflare. Dar…

Maiorul îi dădu o lovitură în plină faţă. Când Bagsi se reechilibră, ofiţerul MIT îl întrebă:

— Şi, ca din întâmplare, străinul cu care erai se află la Istanbul pentru a *descoperi* cine i-a trimis pe cei doi tipi acolo… Vrei să mă faci să cred că este doar o coincidenţă?

Bagsi nu înţelegea nimic. Sigur pe el, înălţă capul.

— Nu ştiu cine este acest bărbat. Nu am discutat niciodată asemenea lucruri cu el.

— Bine, spuse maiorul, calm.

Bagsi îşi tamponă buza spartă, tremurând de teamă şi de frig.

69

— Vă rog frumos, acum pot să plec?

Îi trebuiau mulţi kilometri de parcurs pe jos pentru a scăpa din acest coşmar. Maiorul de la MIT se îndepărtă puţin

— Poţi să pleci, conchise el.

Bagsi nu văzuse însă că un agent se strecurase în spatele lui, cu braţul întins. Acesta îi trase un glonţ în ceafă, cu un pistol prelungit cu amortizor. Energia cinetică proiectă capul tânărului bărbat spre înainte. Proiectilul, după ce îi traversă creierul, ieşi prin ochiul lui stâng. Acesta căzu la pământ, cu braţele încrucişate. În picioare, în spatele lui, poliţistul mai trase trei focuri în direcţia capului lui Bagsi, pentru a se asigura. Maiorul îşi reluase deja locul în maşină. Misiunea era

îndeplinită. Cu toate că ştia foarte bine că Bagsi era inocent, el ştia însă că făcuse să mai dispară încă un martor.

Lăsând cadavrul la locul faptei, cei doi poliţişti urcară în bătrânul Mercedes. Maiorul Semer nu simţea nimic. Repartizat mult timp într-o secţie însărcinată cu lichidarea celor de stânga, îşi pierduse orice sensibilitate. În plus. Bagsi fusese complice la un cvadruplu asasinat, deci îşi meritase soarta. Brusc, el tresări şi înjură.

— Telefonul mobil!

Şoferul se întoarse.

— Ce mobil?

— Cel al idiotului! ordonă maiorul. Trebuie să îl recuperăm. Şoferul făcu cale-ntoarsă şi ei reveniră la locul crimei. Unul din agenţi găsi cu uşurinţă mobilul şi-l luă, dar avu o tresărire când observă că aparatul rămăsese deschis. Acesta îl duse la ureche şi spuse „alo”.

— Bagsi! se auzi imediat o voce de femeie. Tu eşti Bagsi? Eşti bine? Ce ţi se întâmplă?

Instinctiv, agentul MIT întrerupse comunicarea şi se întoarse, la maşină, ţinând telefonul portabil între două degete, ca şi cum ar fi fost un animal periculos. El îl întinse maiorului, spunându-i simplu:

— E ciudat! Era deschis.

Maiorul Semer simţi cum i se scurge sângele din vine, gândindu-se că exista un martor auditiv al uciderii lui Bagsi Arven! Poate că acel cineva anunţase deja poliţia, ceea ce nu era prea grav, dar poate că sunase şi la un ziar al opoziţiei, cum ar fi *Milliyet,* iar asta era infinit mai periculos... în plus. Ce le va spune şefilor lui?

70

Febril, el apăsă pe tasta care-i permitea să afle ultimul număr apelat. Îl notă cu atenţie şi întrerupse din nou mobilul, înainte de a-l băga în buzunar, apoi. Sună la biroul său şi ceru să i se afle de urgenţă numele şi adresa abonatului respectiv.

Malko închise cartea de telefon, în care nu se afla nici numărul lui Omer Ugurlu şi nici cel al lui Nilufer Bostani. După

vizita făcută lui Zeynel Sokik, el se reorganizase, recuperându-l pe Elko Krisantem. Mercedesul şi pistoletul său, ajungând la concluzia că singura şansă de a progresa era Nilufer.

Tânăra femeie ştia cu siguranţă multe lucruri, însă el nu deţinea nici măcar numărul ei de telefon.

Malko îl sună pe Curtis Wood care promise să facă tot posibilul, cu ajutorul prietenului său de la *Somdan Park.* După ce scrise câteva cuvinte pe una din cărţile sale de vizită, coborî.

— Mergem spre Nisbetiye Caddesi, în clădirea Akmerkez. Îi spuse el lui Elko. În trecere, vom cumpăra un buchet de flori.

Portarul imobilului îl întâmpină cu un surâs şi îi spuse că Nilufer era plecată. Malko îi înmână cartea de vizită, florile şi 10 milioane de lire. Încântat, portarul preciză:

— Am văzut-o pe doamna Bostani plecând cu maşina.

— Ce tip de maşină are? întrebă inocent Malko.

— Un BMW verde, explică bărbatul. Doamna Bostani este foarte superstiţioasă şi adoră culoarea verde.

Lui Malko nu-i mai rămânea nimic altceva de făcut decât să se îndrepte în direcţia hotelului *Marmara*, dar tocmai atunci sună telefonul.

— Domnul Linge!

— Da, spuse el.

— Mimoza vă deranjează. Ştiţi cumva ce i s-a întâmplat lui Bagsi?

— Nu. De unde să ştiu?

— L-au omorât! Am auzit focurile de armă. Am auzit totul. Erau poliţişti şi vorbeau despre dumneavoastră…

Malko simţi cum adrenalina îi circulă prin artere.

— Explicaţi-mi ce s-a întâmplat…

71

— El mi-a telefonat, povesti tânăra femeie. M-a sunat de pe mobil şi era împreună cu oamenii care îl ameninţau. Aceştia i-au smuls telefonul portabil, dar acesta a rămas deschis, iar

eu am auzit totul. Ei doreau să ştie dacă el v-a vorbit despre doi bărbaţi, oamenii pe care i-a trimis la Los Angeles…

Malko se îngrozi: ea se înşela doar asupra oraşului.

— Şi apoi?

— L-au ucis, repetă ea. Am auzit focurile de armă: patru! Apoi, mai târziu, cineva a spus „alo”, dar nu era el. Când am răspuns, acesta a închis. Vreau să mă duc la poliţie. Din cauza dumneavoastră a murit.

— Unde se află el?

— Nu ştiu cu exactitate, dar undeva spre Corne d’Or.

În orice caz, el nu avea niciun interes să caute corpul lui Bagsi. Uciderea lui îi confirma teoria după care MIT era cel ce făcea curăţenie: întâi colonelul Rezit, apoi Omer Ugurlu, iar acum Bagsi. Următoarea pe listă era Nilufer Bostani şi, probabil Mimoza.

— Unde vă aflaţi? întrebă el.

— De ce?

— Sunteţi în pericol din cauza a ceea ce s-a întâmplat. Cei care l-au omorât pe Bagsi, pot atenta şi la viaţa dumneavoastră.

— Ticălosule! înjură ea. Voi veni la hotelul unde locuiţi, iar dumneavoastră mă veţi proteja.

— Este imposibil, spuse Malko. Nu vă puteţi ascunde în altă parte sau să plecaţi din Istanbul?

— Nu am bani.

— Vă pot da eu.

— Vin imediat.

— Nu!

Dacă ar fi întâlnit-o, ar fi condamnat-o la moarte.

— Cel mai bun lucru aj fi să vă duceţi la un ziar, continuă Malko, şi să alertaţi presa. În acest caz, ei nu vă vor mai atinge.

— Vreau banii! urlă ea. Totul s-a întâmplat din cauza dumneavoastră! Vin imediat!

Ea trânti receptorul înainte ca Malko să fi putut spune ceva. Înfricoşat, el se întreba cum să procedeze. Nu dorea nici s-o primească pe Mimoza la Consulatul american, căci CIA nu ar

fi acceptat, dar se gândea să-l sune pe Zeynel Sokik pentru a-i

cere ajutor. Din păcate, ofiţerul MIT nu era de găsit nicăieri. Nu-i mai rămânea decât o soluţie: s-o întâlnească pe Mimoza şi să o conducă el însuşi la ziarul *Milliyet*, unde ea putea povesti tot ce se întâmplase. Era cea mai bună asigurare pentru viaţa ei.

Maiorul Semer urca scările din patru în patru spre primul nivel al cocioabelor situate în vechiul cartier de prostituate al Istanbulului, acaparat acum de traficanţii de maşini, din apropierea străzii Dolaptere. Acolo erau instalate trei porţi. El bătu la toate trei, fără a primi însă vreun răspuns. Nu avea numele şi adresa Mimozei decât de câteva minute... Coborî şi-l chemă pe unul din oamenii săi.

— Tu rămâi aici sus şi imediat ce ea apare, mă chemi.

Maiorul urcă în maşină. Acest gen de femeie se putea afla oriunde! Cu certitudine o vor găsi, dar dacă ea a povestit ce auzise, el risca să se regăsească în fundul Anatoliei. În meseria lui, nu erau admirate incidentele mai mutl sau mai puţin grave, produse în cursul unei operaţiuni iniţiate de poliţie... Brusc, îi veni o idee. Apucând telefonul portabil al lui Bagsi, formă numărul Mimozei. Aceasta răspunse imediat.

— *Evet?*

Maiorul simţi cum i se dilată inima de bucurie. Acum trebuia să acţioneze cu fineţe.

— Bună ziua, spuse el, doresc să vorbesc cu Mimoza.

— Eu sunt. Cine întreabă?

— Nu mă cunoaşteţi. Sunt colonelul Sipayoglu de la *JITEH 1.* Se pare că unul dintre prietenii dumneavoastră are probleme cu justiţia.

Mimoza i-o tăie.

— Ticălosule! Tu eşti cel care l-a omorât! urlă ea. Îţi recunosc vocea. Ai tras patru focuri asupra lui.

— Pe lângă el, o corectă calm maiorul. Trebuia să-l intimidăm, dar el este perfect sănătos.

— Daţi-mi-l la telefon!

1. Serviciu de cercetare al jandarmeriei (n.a.)

73

— A fost transferat la sediul nostru, dar puteţi veni să-l vedeţi, afirmă ofiţerul MIT. Spuneţi-mi unde vă aflaţi şi voi veni să vă caut.

— *Essagen essek! 1* urlă fata. Vreţi să mă omorâţi, dar eu mă voi duce şi voi povesti totul la *Milliyet!* Totul!

În plină criză de isterie, ea închise. Maiorul îi spuse şoferului:

— Mergem spre ziarul *Milliyet.* Dă drumul la sirenă!

Malko se găsea lângă lift, când o văzu pe Mimoza coborând ca o furie dintr-un taxi. Ea se repezi spre uşa turnantă, îl văzu şi se îndreptă spre el.

— Aveţi banii pentru mine? urlă ea atât de tare, încât unul dintre portari avansă spre ea. Gata să o dea afară.

Malko o calmă cu un simplu gest şi îi întinse un teanc de bancnote.

— Luaţi-le! Vă conduc la *Milliyet* cu şoferul meu.

Mimoza îi smulse banii.

— N-am nevoie de şoferul dumneavoastră! ţipă ea.

Femeia ieşi la fel de repede precum intrase, oprind imediat un alt taxi. Descurajat, Malko se reîntoarse în hotel, sub privirile ironice ale portarilor. Ce să facă? Povestirea Mimozei fusese clară: MIT îl eliminase pe Bagsi, închizându-i una din puţinele sale piste.

Decizia pe are o luă fu rapidă. El îl chemă pe Elko. Când Mercedesul sosi lângă trotuar, Malko se urcă.

— Unde mergem? întrebă turcul.

— Mai întâi trebuie să scăpăm de filaj. Vreau să ajung la o întâlnire.

Elko demară imediat. Ei coborâră spre Bosfor, turcul conducând cu viteză redusă, privind adesea în oglinda retrovizoare. După un timp, el spuse:

— Suntem urmăriţi de un Renault argintiu.

Krisantem o luă spre Cibangiz, oprindu-se în parcarea din
1. Pui de măgar! (n.a.)
74

faţa cazinoului Maxim’s care era închis, după ce făcuse un viraj „la fir de păr”. Maşina argintie apăru aproape imediat, nu-i văzu şi acceleră spre Taksim. Elko o luă spre micile străzi din apropiere, cotind brusc la dreapta. Şoferul Renault-ului îi văzu şi frână brusc. Din fericire, strada erajjrea strâmtă pentru ca acesta să poată executa o întoarcere! în plus, în spatele lui se afla o altă maşină. După câteva sute de metri, Elko stopă. Sări din maşină şi spuse:

— Gata! Acum puteţi fi liniştit.

Ei se aflau nu departe de Ciragan. Malko se urcă la volan şi se pierdu în trafic. După douăzeci de minute, el se afla în faţa imobilului în care locuia Nilufer. Se opri lângă *Papermoon*, inspectând locul, apoi înaintă şi apăsă pe telecomanda pe care i-o dăduse chiar ea. Poarta se ridică, iar Malko îşi gară Mercedesul la primul subsol, începând explorarea.

După un sfert de oră. Era sigur de un lucru: nu exista în parcare niciun BMW verde, deci Nilufer nu se întorsese. Lui nu-i mai rămânea decât să aştepte.

— Lată taxiul, anunţă unul din agenţii MIT, postaţi în faţa clădirilor ce adăposteau principalele redacţii ale ziarelor din Istanbul, din apropierea aeroportului.

Un alt poliţist, plantat în faţa hotelului *Marmara,* notase numărul vehiculului în care se urcase Mimoza şi îl comunicase prin staţia radio.

— Urmăriţi-l, ordonă maiorul. Agăţaţi-o imediat ce va coborî din maşină.

Tot acest scenariu se derulă în câteva minute. Taxiul în care se afla Mimoza se opri în faţa clădirii respective. Tânăra femeie nu avu timp decât să deschidă portiera. În momentul în care taxiul pleca, ea fu încadrată de doi mustăcioşi şi într-o clipă, aceştia o traseră până spre bătrânul Mercedes, aruncând-o înăuntru, pe podea. Dat fiind că ea se zbătea cu furie, trăgând de piciorul maiorului, acesta scoase arma, un

Walther PPK calibrul 38, iar din buzunar, prelungitorul silenţios pe care îl montă la armă. Fără ca maşina să oprească, chiar

dacă se afla în mijlocul traficului, acesta apăsă extremitatea armei pe capul Mimozei şi apăsă de trei ori la rând pe trăgaci.

Mimoza tresări, apoi nu mai mişcă. Maiorul deşurubă amortizorul, îl băgă în buzunar şi după ce îi puse siguranţa, scoase încărcătorul, precum şi cartuşul de pe ţeavă, după care băgă arma în tocul ei. Regulamentul interzicea să păstrezi arma încărcată, în afara unui caz de urgenţă, iar maiorul Semer era un tip scrupulos.

— Unde mergem acum? întrebă şoferul.

— În locul de unde am plecat, răspunse maiorul, aprinzându-şi o ţigară.

Din cauza tuturor evenimentelor întâmplate, el ratase un *Iftarparty* foarte atractiv.

Malko îşi privi ceasul fosforescent şi văzu că era ora 15,40. Iar Nilufer nu era încă de găsit. De fiecare dată când poarta automată a parcării se deschidea, el tresărea. Ascuns în maşina sa, cu toate farurile stinse, nimeni nu îl putea remarca. Malko se gândise să o aştepte pe tânăra femeie pe palier, dar uşa ce ducea spre ascensoare era comandată printr-un cod.

Brusc, fu orbit de luminile unei maşini care cobora rampa. Numai când trecu pe lângă el pentru a ajunge în parcarea rezervată, observă că era un BMW verde, decapotabil.

După ce aşteptă câteva momente, ieşi din Mercedes şi se îndreptă spre tânăra femeie. Nilufer mergea cu capul plecat, cu un port-chei în mână, atât de îngândurată încât nici nu-l văzu pe Malko decât în ultimul moment. Ea se opri, ca fulgerată.

— Nu doreaţi… începu Malko.

Colţurile gurii tinerei femei începură să tremure. Fără a

scoate un cuvânt, ea băgă mâna în geantă şi o scoase, strângând un revolver. Întinzând braţul în direcţia lui şi apăsând pe trăgaci, fără cea mai mică ezitare.

Capitolul IX

Omer Ugurlu se şterse pe picioare, în faţa uşii de sticlă din spatele vasului *Fantasia*, ce se afla între un rând de vile şi Bosfor, în locul în care râul traversa comuna Bebek. De-a lungul cheiului, pe timpul iernii se aflau amarate mai multe vase. După fuga sa, Omer Ugurlu îşi petrecea zilele în această cabină de 54 de picioare, aparţinând unuia dintre prietenii săi care aştepta plecarea spre Statele Unite. Omer avea cheile, deoarece câteodată mai ieşea pentru a agăţa prostituate. Pe vas se găsea din plin şampanie şi o mare varietate de băuturi, în timpul iernii, acest vas, practic nu era utilizat. Mafioţii îl populau, dormind îmbrăcaţi. Sute de maşini treceau prin faţa vasului *Fantasia* în fiecare zi, fără să ştie că acolo se afla un Robinson Crusoe. Ascunzătoarea era ideală, dar nu avea nici telefon şi nici apă caldă, ci doar o butelie cu gaz care îi permitea să-şi facă un ceai sau să-şi încălzească nişte conserve.

Omer privi spre şosea şi văzu că era pustie. Sosise momentul! El deschise rapid uşa, traversă podul sărind peste o pasarelă şi alergă până spre o stradă mică, perpendiculară, care ducea spre Bosfor. De acolo putea lua un autobuz, iar din fericire avea bani şi arma Tokarev, ascunsă sub centură. Se întoarse, uitându-se de mai multe ori în urma lui, pentru a se convinge că nimeni nu îl urmărea. După opt zile, era pentru prima oară când îşi părăsea ascunzătoarea.

Coborî din autobuz la staţia Nisbetiye Caddesi şi parcurse încă cinci sute de metri pe jos, pentru a ajunge în centrul comercial *Akmerkez*, construit numai din sticlă şi oţel. Când intră în galeria vânzătorilor, aerul cald îl făcu să tresară de plăcere. Brusc se uită într-o oglindă şi observă că seamănă cu un cerşetor: avea ochii încercănaţi, barbă şi o ţinută neglijentă.

Şocul fu extrem de puternic. El se opri şi comandă un ceai

pentru a avea timp să reflecteze. Era imposibil să rămână pe

Fantasia, nerezolvând astfel nimic. Singura sa şansă pentru a rămâne în viaţă era să plece din Turcia, dar îi trebuia un paşaport. Frontiera cu Bulgaria era relativ aproape şi nu ar fi avut nevoie de viză pentru a intra în această ţară.

Doar Nilufer l-ar fi putut ajuta pentru obţinerea paşaportului, dar a intra în contact cu ea, reprezenta un risc mortal. În mod sigur, MIT o supraveghea îndeaproape.

După ce îşi termină ceaiul, Omer începu să exploreze centrul comercial. La primul etaj găsi ceea ce dorea: o cabină de poze la minut. După cinci minute, el ieşi cu patru fotografii pe care le băgă într-un plic, destinat lui Nilufer. Apoi, coborî la parter şi se îndreptă spre intrarea ce dădea înspre Aksoy Sok care se suprapunea peste cea a reşedinţei lui Nilufer.

Printre nenumăraţii comercianţi, Omer reperă un vânzător de flori şi cumpără un buchet de garoafe, după care se aşeză pe taburetul unui lustragiu şi-şi lustrui pantofii, neobservând nimic suspect pe stradă. După ce termină. Omer Ugurlu îi întinse o hârtie de 500 000 de lire, preţul prestaţiei acestuia şi îi arătă o alta, de 10 milioane.

— Vrei să câştigi aceşti bani? întrebă el.

— Cum? întrebă tânărul lustragiu cu neîncredere.

Omer Ugurlu scoase plicul din buzunar.

— Pleci de aici, coteşti la stânga până la intrarea în *Akmerkez* şi înmânezi plicul şi florile portarului. Eu te aştept.

— Nu este o bombă?

Omer Ugurlu dădu din cap.

— Nu, doar vezi bine că nu e o bombă.

Tânărul luă banii, plicul şi florile. Imediat ce plecă, Omer Ugurlu pătrunse într-un magazin de încălţăminte de unde putea supraveghea totul, deoarece se temea profund. Tânărul lustragiu reapăru cu mâinile goale, căutându-şi clientul.

Asigurat că totul era în ordine, Omer Ugurlu se pierdu în mulţime şi ieşi pe unde venise. Prima parte a planului său

fusese realizată.

Malko rămase atât de şocat, încât pentru o fracţiune de secundă nici nu mişcă. Dacă Nilufer l-ar fi ratat, ar fi fost un

miracol! Practic, el nici nu avu timp să-i fie teamă. Tânăra femeie ţinea în continuare revolverul întins spre el. Dacă ar fi avut un pistolet, rafalele s-ar fi auzit, iar ea l-ar fi nimerit cu siguranţă. Malko plonjă spre dreapta, în spatele unei maşini, chiar în momentul în care se auzi detunătura glonţului. Apoi se auziră tocurile lui Nilufer pe pavajul de beton şi el îşi spuse că până la urmă ea îl nimeri. Din păcate, pistoletul său rămăsese în Mercedes!

Brusc, poarta parcării se deschise şi o maşină începu să coboare rampa, ţintuind-o pe Nilufer cu farurile. Femeia se dădu repede înapoi, ascunzând arma în spate. Malko nu făcu decât o săritură, iar în momentul în care maşina trecu prin faţa lui Nilufer, el îi strânse pumnul drept. După o luptă scurtă, revolverul căzu pe jos, iar el îl ridică. Nilufer îi sări la gât, cu ghearele în faţă. Din nou avu loc o altă luptă, iar ea îl muşcă de ureche, până îi dădu sângele.

În final, el reuşi să o imobilizeze deasupra capotei unei maşini şi îi şopti la ureche:

— Încetaţi această comedie! Sunteţi în pericol de moarte! Mă auziţi: în’pericol de moarte! Bagsi. Tânărul neisprăvit care lucra pentru prietenul dumneavoastră Omer. A fost lichidat astăzi de către oameni din MIT. Veţi urma dumneavoastră, deci trebuie să mă ascultaţi.

El o eliberă, iar Nilufer, cu ochii încărcaţi de ură, îi spuse:

— Lăsaţi-mă în pace!

Malko preciză:

— MIT a decis să elimine pe toţi cei ce sunt legaţi de atentatul contra Papei din 1981. Colonelul Sultan Rezit, Omer Ugurlu, Bagsi, dumneavoastră şi poate alţii care chiar nu cunosc nimic. În plus, nimeni nu vă va preveni.

— Oamenii din MIT sunt prietenii noştri! lansă ea,

apărându-se.

— Asta s-o credeţi dumneavoastră! spuse Malko.

Imediat. Nilufer se îndreptă spre uşa ascensorului. Malko nu încercă să o mai reţină. El nu putea să o oblige să coopereze, dar ancheta sa risca să se termine rapid, din lipsă de martori în viaţă... Descumpănit, el se urcă la volanul Mercedesului şi rămase imobil, reflectând asupra a ceea ce ar mai putea face. Poate ar fi trebuit să-i lase lui Nilufer un bilet cu câteva cuvinte, pe care să i-l introducă în maşină... El rămase pe loc, furios, tamponându-şi urechea însângerată cu o batistă.

79

Nilufer tremura încă de furie când ajunse pe palier şi văzu buchetul, cu plicul, pus în faţa uşii apartamentului său. Pulsul său începu să se accelereze brusc când recunoscu scrisul lui Omer Ugurlu. Chiar înainte de a intra, ea deschise plicul şi citi mesajul. Uşurarea pe care o simţi, aflând că amantul ei este în viaţă, făcu loc imediat unei spaime oribile. Rezultă că tot ce îi spusese bărbatul cu care făcuse amor era adevărat! Era deci în pericol. Primul său gest fu de a-i telefona, dar se răzgândi când văzu fraza subliniată din post-scriptum: „nu folosi *niciodată* telefonul”.

Femeia se îndreptă înnebunită spre ascensor, iar când coborî în parcare şi văzu Mercedesul. Pulsul său se domoli. Malko o văzu şi ieşi din maşină.

— Veniţi! spuse simplu Nilufer.

Ea se întoarse, iar el o urmă, întrebându-se ce motivase această schimbare de atitudine.

— Înţelegeţi limba turcă? îl întrebă ea în ascensor.

— Nu. Mărturisi Malko.

Ajunşi la ea, Nilufer îi arătă scrisoarea.

— Cineva a venit şi a pus-o în faţa uşii, spuse femeia. Nu ştiu cine a fost, dar este din partea lui Omer. El se ascunde în Istanbul, dar nu scrie unde. Bineînţeles că MIT a încercat să îl omoare, la ordinul unuia din cei mai buni prieteni ai lui.

Doreşte să-l ajut.

— Cum?

— Procurându-i un paşaport şi ajutându-l să părăsească ţara. Ceea ce va fi extrem de dificil.

— Eu sunt gata să-l ajut, propuse imediat Malko, dar cu o condiţie.

— Care?

— Vreau să aflu numele celui care i-a cerut să organizeze atentatul împotriva Papei Ioan Paul al II-lea.

Nilufer se închise în ea, precum o scoică.

— Numai el vă poate răspunde.

— Bine, spuse Malko. De acum înainte, dumneavoastră veţi intra în joc. Ştiţi unde mă găsiţi. Rămân la Istanbul până luni.

El îşi tampona urechea care-l ustura şi vru să plece, dar îşi aminti de Mimoza.

— Cunoaşteţi numărul ziarului *Milliyet? o* întrebă el.

— Nu, dar pot să-l găsesc. Pentru ce?

El îi explică, iar Nilufer ceru serviciul de informaţii şi Malko îi întinse telefonul său portabil.

— Sunaţi la redacţie şi întrebaţi dacă o femeie care se numeşte Mimoza a venit astăzi pentru a dezvălui ceva despre o crimă.

Nilufer ascultă şi rămase aproape 10 minute la telefon, vorbind succesiv cu mai mulţi interlocutori.

— Nu s-a prezentat nimeni cu acest nume, îl anunţă ea, după ce închise.

Malko dădu din cap.

— Asta înseamnă cu siguranţă că şi ea a fost eliminată. Era sora lui Bagsi. Nu m-a ascultat atunci când i-am propus s-o însoţesc la ziar. Dacă eram acolo, ei n-ar fi îndrăznit.

— De ce? Ei sunt atot-puternici aici…

— Deoarece nu omori un emisar al Guvernului american exact ca pe o prostituată, răspunse simplu Malko. Asta nu înseamnă că eu nu mă aflu în pericol, dar MIT nu se va debarasa de mine decât în ultimă instanţă ceea ce nu este

însă şi cazul dumneavoastră.

Nilufer se aşezase pe o canapea şi îşi aprinsese o ţigară cu bricheta sa din aur masiv. Pentru prima dată, că părea convinsă.

— Chiar credeţi cu adevărat că ei mă pot ucide? întrebă ea.

Urechea lui Malko ustura din ce în ce mai tare.

— Da, spuse el. Sunt gata să vă explic mai multe lucruri, dar înainte vreau să rezolv cu durerea cumplită de la ureche.

— Veniţi, îl rugă ea cu voce calmă.

După ce îl conduse în sala de baie. Îi aplică un tampon de vată îmbibată în alcool de 90° pe lobul însângerat.

— Nu mişcaţi, ordonă ea.

Ei se aflau faţă în faţă. La câţiva centimetri unul de altul, iar privirile li se încrucişară, cea a lui Malko coborând de-a lungul rochiei, de sub care sânii i se profilau cu uşurinţă. În pofida faptului că ţinuta ei era decentă, el simţi brusc dorinţa de a o poseda. Fără un cuvânt, îi cuprinse sânii, iar Nilufer scăpă vata pe care o ţinea presată pe urechea lui Malko.

— Lăsaţi-mă!

81

Malko o privi drept în ochi, îi prinse sânii cu ambele mâini şi trase de bluză. Ţesătura cedă şi se rupse, iar sânii ieşiră la iveală. Cu o mână în părul lung şi blond a lui Nilufer. El o strânse în braţe:

— Totul se plăteşte în viaţă. Cu puţin înainte aţi vrut să mă omorâţi. Acum, eu vreau buzele dumneavoastră.

Ea rezistă, dar sfârşi prin a cădea în genunchi pe mocheta din baie. Malko îşi desfăcu fermoarul şi începu să-şi plimbe membrul pe faţa lui Nilufer. La început, ea rămase inertă, dar el insistă împingându-se spre buzele ei, simţind cum acestea se întredeschid. Pentru o clipă se gândi că ea îl va muşca, dar situaţia şi poziţia îl excita. Dintr-odată, ea îl înghiţi şi se comportă ca o adevărată femeie. Încă de la început, el simţi pişcăturile care-l anunţau că se apropie punctul culminant, încercă să-l întârzie, dar cu limba sa diabolică, Nilufer îi

declanşă orgasmul.

Ea îl bău până la ultima picătură, rămasă în genunchi, după care se ridică cu un aer de victorie.

— Întotdeauna mi-a plăcut să procedez astfel cu un bărbat, spuse ea, de parcă ar fi dorit să minimalizeze comportarea sa.

Nici Omer Ugurlu nu cunoştea toate fantasmele ei, câteodată rămânând chiar stupefiat de imaginaţia acestei femei.

Malko realiză că urechea nu-i mai sângera.

Ei se regăsiră în micul salon. Nilufer îşi aprinsese o altă ţigară şi se juca cu bricheta ei din aur, când îl întrebă:

— Puteţi procura un paşaport pentru Omer?

— Nu este imposibil, răspunse prudent Malko, dar înainte de toate, doresc să aflu ce i s-a întâmplat Papei. Nu pot pleda cauza prietenului dumneavoastră, decât dacă voi şti ce rol a jucat.

— Bine, spuse Nilufer. Omer are un prieten care se numeşte Sadun Demirsoy. În 1980, acesta făcea parte din MIT, unde era însărcinat cu relaţiile cu „Lupii cenuşii” şi cu mafioţii. Atunci, lupta contra extremei stângi era feroce. „Lupii cenuşii”

recrutau ucigaşi pentru a-i lichida pe adversarii lor, cu binecuvântarea avută din partea MIT. În acest fel, unul dintre şefii lor. Abdullah Catli. L-a format pe Ali Agsa pentru a deveni un ucigaş. Prima lui victimă a fost Ipecki, directorul ziarului *Milliyet.*

— Ştiu, spuse Malko. Nu cunoaşteţi nimic mai sigur, mai precis?

— Ba da, răspunse Nilufer. Agsa a fost arestat, dar cu ajutorul celor de la MIT. A evadat după cinci luni. În acea perioadă, în ziarul *Milliyet* s-a scris că a evadat pentru a-l putea asasina pe Papă, dacă acesta venea în Turcia. Bineînţeles, atunci toată lumea se gândea că era vorba doar de nişte iaude sforăitoare pentru a-i deplânge pe „Lupii

cenuşii”. Dat fiind că Agsa era încă în putere, Catli i-a eliberat un paşaport, utilizând un buletin de militant care de fapt aparţinea lui Faruk Osgun, pe care a lipit fotografia lui Agsa. Acest paşaport a fost eliberat în august 1980, la Nevsehir, având „undă verde” de la MIT. În acea perioadă, era extrem de dificil să faci rost de un paşaport. Graţie lui Faruk Osgun, Ali Agasa a putut fugi în Bulgaria, ţările limitrofe fiind mai accesibile. Acesta a fost momentul în care Omer l-a întâlnit la Sofia, prin intermediul lui Abdullah Catli.

— Îl cunoşteaţi deja pe Omer (Jgurlu?

— Da.

— Aţi plecat cu el la Sofia?

— De câteva ori.

— Ce cunoaşteţi despre complotul împotriva Papei?

— Cineva din Sofia i-a cerut lui Omer să găsească un om capabil să-l ucidă pe Papă.

— Cine?

— Dacă va dori, vă va spune chiar el.

— De ce l-a ales pe Agsa?

— Datorită declaraţiilor făcute la *Milliyet.* În plus, acesta mai comisese şi înainte câteva crime, fiind deci uşor de convins, iar graţie paşaportului său ce părea adevărat, cu toate că era fals, el putea călători în toată Europa.

— Dar pentru care motiv, cu cincisprezece zile în urmă, MIT a dorit asasinarea colonelului Sultan Rezit?

— În acea perioadă, el a fost cel care a dus tratative cu Abdullah Catli. Probabil că atunci a învăţat câteva lucruri. Mai mult, nu cunosc.

83

Un înger trecu, dar se îndepărtă rapid, îngrozit. Malko era fascinat de povestirea lui Nilufer. Dacă MIT *ştiuse* că Ali Agsa avea intenţia de a-l ucide pe Papă, ar fi fost suficient să avertizeze autorităţile italiene asupra numelui şi numărului de paşaport utilizat de acesta, pentru a putea împiedica atentatul... în acel moment, în care Turcia dorea să intre în

Uniunea Europeană, o astfel de situaţie ar fi răsturnat totul.

— Deci, conchise Malko, pentru moment nu rămâne decât ca Omer Ugurlu să afle adevărul, mai ales că el este implicat în această poveste.

— Da, recunoscu Nilufer, din vârful buzelor.

Malko reluă discuţia cu calm. Scopul CIA era de a identifica pe cel ce dăduse ordinul şi care îi propusese la Sofia afacerea lui Omer Ugurlu. De acest nume avea nevoie!

— Nilufer, spuse el. Veţi mai avea şi alte contacte cu Omer Ugurlu?

— Să mă gândesc, răspunse ea evaziv.

Încrederea nu prea domnea între ei doi.

— Transmiteţi-i oferta mea, dar avertizaţi-i să nu încerce să obţină paşaportul, *înainte* de a afla ceea ce mi-aţi spus şi ce doresc eu.

— Puteţi obţine un paşaport turcesc?

— Nu, răspunse Malko. Poate unul, dar de altă naţionalitate. N-ar fi fost pentru prima dată când CIA reimplica un personaj neatrăgător, din motive de Securitate Naţională... Dar în clipa în care MIT ar bănui ceva, turcii puteau recurge la orice metodă, numai pentru a-i împiedica, inclusiv prin lichidarea fizică a lui Malko.

Capitolul X

Gânditoare, Nilufer îl privea pe Malko.

— Cine îmi garantează mie că nu lucraţi pentru MIT? întrebă ea brusc. Poate vreţi să-i întindeţi o cursă lui Omer.

Malko surâse.

— MIT nu are nevoie de mine, în plus, dispune de mijloace limitate. Dacă nu mă credeţi, cu atât mai rău pentru dumneavoastră.

El acţiona calculat. Omer Ugurlu era ţintuit, iar protectorii lui obişnuiţi se întorseseră acum împotriva lui.

— Dacă voi putea, îi voi transmite, spuse ea în final.

Malko se ridică.

— Bine, dar nu vă asumaţi niciun risc. Încercaţi să nu rămâneţi singură nicio clipă. Dacă prietena dumneavoastră

Fatima poate veni să petreacă aici câteva zile, ar fi perfect.

— Cum vă pot contacta? îl întrebă Nilufer, încordată.

— Vă voi telefona eu, răspunse Malko. Telefonul vă este cu siguranţă interceptat. Vă voi invita oficial la un dineu. Dacă aveţi vreo veste de la prietenul dumneavoastră, veţi accepta.

— Dar cei de la MIT vor afla că ne întâlnim.

— Ei ştiu deja, îi explică Malko. Eu am lucrat cu ei la câteva dosare şi cred că se gândesc că eu am doar o aventură cu dumneavoastră. Oricum, nu avem de ales. Dar, fiţi *foarte* atentă! Dacă vor bănui altceva, dumneavoastră veţi fi cea pe care o vor ataca, înaintea mea.

Ea îl conduse până la uşă şi se despărţiră în termeni destul de reci.

Imediat ce rămase singură, Nilufer îşi turnă un pahar mare cu coniac, pe care-l bău dintr-o înghiţitură. Îi era teamă, aproape o teamă viscerală, pe care o simţea pentru prima dată în viaţa ei.

În biroul său, colonelul Zeynel Sokik mânca un *doner kebab.* Graţie unei autorizaţii date de şefii lui, putea să se ocupe în continuare de cazul Omer Ugurlu, în special datorită legăturilor lui

cu americanii. Cei din MIT se temeau însă de excesul de zel. Turcia era membră OTAN, depinzând în mare parte de S.U.A. Şi întreţinând relaţii intime cu C.I.A. În mod cert, interesele naţionale trebuiau protejate, dar nu cu preţul unei grave crize politice cu o ţară aliată.

Un soldat îi aduse câteva documente. Zeynel Sokik le parcurse rapid. Întâi citi veştile proaste: echipa însărcinată cu urmărirea lui Malko, îl pierduse. Apoi, le văzu şi pe cele fără incidente. Cadavrele fuseseră abandonate pe un teren viran, necirculat. Aceasta fusese însă partea cea mai uşoară a misiunii.

Rămânea să fie găsit şi lichidat Omer Ugurlu. Din păcate, MIT nu aflase unde anume se ascunde acesta, singurul lucru

cert fiind că el nu părăsise Istanbulul. Soţia, ca şi amanta lui, Nilufer, erau urmărite şi interceptate telefonic, dar fără rezultat. Părea că tipul dispăruse'pe fundul Bosforului.

Zeynel Sokik începu să se neliniştească. Dacă Omer Ugurlu reuşise totuşi să părăsească Turcia, el însuşi se va afla într-o mare încurcătură. Făcuse marea greşeală de a încerca să-l elimine. Ar fi fost suficient să-i ceară să-şi ţină gura, această metodă practicată de el de aproape 20 de ani. Ar fi putut continua astfel...

Excesul de zel pusese însă MIT într-o situaţie extremă. Dacă Omer Ugurlu şi agentul C.I.A. Se întâlneau, colonelul Sokik s-ar fi găsit în faţa unei dileme corneliene.

Telefonul său începu să sune.

— L-am regăsit pe agentul american, anunţă unul din subordonaţii săi. Acesta tocmai ieşea din clădirea în care locuieşte Nilufer Bostani.

— Bravo! se bucură ofiţerul MIT.

După ce închise îşi dădu seama că de fapt asta nu era o veste bună. El ştia deja că Malko o agăţase pe Nilufer chiar în urmă cu două zile, când luaseră masa împreună. Însemna că Malko bănuia ceva... Deci, dacă ar fi fost vorba numai de o poveste erotică, nu ar fi avut niciun rost să se ascundă, dar faptul că o revăzuse clandestin pe Nilufer, nu părea deloc a fi un semn bun. Ofiţerul era convins că femeia ştia unde se află Omer Ugurlu şi că acesta din urmă ar fi fost gata să-i povestească americanului tot ce ştia, numai pentru a-şi salva pielea. Omer putea fi convins, în situaţia în care se afla, să apară chiar şi în faţa unui tribunal, ca martor. Asta ar fi pus „capac" la toate!

Zeynel Sokik trebuia deci să-şi joace rolul cu fineţe. Evident, soluţia cea mai simplă ar fi fost să o elimine pe Nilufer, numai că

în acest caz, riscau ca Omer Ugurlu să le scape printre degete. Ei trebuiau deci să agaţe şi să ridice „peştele" cu răbdare, servindu-se de C.I.A., care va efectua această

mişcare, în locul lor. Ideea îl înveseli. Departe de a fi antiamerican, găsea amuzant să le dea o lecţie…

Consulatul american era închis pentru public, iar mare parte din personal fusese evacuată. Poliţişti în civil patrulau pe strada Mesruhiyet, până spre *Pera Palace. Se* bănuia un atentat pus la cale de aripa stângă. Totuşi, steagul înstelat flutura încă deasupra palatului oriental cu ferestre imense, amplasate în spatele zidurilor de cinci metri înălţime. Malko fu nevoit să-şi arate permisul, întâi unor poliţişti turci nervoşi, apoi unui soldat american, care-l anunţă pe John Burke, şeful uneia din antenele C.I.A. Din Istanbul. Acesta era un vechi prieten al lui Malko, care, dat fiind că fusese nevoit prin forţa împrejurărilor să-şi petreacă o mare parte din viaţă în Turcia, căpătase până şi aerul unui turc, având acum chelie, o mustaţă stufoasă şi un corp ceva mai plinuţ.

Malko avea acum ocazia mult visată, de a-l întâlni. Chiar în acea dimineaţă colonelul Sokik îi trimisese dosarul MIT, în legătură cu moartea colonelului Sultan Rezit…

John Burke îl strânse pe Malko la piept, cu un gest tipic turcesc, chiar sub privirile mirate ale poliţiştilor şi-l conduse prin clădirea modernă, luând-o spre dreapta, unde se aflau principalele servicii ale Consulatului.

— Ne aflăm în alertă, explică el. După ceea ce s-a întâmplat la Nairobi şi la *Dar Es-Saalam1,* imediat ce sună un telefon prin care suntem anunţaţi că totul va sări în aer, evacuăm întreaga clădire. Mă întreb chiar dacă aceste alarme false nu provin de la vreun funcţionar al Departamentului de Stat, care doreşte o vacanţă.

Biroul americanului avea aceeaşi magnifică vedere spre Bosfor. John Burke îi aruncă lui Malko o privire ironică.

— Ştiam că vă aflaţi aici, dar, în principiu, nu trebuia să ne vedem.

— Principiile au fost anulate, spuse Malko. Era un punct de vedere birocratic. MIT m-a reperat chiar în ziua în care am sosit.

John Burke se arătă fatalist.

1. Atentate islamice comise în 1999, asupra a două

87

— Niciodată nu-i vom putea împiedica pe oameni să facă tâmpenii… Deci? Aţi avansat? I-aţi găsit pe nenorociţii care ne-au omorât colegul?

— Oarecum, răspunse Malko. Nu e deloc simplu!

Misiunea sa oficială era să-i găsească pe asasinii de la Langley. Istoria legată de Papă era secretă.

— Trebuie să vorbesc cu Thomas Ray, adăugă Malko, pentru a-l pune la curent.

— Nicio problemă, îl asigură John Burke. E puţin cam devreme, dar sper că-l veţi găsi: de obicei ajunge foarte devreme la serviciu.

După cinci minute, Malko se afla în camera cu coduri, în faţa telefonului „protejat”, care astfel nu putea fi interceptat de turci. Imediat, i se făcu legătura cu Thomas Ray, căruia îi rezumă rezultatele cercetărilor sale, concluzionând:

— Dacă doriţi să progresăm în privinţa Papei, cheia se numeşte Omer Ugurlu. Putem obţine informaţii de la el, dar numai în schimbul unui paşaport care să-l ajute să părăsească Turcia.

După un scurt moment de tăcere, Thomas Ray, întrebă cu răceală în glas:

— Cum vedeţi rezolvată problema?

— Îi trebuie un paşaport, răspunse Malko. Altfel, îi va fi imposibil să părăsească Turcia.

— Un paşaport american?

— Dacă găsiţi o altă ţară binevoitoare, se poate rezolva. Eu nu am găsit altă soluţie…

Tăcerea se lăsă din nou, de data asta, de mai lungă durată.

— Este imposibil, spuse în final adjunctul lui George Tenet.

— De ce?

— Aţi avut proba că el este cel care a organizat cvadrupla crimă de la Langley?

— Da, dar la comanda MIT.

— Se poate, dar noi nu ştim sigur din partea *cui* de la MIT, însă suntem siguri, mulţumită dumneavoastră, asupra rolului pe care l-a jucat Omer Ugurlu. Deci nici nu intră în discuţie ca noi să-i eliberăm un paşaport „adevărat-fals”, din moment ce poartă responsabilitatea acestor crime. Eu nu voi întreprinde nimic în acest sens.

88

Malko rămase tăcut. Poziţia americanului era justificată.

— Înţeleg, spuse el, dar în acest caz, trebuie să renunţ la misiunea mea. Ugurlu este *singurul* om care m-ar fi putut ajuta să ajung la cei ce au comandat asasinarea *Papei* şi, evident nu va scoate niciun cuvânt, decât în schimbul asigurării vieţii lui.

— Ştiu, recunoscu americanul, dar acest om este un criminal, deci noi nu-l putem ajuta…

Resemnat, Malko îl avertiză pe Thomas Ray:

— Voi transmite prietenei lui refuzul dumneavoastră. Nu ştiu însă cât de negative vor fi consecinţele: ori va refuza orice contact, ori MIT îl va găsi şi-l va lichida…

— Am înţeles, spuse Thomas Ray, dar decizia mă depăşeşte.

Malko plecă de la Consulatul american, destul de decepţionat. Elko Krisantem îl aştepta în faţă la *Pera Palace,* căci staţionarea în faţa Consulatului era interzisă.

El nu dorea să-i dezvăluie *imediat* lui Nilufer concluzia dată de Thomas Ray. Poate norocul îi va aduce o alternativă. Aşa cum fusese prevăzut, o sună imediat.

— Sunt eu, spuse Malko. Sunteţi liberă pentru a lua masa împreună?

— Da, răspunse tânăra femeie.

Pulsul lui Malko simţi ceva care însemna că ea avusese deja un contact cu Omer Ugurlu.

*

Curtis Wood îi întinse lui Malko un exemplar din *Milliyet,* în care o fotografie era înconjurată cu roşu. Se distingeau două corpuri acoperite cu o pânză albă, aflate în mijlocul unui

teren oarecare.

— Poliţia a descoperit cele două cadavre, spuse americanul. Aparţin lui Bagsi şi surorii lui, Mimoza... MIT nu „glumeşte” niciodată.

Malko o revăzu în gând pe Mimoza cum părăsea hotelul *Marmara.* Dacă ar fi însoţit-o, probabil că acum ea ar fi fost în viaţă, dar mai mult ca sigur el ar fi fost deconspirat în ochii celor de la MIT. Oricum, moartea acesteia îi lăsa un gust amar.

— N-am crezut niciodată că ei „glumesc”, afirmă Malko. Aş dori însă să aflu cum aţi proceda dumneavoastră pentru a-l scoate din Turcia pe Omer Ugurlu? Cunoaşteţi bine această ţară.

89

— Există mai multe metode, spuse americanul. Cea mai simplă este prin Bulgaria. În plus, există şi vapoare ce pleacă zilnic spre Odessa şi s-ar putea încerca chiar prin coasta de sud a Greciei, numai că în acest sezon, staţiunile balneare sunt pustii. Oricum, frontierele sunt *extrem* de bine păzite. Fără paşaport, e aproape imposibil să ieşi din Turcia, doar dacă te ascunzi într-un camion sau un cargo, fapt pentru care ai nevoie de complici. Eu cred că Omer Ugurlu nu va accepta să-şi pună viaţa în mâinile unor necunoscuţi.

Toate aceste dezvăluiri îi întăreau convingerea lui Malko. Fără cooperarea C.I.A., îi era imposibil să facă „târgul” cu Omer Ugurlu. Din păcate, lucrurile se precipitau: dacă Nilufer acceptase invitaţia sa, însemna că după codul stabilit între ei doi. Ea avea noutăţi.

Nilufer Bostani trecu prin mulţimea ce aştepta în faţa barului *Tekin,* braseria cea mai în vogă din cartierul Levent. Sculpturală, ea era îmbrăcată într-un taior negru, pus peste o bluză verde brodată, asortată cu pandantivele puse la urechi. La trecerea ei, conversaţiile se opreau, celelalte femei scoţându-şi ghiarele la bărbaţii lor care salivau. Mai trebuie spus că, împreună cu coama sa blondă, picioarele lungi în

ciorapi negri şi gura sa voluptoasă, ea făcea notă discordantă faţă de cei prezenţi. Malko, însoţit de Elko Krisantem, o găsi, dar ea nu scoase un cuvânt, vădit jenată de prezenţa turcului. După ce se aşezară la o masă, ea îşi scoase ochelarii negri, iar Malko îi văzu ochii încercănaţi şi faţa trasă. Nilufer îşi aprinse o ţigară şi spuse:

— N-am închis ochii toată noaptea. M-am sculat de zece ori, crezând că aud zgomote. Mi-e frică.

— Într-adevăr, sunteţi în pericol…

— Şi da, şi nu. Omer a fost întotdeauna atât de puternic… După ce am primit scrisoarea lui şi după tot ce mi-aţi spus dumneavoastră, portarul m-a avertizat că în jurul clădirii în care locuiesc se învârt tot felul de oameni care se fofilează şi în parcare. Eu nu mai îndrăznesc nici să mă urc în maşina mea, de teamă ca în ea să nu se găsească vreo capcană.

Femeia părea sinceră. Malko se aşezase lângă uşă, cu Beretta discret plasată sub centură. Pentru a-i ridica moralul, ei comandară o sticlă de şampanie roze, Taittinger Comtes, 1995.

Ea bău cu sete două cupe, una după alta. Malko o simţea încordată, precum o coardă de vioară. Pe sub masă, picioarele lor se frecau.

— Mă veţi proteja? întrebă ea brusc.

— Dacă prietenul dumneavoastră Ugurlu acceptă oferta mea, cred că vă va lua cu el. În aşteptare, vă voi explica ce trebuie să facă. L-aţi contactat?

— Nu. Doream să vă întâlnesc şi să discutăm. De altfel, toată ziua mi-a fost teamă. Doream să plec, dar nu puteam să-l abandonez. Îl cunosc de peste douăzeci de ani.

— Înţeleg, spuse Malko, uşurat de faptul că obţinuse o amânare. Am însă o întrebare: Omer Ugurlu are într-adevăr nevoie de mine pentru obţinera unui paşaport? Dumneavoastră nu-l puteţi ajuta?

— Nu, mai ales după ce am citit scrisoarea lui. Yilderim Guiţa, cel care „furnizează” paşapoarte se află în această

funcţie tot de douăzeci de ani. După Nevsehir; el a fost ales în regiunea Istanbul. Lui i s-a adresat Omer, în legătură cu cei doi oameni trimişi în America. Problema e că acesta lucrează numai când primeşte „undă verde” de la MIT, chiar dacă acum este şef.

— Nu cred că are un venit prea mare, remarcă Malko. Contra unei sume consistente de bani nu ne poate emite un paşaport, fără a raporta acest fapt la MIT?

Nilufer ridică din umeri.

— Nu ştiu. În orice caz, eu nu mă pot duce să-l văd. Va bănui imediat.

Femeia părea total descumpănită, de-abia atingându-se de mâncare, golindu-şi neîntrerupt paharul cu şampanie.

— Ştiţi unde locuieşte? întrebă Malko.

— Bineînţeles, la Bulbul, în spatele pieţei *Taksim:* Vă pot da adresa lui exactă.

Ea lăsă furculiţa şi privi de jur-împrejur.

— Am impresia că suntem sub observaţie, şopti Nilufer. Hai să plecăm.

Malko plăti şi ei se întoarseră la Mercedes. Ajunşi în faţă la Akmerkez, ea se întoarse spre el.

— Veniţi cu mine, vă voi da adresa.

Portarul îi urmări cu o privire curioasă: probabil era pentru prima oară când o vedea însoţită de altcineva, decât amantul ei. Agenţii MIT, observaseră probabil şi ei. Ajunsă la ea, Nilufer îl introduse pe Malko în living şi dispăru. După câteva clipe, reveni cu o hartă pe care i-o dădu.

— Lată adresa, spuse ea. L-am scris câteva rânduri, dar nu ştiu dacă va fi necesar să le folosiţi.

Nilufer se îndreptă spre bar, scoase o sticlă de Otard XO bine frapată şi îşi turnă un pahar, fără a-i oferi nimic lui Malko. După ce îl goli din două înghiţituri, închise ochii, lăsând alcoolul să-şi facă efectul, deschizându-şi taiorul, ca şi cum s-ar fi înnăbuşit. Malko o contempla perplex, spunându-şi

că la vârsta ei, de peste 40 de ani era încă magnifică. El se ridică.

— Eu plec.

Ea îi aruncă o privire arzătoare.

— Nu, nu vreau să rămân singură.

Nilufer fu cea care se duse spre el şi îşi strivi gura de a lui, cu o respiraţie delicios parfumată în urma coniacului pe care-l băuse. De data asta, când el îi deschise nasturii bluzei, ea nu se opuse, fremătând când îi simţi mâinile pe sângii goi. El o dezbrăcă imediat, nelăsându-i decât ciorapii şi pantofii. Femeia îşi folosea toată ştiinţa, ca pentru a se desfăta de plăcere, în locul alcoolului. Îl conduse până în cameră şi când el o pătrunse, se cabră pentru a-l primi mai bine. Îi oferea ceea ce avea mai bun: pe ea însăşi. Nu aveau nevoie să-şi vorbească. Imediat după ce fu satisfăcută, ea adormi.

Malko se ridică încet şi se duse să-l cheme pe Elko. Cu ajutorul telefonului mobil, îl rugă să revină a doua zi dimineaţă.

După ce se culcă la loc, dormi câteva ore şi apoi se trezi. Nilufer era întoarsă cu spatele, lungită pe o parte. El îi mângâie şoldul, coborând din ce în ce mai jos, iar ea suspină în somn. Încurajat, el se lipi de ea şi, foarte repede, îşi recăpătă întreaga vigoare. Extrem de încet, pătrunse în pântecul ei, rămânând iniţial aproape imobil. Nilufer fu cea care începu să se mişte lent. Ea se lăsa posedată, precum o somnambulă, Malko se retrase, îi ridică şoldurile, forţând-o să îngenunchieze, apoi o pătrunse aşa, cu crupa ridicată, oferită asemenea unei sclave. Când el fu satisfăcut, ea recăzu pe burtă şi adormi la loc, având-l încă înfipt înlăuntrul ei. Malko aruncă o privire spre ceasul său fosforescent: era ora 8.30. Se ridică, făcu un duş şi se îmbrăcă. Când strecură în buzunar adresa lui Yilderim Guiţa, se întrebă brusc dacă nu începuse să depăşească o mortală linie roşie, numai pentru ochii frumoşi ai ademenitoarei Nilufer.

Capitolul XI

Malko reflectase toată ziua, examinând fiecare ipoteză. Nu

putea să rămână la Istanbul prea mult timp, aventura sa „oficială” cu Nilufer, urmărită cu atenţie de MIT, nejustificând un sejur prea îndelungat. Examinarea de către C.I.A. A dosarului colonelului Sultan Rezit îl putea face să mai câştige câteva zile, dar după aceea, intra în zona roşie. Pe de altă parte, era convins că Nilufer nu-i spusese totul. Cu siguranţă, ea avea un mijloc de a-l contacta pe Omer Ugurlu, imediat ce s-ar fi rezolvat problema paşaportului.

Niciodată C.I.A. N-ar fi trădat pe cineva. Deci, nu mai rămânea decât o posibilitate: să se arunce în gura lupului, încercând să ajungă la cineva, prin Yilderim Guiţa, funcţionarul ce acţiona la ordinele MIT, dar fără ca acesta din urmă să afle. Altfel spus, cvadratura cercului, adică ceva imposibil. Totuşi, dacă nu apela la această soluţie, putea foarte bine să ia avionul înapoi. Nu avea decât un singur atu: banii. Guiţa nu stătea probabil pe roze. Perspectiva de a câştiga o sumă foarte importantă putea să-i dea şi imaginaţie, şi curaj. Malko aruncă o privire pe fereastra salonului, unde-şi punea răbdarea la încercare în compania lui Elko Krisantem. Se lăsase noaptea, iar Yilderim Guiţa trebuia să se fi întors acasă.

Malko reperase pe hartă strada Yokusu. Mai în jos de *Marmara,* în cartierul Cihangir, o încrengătură de străduţe întortocheate, altă dată locuite de greci şi armeni, goniţi în timpul conflictului cipriot, acum 25 de ani. Multe clădiri erau ruinate, altele locuite, dar neîntreţinute de ani de zile. Plecară pe jos. Cu o oră mai devreme, părăsiseră hotelul *Marmara* cu maşina, reuşind să scape de mai multe ori de urmăritori şi parcând apoi Mercedesul într-un *otopark.* După zece minute de mers, ajunseră la un imobil cu trei etaje, al cărui parter era

ocupat de o băcănie. Strada se numea Yokusu, iar numărul era 23. Malko intră primul pe scara întunecată, strâmtă şi urât mirositoare. Yilderim Guiţa locuia la ultimul etaj. Cealaltă

faţă a imobilului dădea spre o grădină părăginită, mai la vale, dar cu o vedere superbă spre Cornul de Aur, ce putea fi zărit prin ferestrele fiecărui palier. O rază de lumină ieşea de sub uşa apartamentului de la etajul III. Nu exista sonerie, deci Malko bătu la uşă.

Câteva clipe mai târziu, uşa se deschise şi apăru un bărbat solid, nebărbierit, cu nişte urechi enorme, clăpăuge, cu o cămaşă fără guler, de un alb dubios şi care ronţăia un *simit*.

Acesta îi privi pe vizitatori, vizibil surprins. Probabil, nu primea multe vizite. Elko Krisantem îi vorbi în turceşte şi, îi arătă harta oferită de Nilufer. Funcţionarul îi lăsă imediat să intre într-o mică încăpere în dezordine, care servea în acelaşi timp şi de bucătărie, şi de sufragerie, şi de salon. O masă. O canapea, ce fusese odată neagră iar acum era verde de jeg, două scaune, teancuri de cărţi, reviste aruncate peste tot, fotografii cu fete goale, decupate din reviste şi prinse cu pioneze pe pereţi. La capătul-unui mic culoar se zărea o cameră minusculă, cu o saltea pusă chiar pe podea. Salariile funcţionarilor publici din Turcia permiteau doar cât să nu mori de foame.

Malko şi Krisantem se instalară cu dezgust pe marginea canapelei jegoase, gonind trei pisici jigărite şi furioase. Yilderim Guiţa se duse să scoată dintr-un dulap o sticlă de rachiu şi trei pahare ciobite.

După ce ciocniră, el rosti în sfârşit câteva cuvinte.

— Întreabă de scopul vizitei noastre, traduse Elko Krisantem.

— Explică-i.

Turcul începu să debiteze basmul cu zâne, stabilit cu Malko. El găsise de lucru în străinătate, dar nu reuşea să obţină un paşaport din cauză că era catalogat de autorităţi drept un „element rău”. Patronul lui – Malko – îi vorbise prietenei lui, Nilufer Bostani, care-l sfătuise să i se adreseze acestuia. Bineînţeles, era dispus să plătească o sumă importantă.

Bătrânul funcţionar asculta, cu ochii întredeschişi, sorbindu-şi rachiul… Când Elko Krisantem termină, el se lansă într-un lung monolog, tradus din când în când.

1. Chiflă cu susan (n.a.)
94

— Pretinde că nu e posibil, spuse Elko. Îi mulţumeşte lui Nilufer Bostani că ne-a trimis la el, dar crede că ar fi mai bine să ies clandestin din ţară… El cunoaşte câteva filiere.

Vocea sa monotonă îl exaspera pe Malko gândindu-se că de acest bărbat solid, cu urechi clăpăuge, depindea misiunea sa… în orice caz, el părea că înghiţise povestea.

— Insistă, îl sfătui Malko.

Să nu uităm că ne găsim în Orient. Nimeni aici nu spunea *„da”* imediat, fără a se dezonora. Elko reîncepu o nouă tiradă. Yilderim Guiţa, cu pleoapele închise pe jumătate, semăna cu o iguană care aştepta să înghită o muscă, dar nu-şi schimba părerea, întrebându-i doar noutăţi despre tânăra femeie, pe un ton excesiv de umil, ce contrasta cu privirea lui.

— Nu vrea, concluzionă Elko Krisantem.

— Cât i-ai oferit?

— O mie de dolari. Probabil, el câştigă o sută pe lună…

— Oferă-i cinci mii.

Elko transmise mesajul. Yilderim Guiţa nu mişcă, îşi termină rachiul şi se ridică. După multe temeneli, îi asigură de devotamentul lui neclintit. Cele trei pisici din spatele lui mieunau amarnic. Probabil că le era foame. În momentul în care Malko îşi aprinse o ţigară, el rosti o ultimă frază.

— Spune că va reflecta, dar nu crede că va găsi o soluţie, traduse Krisantem.

Malko răsuflă uşurat: de-abia acum începeau adevăratele tratative, dar el trebuia să le accelereze. Scoase din buzunar două bancnote de câte o sută de dolari şi le puse pe masa joasă.

— Astea sunt pentru a-l ajuta să reflecteze, îi spuse el lui Elko, care traduse imediat.

Yilderim Guiţa aruncă o privire lacomă spre bancnote, dar avu tăria să nu le ia… începând din nou să enumere obstacolele care făceau cererea lor atât de dificil de realizat.

— Pretinde că e imposibil pentru el să elibereze un

paşaport, fără ordin de sus.

— Nu face nimic, oftă Malko. Lasă-l să reflecteze, dar fără dolari.

El recuperă bancnotele sub privirea dezolată a bătrânului funcţionar. Când ajunseră deja la jumătatea etajului, acesta îi rechemă.

95

— Cunoaşte pe cineva care a murit de curând, un vecin care avea paşaport pentru Mecca, traduse Elko. Poate că fiul acestuia ar accepta să-l vândă, dar cu siguranţă va cere mulţi bani.

În mod cert, posibilitatea de a câştiga 5.000 de dolari îi dădea idei…

Malko îşi ascunse satisfacţia. În acest fel, Guiţa nu va obţine „undă verde” de la MIT.

— În momentul în care va avea paşaportul, întrebă Malko, cum vom proceda?

— E suficient să schimbăm fotografia, explică Guiţa. Asta pot s-o fac chiar eu. Bărbatul care a murit de curând avea aproape aceeaşi talie ca a dumneavoastră.

— Când îi veţi spune?

— Sunt necesare cel puţin două zile.

— Două zile, accentuă Malko. Niciuna mai mult! Vom reveni la aceeaşi oră.

De-abia acum. El lăsă pe masă cei 1.000 de dolari.

Imediat ce rămase singur, Yilderim Guiţa îşi hrăni pisicile, mai generos ca de obicei, apoi îşi termină *simir*-ul şi se instală pe canapeaua veche pentru a reflecta, privind spre bancnotele de câte o sută de dolari, rămase pe masă. Încă nu-i venea să-şi creadă ochilor. De fiecare dată când aducea un serviciu celor de la MIT. Primea nişte sume ridicole. Brusc, întrevedea un viitor radios: pur şi simplu, putea cumpăra chiar şi băcănia de la parter. Pe lângă pensia lui, asta i-ar permite să trăiască zile fericite, fără să se întoarcă la Nevsehir. Ar practica arta *keyiP* până la sfârşitul vieţii. Cinci

mii de dolari echivalau cu peste trei miliarde de lire. Era o sumă colosală.

Îşi turnă puţin rachiu, căznindu-se să privească perspectivele, sau mai degrabă problemele. Acest paşaport nu era destinat vizitatorului său turc, ci aproape sigur lui Omer Ugurlu. Fusese prevenit de MIT că cineva va risca să i se adreseze lui. Dacă nu va spune nimic şi dacă vizitatorii lui au fost urmăriţi, o apucase pe un drum extrem de greşit… Va fi

1. Arta de a fi fericit, fără a face nimic (n.a.)

foarte dificil să mulţumeşti pe toată lumea şi să nu ai necazuri. Reflectă îndelung, cu pisicile ghemuite lângă el, sătule şi fericite. Mai târziu, spre seară, găsise o soluţie care îi permitea, nu numai să câştige cinci mii de dolari sau mai mult, ci chiar să-şi ofere o adevărată mică distracţie.

Condiţia era să nu facă nici cea mai mică greşeală…

Colonelul Zeynel Sokik îşi bea laptele. Din clipa în care Omer Ugurlu dispăruse, el îi mobilizase pe toţi informatorii săi. Începuse cu cel mai apropiat, Yilderim Guiţa, căruia transfugii i se adresau, chiar dacă ştiau că acesta lucrează pentru MIT. În Jurcia. *Nimeni* nu lucra 100% doar pentru o singură persoană, în schimbul dolarilor, puteai obţine câte puţin din toate locurile. Omer Ugurlu era la limită: el ar fi riscat orice.

Bătrânul funcţionar îi telefonase lui Sokik pe linia directă ce se afla în biroul său, povestindu-i despre vizita pe care o primise şi cerându-i instrucţiuni. Bineînţeles, colonelul îl încurajase să colaboreze şi chiar să le propună un „adevărat-fals” paşaport. Colonelul îi dăduse lui Guiţa 20 de milioane de lire, drept recompensă pentru denunţul său.

De acum înainte, el nu mai avea nimic altceva de făcut decât să-l aştepte pe Omer Ugurlu să apară şi să se arunce în gura lupului. Îşi spuse că va fi amuzant să-l oprească în ultimul moment, la frontieră, exact în clipa în care acesta credea că a scăpat… Din păcate, nu se ajunsese încă la acest

moment! Pe parcurs, trebuiau puse capcane.

Omer Ugurlu se învârtea ca în cuşcă, în cabina strâmtă din care nu se vedeau decât apele cenuşii ale Bosforului. Nu primise nicio veste de la Nilufer de parcă scrisoarea lui nici n-ar fi ajuns! De mai multe ori, el riscase şi ieşise din ascunzătoare pentru a telefona celui al cărui număr de telefon

îl scrisese în mesaj. Acesta era un bătrân anticar din marele bazar care îi datora mult. Pentru a-şi calma puţin neliniştea, îşi turnă un pahar mare cu rachiu pe care îl bău dintr-o înghiţitură.

Omer se decise să repete gestul cu florile şi cu scrisoarea: era singurul mijloc de a încerca să grăbească lucrurile. O ipoteză oribilă îi trecu prin gând: dacă Nilufer fusese deja lichidată? El nu citise ziarele, urmărind doar ştirile de la televizor, numai că acestea nu comentau subiectele majore. Nilufer ar fi putut chiar să părăsească ţara. Singurul mod de a-şi risipi aceste incertitudini ar fi fost să-i audă vocea. Omer scrise câteva cuvinte, dându-i o întâlnire telefonică, la prietenul lui de la bazar. Ea trebuia să-l sune dintr-o cabină telefonică.

După ce îşi puse mantoul şi-şi ascunse pistoletul în buzunar, el se aventură pe pod, trecând peste pasarelă şi sărind pe chei.

Inima lui Nifufer Bostani băteajn ritmul sunetului pe care ea îl auzea provenind de la telefon. În sfârşit, ea ridică receptorul şi spuse imediat:

— Eu sunt.

Ugurlu îi recunoscu vocea. Fără a ezita, el spuse calm:

— Nu închide.

El nu-şi spusese nici numele şi nici altceva. După câteva secunde, vocea răguşită a lui, o făcu pe Nilufer să tremure din cap până-n picioare.

— M-ai lăsat baltă! spuse el, vag ameninţător.

— Deloc, protestă ea, dar este foarte, foarte dificil. Aştept un răspuns. Eu…

— Fără nume! îi ordonă Omer Ugurlu.

Acesta era atât de fericit să-i audă vocea lui Nilufer, încât toată supărarea lui se evaporă.

— În două sau trei zile, voi şti ceva sigur. Până atunci, te implor, nu mai risca.

— Ai legături bune?

— Da.

Ea tăcu. Nu mai avea nimic de adăugat.

98

— Totul se va aranja, promise Nilufer înainte de a închide. Femeia se întoarse în salon, unde o aştepta Fatima. Ea îşi aprinse o ţigară şi o întrebă pe aceasta:

— Poţi să-mi faci un serviciu?

Malko împreună cu Elko Krisantem urcară în linişte scările ce duceau spre Yilderim Guiţa. Trecuseră două zile de la prima lor vizită. Malko avea stomacul făcut ghem, în clipa în care bătu la uşa bătrânului funcţionar. Acesta deschise imediat, îi salută cu smerenie. Îi instală pe bătrâna canapea, după ce alungase pisicile şi începu o conversaţie în limba turcă cu Elko Krisantem.

După cinci minute. Malko îi întrerupse:

— Ce spune?

— Vorbeşte de politică…

Bătrânul mângâia una dintre pisici. Malko îşi spuse că urechile sale erau într-adevăr foarte mari.

— Are paşaportul?

El înţelese răspunsul: „*Evet1.*

— Să-l arate.

Bătrânul scoase un paşaport uzat dintr-un teanc de dosare şi i-l întinse lui Malko care îl deschise. Era pe numele lui Mahmut Inan, născut pe 23 octombrie 1939 la Izmir, de un metru şi şaptezeci, cu ochii negri. Fotografia reprezenta un mustăcios şi era suficient să fie schimbată. El îi restitui paşaportul.

— Nimeni nu ştie? întrebă el.

— Nimeni, afirmă Elko Krisantem după câteva fraze scoase cu bătrânul.

— Perfect, aprobă Malko. Trebuie numai să schimbăm fotografia.

În acest moment, el îşi încrucişă privirea cu bătrânul funcţionar, dându-şi seama că acesta înţelesese cuvântul „fotografie”. În acel moment, Malko realiză că de fapt era o capcană. Pe paşaport nu era fotografia lui Krisantem, ci aceea a lui Omer Ugurl’u.

Chiar înainte ca Malko să deschidă gura, Yilderim Guiţa începu să vorbească. Elko traducea, pe măsură ce acesta vorbea.

99

— Spune că de la început a ghicit că paşaportul era destinat lui Omer Ugurlu. Acest lucru îl lasă indiferent, din moment ce el încasează cei 5.000 de dolari. Nimeni nu va afla.

Malko schimbă o privire cu Elko Krisantem. Nd mai puteau da înapoi. Bătrânul funcţionar îi avea la mână, dar interesul lui era să nu-i trădeze. Proverbul care zicea că în Turcia „totul e dificil, dar nimic nu e imposibil” se adeverea.

— Spune-i că-i vei aduce fotografia foarte curând.

Elko traduse cele spuse, ca şi răspunsul neaşteptat al lui Yilderim Guiţa.

— Doreşte ca Nilufer Bostani să-i remită fotografia, ea însăşi, mâine spre sfârşitul zilei, la hotelul *Marmara,* la piscină.

— De ce?

Yilderim Guiţa zâmbi, mormăind câteva cuvinte de neînţeles.

— Doreşte să-i vorbească.

Malko îl privi cu atenţie pe bătrân. Ce se ascundea sub această pretenţie ciudată? Avea intenţia să-l scurtcircuiteze? De ce? în orice caz, părea foarte decis în realizarea capriciului

său.

— Foarte bine, conclu-zionă Malko. Îi voi transmite lui Nilufer Bostani, dar paşaportul trebuie să ni-l dea nouă, nu ei.

După o conversaţie îndelungată în turceşte între Guiţa şi Krisantem, ultimul rezumă:

— Dacă ea refuză să vină, el nu va vinde paşaportul. Se jură că ni-l va da nouă, aici, poimâine, la aceeaşi oră, dacă-l ajută Dumnezeu.

Ciudat misticism. Nu le mai rămânea decât să se roage. De data asta, înainte de a pleca, bătrânul funcţionar îi luă mâna lui Malko între ale sale şi o sărută… Era dezgustător.

Ieşind din imobil, se despărţiră pentru a nu se întoarce împreună la *Marmara.* Nu-i mai rămânea decât să o prevină pe Nilufer. O sună pe mobil, luând un ton vesel.

— Vreţi să cinăm împreună?

Nilufer Bostani nu-şi disimula spaima.

— Pentru ce doreşte să mă vadă? Şi de ce la piscina de la *Marmara?* întrebă ea.

Malko o întâlni la *Papermoori,* restaurantul la modă, situat la parterul localului *Akmerkez.* Îmbrăcată cu o rochie gri, foarte

simplă, nemachiată, avea părul strâns într-un coc. Ea nici nu se atinse de peştele la grătar.

— Nu ştiu de ce vrea să vă întâlnească, mărturisi Malko. În privinţa piscinei de la *Marmara,* cred că e un loc discret. Poate îi e frică şi vrea să aibă nişte garanţii din partea dumneavoastră. Dacă mâine îi veţi da o fotografie, noi vom obţine paşaportul poimâine, iar MIT nu va ştii nimic.

— Bine, o să mă duc, hotărî Nilufer. Sper să nu fie o capcană.

— Sper şi eu. Spuse Malko. După asta, nu va rămâne decât ca el să părăsească Instanbulul.

— *Inch'Allah.* Spuse tânăra femeie, pe un ton fatalist. Veniţi tot aici, mâine seară. Vă voi spune ce s-a întâmplat.

Malko preferă să nu abordeze subiectul cel mai delicat:

schimbul acestui paşaport, contra informaţiei de care el avea nevoie. Era suficient pentru o singură zi.

O funcţionară zâmbitoare o întâmpină pe Nilufer, la mezaninul hotelului *Marmara*, acolo unde se găsea Health Club şi o îndrumă spre o cabină unde se putea dezbrăca, întinzându-i un halat şi un burete. În timpul ramadanului, la piscină era puţină lume. Nilufer lăsă cutia cu dulciuri cumpărată de la Isticlal Caddesi, interzicându-şi să o atingă. În perioadele tensionate ea avea tendinţa să se îndoape cu dulciuri.

Îşi îmbrăcă un maieu negru şi se înveli cu halatul. Particularitatea acestei piscine provenea din mulţimea amestecată de oameni. Bărbaţi şi femei se distrau împreună, în diferitele piscine cu valuri.

În Anatolia, hotelul ar fi fost ars, dar Instanbulul se dorea mai european decât chiar europenii înşişi. Nilufer intră în sala mare, care era pavată cu carouri de faianţă. În piscină nu era nimeni. Un sportiv singuratic se obosea pe o bicicletă, în sala de sport. Ea îl zări pe Yilderim Guiţa, aşezat într-un jacuzi, cu capul aplecat.

Ea se îndreptă în direcţia lui, iar zgomotul tocurilor ei pe faianţă, atrase atenţia bătrânului. El se ridică, învelindu-şi partea de jos a trupului cu un prosop şi se înclină umil în faţa ei.

Nilufer îşi spuse că gol, era probabil şi mai respingător decât îmbrăcat, având urechile gigantice, pielea de un alb bolnăvicios, acoperită cu păr cărunt şi o burtă enormă.

— *Salam aleykoum!* spuse el cu o voce tremurătoare.

— *Aleykoum salam*! răspunse maşinal Nilufer.

Ea se aşeză în faţa lui, în jacuzi, abandonându-se jetului de apă caldă care-i mângâia spatele şi închizând ochii de plăcere. Când îi redeschise, după câteva clipe, Yilderim Guiţa o privea, cu limba scoasă. El îşi dăduse jos prosopul, descoperindu-şi astfel sexul enorm, care pendula trist între coapsele lui groase.

Femeii i se făcu pielea ca de găină.

Nilufer era cât pe-aci să sară din piscină, dar se răzgândi, mulţumindu-se să-şi întoarcă privirea de la abominabilul spectacol. Înfiorată pe dinăuntru, ştia totuşi că Gluta nu era un bolnav mental. Dacă se comporta ca atare. Însemna că se gândea că o poate avea, ceea ce era un semn rău pentru ea... Nilufer se forţă să zâmbească, prefăcându-se că nu a observat nimic.

— Aţi dorit să mă vedeţi, Guiţa *bey*? întrebă ea.

El înălţă capul.

— Da! Am primit o vizită ciudată. Nişte tipi mi-au spus că vin din partea dumneavoastră şi mi-au cerut un lucru aproape imposibil.

Tânăra femeie confirmă.

— Dar aşa şi era! Veneau din partea mea. Pentru dumneavoastră, Guiţa *bey,* anumite lucruri sunt mult mai uşoare decât pentru muritorii de rând... Ştiu că vă place să-i ajutaţi pe alţii.

— Desigur, mormăi funcţionarul de la paşapoarte, dar puterea mea e foarte modestă. Geea ce mi s-a cerut este extrem de periculos, iar eu sunt un bătrân bolnav.

Nilufer se întreba unde dorea să ajungă acesta. După cele ce-i spusese Malko, chestiunea banilor era reglată.

Atitudinea lui era ciudată.

— Ei v-au promis o sumă de bani extrem de mare, sublinie ea.

Yilderim Guiţa suspină, privindu-şi enormul său sex prăpădit, care atârna ca o banană prost decongelată.

— Oh, banii nu sunt totul! Eu nu am multe ocazii să-i cheltuiesc... aşa că, în final, nu cred că voi putea face ceea ce îmi cer ei. Pentru asta am dorit să vă văd.

Cu ochii în jos, el mormăia. Când înălţă capul, ea surprinse o lucire maliţioasă în pupilele lui negre. Acum, privirea bătrânului era fixată pe trupul ei, cu o expresie tulbure şi lacomă. Semăna cu un vultur bătrân, care-şi adulmeca prada.

— Dar aţi fost de acord, spuse nerăbdătoare Nilufer.

— Dacă se află că am făcut aşa ceva, voi fi omorât.

— Nu vor afla zise ea ferm. Veţi câştiga mulţi bani, precum şi recunoştinţa lui Ugurlu *bey.*

Yilderim Guiţa nu răspunse. Urechile sale monstruoase o fascinau pe Nilufer. El îşi scărpină una şi ieşi din jacuzi.

— E prea periculos! repetă el. Am dorit să v-o spun personal. Când se ridică, sexul său păru-şi mai mare. Maşinal, el puse mâna. Rotindu-l între degetele sale groase. Imediat, privirea i se fixă pe trupul femeii, zâmbindu-i ca un copil cuminte. Nilufer fu bucuroasă că nu avea la îndemână un târnăcop: i l-ar fi plantat drept în ochi. Hotărârea ei fu însă instantanee: se ridică la rândul ei, îndepărtă degetele groase ale bătrânului şi puse mâna ei lungă cu unghii roşii, direct pe sexul lui.

— Ai un sex foarte mare. Spuse ea, cu o voce calmă. Poate deveni şi mai mare?

Luat din scurt, Yilderim Guiţa se bâlbâi. Hotărâtă, Nilufer trase pielea, descoperind o glandă roşiatică, ca un măr mic. Ea începu să-l masturbeze. Sexul lui rămase însă tot moale în mâna ei, dar îşi dublă volumul. Ea nu văzuse niciodată un sex de o asemenea mărime. Guiţa gemu:

— Am fost blestemat din naştere! Toată viaţa mea, femeile m-au respins din această cauză.

— Nu este un blestem! îl încurajă Nilufer, cu voce calmă. Aşează-te.

El o ascultă. Ea se plasă în faţa lui, îngenunchiind şi având apa până la talie, iar spatele masat de jetul puternic. Privind membrul gros ce se afla în mâinile ei, observă că este curat. Trebuia să termine cât mai repede această întâmplare, dominându-şi repulsia. După ce îşi scosese maioul, ea începu să-i maseze sexul între sâni. La fiecare mişcare, femeia îi lua

sexul în gură, strângându-l între maxilare. Guiţa gâfâia şi tremura din tot corpul.

Nilufer avea impresia că se dedublase.

O parte din ea simţea un dezgust visceral în faţa acestui bătrân căruia dorea să-i provoace plăcere şi care o privea cu poftă, fără însă a o fi atins. În acelaşi timp, contactul cu acest membru enorm care se mărea între sânii ei şi parţial, în gură, trezea în ea un sentiment de murdărie, de scârbă şi de ură. Ea coborî ochii.

Ceea ce fusese înainte un membru ce atârna şi pendula, se transformase acum în ceva masiv, aproape monstruos. Numai ea provocase acest miracol…

Bătrânul respira precum o focă. Brusc el juisă şi murmură: „Mulţumesc, Doamne”!

Nilufer începu să răsufle normal, apoi îşi puse maioul, simţind că va leşina. Ceea ce făcuse era ceva atroce, chiar abominabil.

Yilderim Guiţa părea stupefiat. Ea se aplecă spre urechea lui şi îi şopti:

— Acest transport ne trebuie rapid. Dacă nu o vei face, te voi omorî cu mâinile mele. Lată fotografiile.

Yilderim Guiţa ajunsese la el acasă, când auzi bătăi în uşă. Un necunoscut îi arătă rapid o legitimaţie cu dungă roşie, de la MIT. Odată intrat, el scoase din buzunar un plic maro sigilat şi îl puse pe masă.

— Lată documentul pe care îl vei remite celor care ţi l-au cerut, spuse acesta.

După ce plecă, Guiţa deschise plicul. Acesta conţinea un paşaport pe numele Mehmet Eymur, născut pe 5.01.1941, la Istanbul. Semnalmentele corespundeau celor a lui Omer Ugurlu. Nu lipsea decât fotografia. Cu un asemenea document, era uşor ca la frontieră să fie oprit purtătorul lui. După ce îl puse pe o etajeră, el se întrebă dacă n-ar putea câştiga pe toate planurile: să facă deci pe plac celor de la MIT, să încaseze cei 5.000 de dolari şi să aibă recunoştinţa lui Nilufer, a cărei gură o simţea încă.

Capitolul XII

— S-a aranjat, îi spuse Nilufer lui Malko, chiar înainte ca

acesta să-şi scoată paltonul. Acum are fotografia şi mâine trebuie să vă dea paşaportul, dumneavoastră sau şoferului. Bineînţeles că va trebui să plătiţi pe loc!

Malko o urmă în living. Ziua se scursese încet, dominată de o anxietate difuză. Conştiincios, îi făcuse o vizită colonelului Sokik. Pentru a-i mulţumi că îi trimisese dosarul şi pentru permisiunea de a-l întâlni în week-end. Întâmplător, îi vorbise de Nilufer, lăsându-l să înţeleagă că aventura lor continua şi încheiase cu o glumă:

— Trăiesc o aventură agreabilă, vremea e minunată şi nu voi părăsi Istanbulul decât atunci când cerul se va înnora.

Zeynel Sokik îl încurajase călduros. În pofida cordialităţii acestuia, Malko era îngrijorat. I se părea imposibil ca MIT să fi cedat. Ori Omer Ugurlu era mort, ori plecase din ţară, ori Serviciile turce îl pândeau din umbră. Dacă Ugurlu nu s-ar mai fi aflat în Turcia, Nilufer l-ar fi urmat. Deci, nu mai rămâneau decât două ipoteze, dintre care una era îngrijorătoare.

Malko o studia pe Nilufer. În mod normal, ea ar fi trebuit să sară în sus de bucurie. Cu toate acestea femeia nu părea a fi în apele ei, iar privirea o ocolea pe a lui. Ea scoase din bar o sticlă de votcă şi una de Otard, umplând două pahare şi golindu-l pe al ei aproape dintr-o înghiţitură. Apoi, ca şi cum ar fi fost singură, începu să răsfoiască catalogul lui Claude Dalie. Îndoind colţurile paginilor care o interesau. Malko era la fel de tensionat: numărătoarea inversă începuse.

— În momentul în care veţi avea paşaportul, întrebă el, cum vă gândiţi să-l folosiţi? Cu siguranţă, MIT continuă să vă supravegheze.

El era chiar pe cale să se întrebe dacă MIT nu aştepta pur şi simplu, ca Omer Ugurlu să iasă din ascunzătoare, pentru a-l prinde în cursă.

105

— Am posibilitatea să-l întâlnesc, spuse ea, lăsând catalogul. Prefer să nu v-o spun. Voi avea nevoie de

dumneavoastră pentru un singur lucru: să fiu sigură că nu voi fi urmărită. E posibil?

— Bineînţeles, confirmă Malko. Ce intenţionaţi să faceţi după aceea?

— S-o şterg spre Bulgaria pe autostradă, până la Edirnee, cu 160 de km pe oră. După asta urmează ruta obişnuită, cam vreo douăzeci de kilometri, drum pe care se află foarte puţine puncte de control. Cu paşapoartele în regulă, n-ar trebui să apară probleme.

— În afară de unul, relevă Malko.

— Care?

— Ştiţi bine că nu voi remite acest paşaport şi că nu voi colabora la plecarea dumneavoastră, decât în schimbul informaţiei pe care v-am cerut-o: numele persoanei care, la Sofia, în 1981, i-a cerut lui Omer Ugurlu să-l asasineze pe Papa loan-Paul al II-lea.

Ea îi aruncă o privire rece.

— Dar dacă ne denunţaţi la MIT imediat după mărturisire? Prefer să vă dau această informaţie atunci când ne vom afla într-un loc sigur.

— Nici nu poate fi vorba despre aşa ceva, replică Malko, cu calm. Eu nu vă voi denunţa.

Nilufer îşi termină coniacul dintr-o înghiţitură, schiţând un zâmbet crispat către Malko.

— Am să-i vorbesc lui Omer despre asta. Vom decide mâine, când vom avea paşaportul. Veniţi să mă însoţiţi la cină, ca de obicei. În seara asta sunt foarte obosită. Vă supăraţi pe mine dacă mă duc să mă odihnesc?

El nu insistă. În mai puţin de două zile va ştii dacă a reuşit sau a eşuat, fără niciun ajutor de la C.I.A.

Începea încă o zi interminabilă. Pentru a se distra, Malko vizitase muzeul Topkapi, apoi îi făcuse o vizită lui John Burke la Consulatul american pentru a-l ruga să transmită un simplu mesaj către Langley: tratativele continuau.

Acum îl aştepta pe Elko Krisantem. Turcul plecase după amiază, pentru a avea timp să scape de eventualii urmăritori. Malko avea încredere în el: la Istanbul, era la el acasă.

Noaptea se lăsase şi el privea luminile din piaţa Taksim, circulaţia dementă a autobuzelor, tramvaielor şi taxiurilor. Era ca un furnicar. În fine, auzi

soneria. În prag se afla chiar Elko Krisantem. Zâmbitor, fără a scoate un cuvânt, îi întinse lui Malko paşaportul roşu.

— L-am verificat, spuse el. Totul e în ordine, l-am dat şi cei 4.000 de dolari.

Mako examină documentul, care avea o fotografie ce semăna cu figura lui Omer Uguriu. Nu se vedeau decât ochii înfundaţi, mici şi vioi, precum şi osul solid al nasului masiv. Mafiotul avea un cap potrivit-cu sarcina sa. El examină pagina următoare: paşaportul uzat fusese reînnoit cu o viză pe trei ani. Toate timbrele şi ştampilele se aflau la locul lor. Yilderim Guiţa îşi câştigase pe merit cei 5.000 de dolari. Malko strecură paşaportul în buzunar şi-i spuse lui Krisantem:

— Mergem la *Akmerkez.*

Nilufer Bostani părea refăcută. Machiată, parfumată, cu părul ei lung. Blond, căzându-i în cascade pe umeri. Îmbrăcată cu o bluză de mătase groasă, verde şi cu o fustă neagră, foarte scurtă, care-i punea în valoare picioarele lungi, era o apariţie de vis. Chiar înainte de a-l saluta, ea întrebă cu voce răguşită:

— Îl aveţi?

— Da, răspunse Malko.

— Veniţi.

El o urmă în living. Unde o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne, încă nedeschisă, aştepta într-o frapieră de cristal. Nilufer se aşează, îşi încrucişă picioarele, şi zise:

— Arătaţi-mi-l.

El i-l întinse şi ea îl frunzări îndelung, înainte de a-l pune pe masă, între ei.

— Deschideţi această sticlă, îl rugă ea. Evenimentul trebuie sărbătorit.

Malko se execută şi umplu două cupe. Ciocniră, apoi ea îşi aprinse o ţigară cu bricheta sa Zippo.

— Evreii au o vorbă: „La anul. La Ierusalim”, spuse ea. Eu sper doar: „Mâine, la Sofia”. Mi-e frică. Totul pare prea calm.

Era exact ceea ce gândea şi Malko. Brusc, el avu o idee abominabilă. În continuare nu existau decât două ipoteze: ori turcii renunţaseră, ori ştiau ce se pregătea şi aşteptau, siguri de lovitura lor. Din păcate, el nu avea să afle răspunsul decât mai târziu.

— Aţi vorbit cu Omer Uguriu? întrebă el.

— Da. Vă mulţumeşte pentru tot ce aţi făcut ca să-l ajutaţi. Imediat ce se va afla la Sofia, vă va prezenta omului pe care-l căutaţi.

— Foarte bine, aprobă Malko. Dar…

Nilufer îl întrerupse şi spuse cu o voce neutră:

— Se numestş Dragan Katsamarţşki. Era maior al Primului Directorat al D.ă.. Detaşat la Kintex. El fusese însărcinat cu transportul încărcăturilor cu arme în străinătate, cu ajutorul camioanelor care traversau Turcia, protejate de prietenii lui Omer.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Nici Omer nu ştie. Noi nu ne-am mai întors niciodată în Bulgaria. Kintex nu mai există, iar acolo nu se mai fac afaceri…

— Dar e sigur că el a cerut să fie asasinat Papa?

— Chiar el.

— Îl cunoaşteţi?

— Nu. Omer îşi rezolva afacerile de unul singur. Eu nu am fost la Sofia decât de două sau de trei ori şi rămâneam la *Vitoşa.* La Sofia, o femeie nu prea are cu ce se ocupa, dar numai acolo Omer îl putea întâlni. Sunteţi mulţumit?

— Aş fi preferat mai multe detalii, mărturisi Malko. Sper că-mi spuneţi adevărul.

— Omer nu minte. Veţi vedea când ne vom afla la Sofia.

— Foarte bine, afirmă el. Acest paşaport este acum al dumneavoastră. Sunteţi mulţumită?

Ea îi adresă o privire mai mult tristă.

— Voi fi mulţumită când totul se va termina. Am dubii şi mi-e frică.

Nici Malko nu era prea liniştit. Nimic nu garanta că Omer Ugurlu spunea adevărul. Chiar dacă ar fi fost aşa, s-ar fi angajat el în căutarea unui om, după 20 de ani? Acel'om putea fi mort, dispărut sau senil. Dacă-l regăsea pe Dragan Katsamanski, de-abia atunci începea adevărata investigaţie: să-l facă să vorbească.

— Dacă Omer Ugurlu îşi bătea joc de el, Malko nu numai că-şi risca pielea, dar pierdea şi cei 5.000 de dolari.

— Unde vreţi să cinăm? întrebă el.

— Nu mi-e foame, spuse Nilufer. Sunt prea neliniştită. Mâine ziua va fi lungă.

Terminară sticla de şampanie, aproape fără să-şi vorbească. Lăsându-şi cupa goală, Nilufer oftă, după ce aruncă o privire de jur-împrejur:

— Mă întristează faptul că părăsesc acest apartament. Eu am ales toate mobilele de la Caude Dalie, de la Paris, după gustul meu.

1. Dijourna Sigurnost: Serviciile bulgare (n.a.)

2. Societate bulgară, exportatoare de arme (n.a.)

108

Omer Ugurlu se pregătea să petreacă o noapte albă. Acum. Ştiindu-şi fuga iminentă, clădea deja castele de nisip în Spania. Imediat ce va ajunge la Sofia, va transfera în Elveţia cei o sută de mii de dolari şi va face planuri de viitor. MIT avea braţe lungi, aşa că se gândea serios să colaboreze cu americanii. Doar ei puteau să-i asigure o reală protecţie.

Jotuşi, trebuia ca mai întâi să părăsească Istanbulul.

Începând de la ora 8 dimineaţa, o aştepta pe Nilufer la staţia de autobuz Etiler, pe Ciragan Caddesi. Acolo era un punct în care era mereu aglomeraţie. Încă de dimineaţă. Nimeni nu-l putea remarca.

Omer simţea ceva bizar: parcă nu mai avea chef să părăsească acest loc pe care chiar el îl blestemase, unde

fusese deprimat, dar unde, se simţea în siguranţă. Senzaţia era asemănătoare oamenilor cărora le era frică să iasă din închisoare. Era chiar pregătit să-şi petreacă iarna aici... Trebui să-şi revizuiască părerile şi sentimentele, concentrându-se asupra viitorului, pentru a se smulge din această toropeală mortală.

Începu să se gândească la Bulgaria. Acum, el nu mai cunoştea prea multă lume la Spfia. Poate că, vechiul său prieten Dragan, mai era în viaţă. Îşi aminti de epoca nebună a „filierei bulgare". Fusese începutul norocului său.

Toate astea i se păreau acum destul de departe... în ochii lui, uciderea Papei fusese un contract ca oricare altul, doar puţin mai complex. Fiecare îşi îndeplinea sarcina, cu excepţia imbecilului de Ali Agsa, care o ratase. De altfel, el nu fusese plătit... Omer Ugurlu primise reproşurile lui Dragan, dar acesta nu mai discutase cu el niciodată asupra acestui subiect. Omer ştia bine că ofiţerul bulgar nu era veritabilul „sponsor" al acestei „comenzi", dar'nu-i păsa. El era obişnuit cu „sponsori" discreţi. Nici MIT nu revendicase vreodată uciderea lui Abdi Ipecki. El fusese mirat de excesul lor de virtute, când acest gunoi de Agsa începuse să o scalde. Ce riscau ei datorită faptului că rataseră atentatul împotriva Papei?

Din contră, deveneau extrem de virtuoşi. Asta nu mai era Turcia pe care el o iubea.

În ochii lui, Europa îşi bătea joc de Turcia, poziţionându-se mai degrabă de partea MFIP. Omer privi sticla de rachiu din faţa lui, al cărui nivel scăzuse considerabil. Nu era cazul să o ia cu

el. Deci goli restul conţinutului şi îl bău dintr-o înghiţitură. Chiar şi fără gheaţă, era un bun tranchilizant.

După *„Iftar party",* Zeynel Sokik revenise la birou, pentru a verifica că totul se petrece după planurile sale. Numărul paşaportului remis de Yilderim Guiţa fusese comunicat către

toate posturile de frontieră, aeroporturi şi frontiere terestre. În acelaşi timp fusese difuzat numărul maşinii lui Nilufer Bostani. De la'ora 7 dimineaţa, el se afla în biroul său. Totuşi, ceva îl intriga: cum putuse cădea în capcană un om atât de prevăzător, cum era Omer Ugurlu? Acesta ştia că *toate* aşa-zisele „adevărat-fals" paşapoarte erau eliberate numai cu acordul MIT. Bineînţeles, el îi recomandase lui Guiţa să pretindă că făcea acest lucru fără a-i încunoştiinţa pe şefii lui. Totuşi… Probabil că mafiotul ajunsese la limită.

Pe de-o parte asta îl plictisea, deoarece nu prea dorea să-l atace pe Omer Ugurlu care servise întotdeauna Turcia. Din păcate, era mai importantă raţiunea, iar Zeynel Sokik era un om devotat.

Tulburat, se hotărî totuşi să se ducă la Yilderim Guiţa. La această oră, era cu siguranţa acasă. Când îl văzu, Guiţa tresări, ca şi cum l-ar fi văzut pe ciracul gol, fapt ce-i trezi bănuieli lui

Sokik. _

— Îmi oferi un pahar cu rachiu? întrebă el.

— Desigur, *effendi,* se grăbi să răspundă bătrânul.

— Aduse o sticlă şi două pahare, pe care le umplu. Mâna îi tremura atât de tare, încât vărsă jumătate din băutură pe masă.

Zeynel Sokik îl fixă, sever.

— De ce ţi-e frică?

— De nimic, de nimic, afirmă Guiţa, ducându-se să umple o carafă cu apă.

Privind în jurul lui, colonelul Sokik descoperi motivul spaimei bătrânului funcţionar. Pe un teanc de bancnote, un paşaport nou-nouţ era la vedere.

— E pentru un prieten, orăcăi Guiţa. Trebuie să i-l dau.

Zeynel Sokik deschise paşaportul şi privi fotografia posesorului. O furie oarbă îl cuprinse: era cel pregătit prin intermediul serviciilor sale pentru a-i fi remis lui Omer Ugurlu

Capitolul XIII

Nilufer îşi aruncă geanta de voiaj în portbagajul BMW-ului

verde şi se aşeză la volan. Era îmbrăcată cu un pantalon de piele neagră, cu un pulovăr şi o vestă asortată şi avea ochelari negri. Ea aruncă o privire spre ceas: era ora 8 fix. Inima îi bătea cu putere, iar ea apăsă pe telecomanda care deschidea garajul şi începu să urce lent pe rampă. Orbită de soare, femeia coti spre dreapta, uitându-se după Mercedesul lui Malko. Îl reperă, garat puţin mai departe, cu un bărbat la volan. Trecând pe lângă maşină, ea îl recunoscu pe Elko Krisantem şi respiră uşurată. Totul funcţiona după cum fusese prevăzut. Acesta demară şi trecu în spatele ei, îndreptându-se spre nord. Spre Universitate. Ei urcară până spre al doilea pod, apoi Mercedesul o luă de-a lungul unor străduţe foarte mici, care coborau spre Bosfor. În anumite locuri, două maşini nici nu puteau trece una pe lângă alta. Mercedesul încetini şi Elko Krisantem îi făcu semn celeilalte maşini să-l depăşească, el împiedicând astfel orice urmărire, din cauza drumului îngust. Nilufer avu timp să-l vadă pe şofer ieşind din vehicul şi ridicând capota, înainte de a fi prins într-un viraj. Îi venea să strige de bucurie. După câteva minute, ajunse pe Rumeli Hisari Caddesi, drum de-a lungul Bosforului şi coti la dreapta, spre centru. Ea se relaxă puţin, cu toate că era prinsă în circulaţia matinală.

Primul pod se afla la un km. Înghesuită în spatele unui autobuz, ea avansa la pas. Cu inima cât un purice. Încetini, căutându-l din ochi pe Omer Ugurlu. Deodată, cineva se desprinse din mulţime şi înaintă pe şosea. Era el! BMW-ul verde se zărea de departe. Nilufer trase pe dreapta şi stopă, iar Omer Ugurlu deschise portiera şi sări în maşină.

— Formidabil! Explodă el. Eşti formidabilă!

111

El o îmbrăţişă, făcând-o aproape să scape’volanul. Nilufer îi adresă un zâmbet radios.

— Eşti bine?

— Foarte bine! spuse el.

Scoţând pistoletul strecurat sub centură, îl puse pe podea

şi-i recomandă:

— Nu rula prea repede.

De acum înainte, nu mai riscau mare lucru, având amândoi actele în regulă, iar MIT pierzându-le urma.

Rapid, Nilufer îi replică înţelegerea la care ajunsese cu agentul C.I.A. Omer asculta distrat, zâmbitor şi punându-i mâna pe şold.

— Despre afaceri vom vorbi mai târzi. Am chef să fac o baie caldă şi apoi, să fac amor cu tine.

Nilufer era mândră că a reuşit să-l salveze pe acest bărbat care făcuse atâtea pentru ea, chiar dacă nu mai era îndrăgostită de el. Pentru moment, se concentra asupra circulaţiei. Ea se plasă de partea stângă, pentru a ajunge pe Bărbos Bulvari. Care dădea în Freeway _E5. După zece minute ajunseseră acolo şi ea se destinse puţin. În mijlocul circulaţiei intense a camioanelor în tranzit spre vestul ţarii, maşina sa trecea total neobservată... Ea se plasă pe banda din stânga şi începu să dubleze.

— Ţi-e foame? întrebă ea.

Omer Ugurlu clătină capul.

— Nu şi nici nu vreau să ne orpim până când nu ajungem în Bulgaria.

Cu capul sprijinit pe spătar, el închise ochii, aţipind în | zgomotul circulaţiei.

Viaţa era frumoasă. Cu o mână pusă pe şoldul lui Nilufer, adormi, ner-vii săi relaxându-se brusc. Încă trei ore şi vor fi în siguranţă.

Malko ieşi din parcarea aeroportului, la volanul unui Opel alb, închiriat, luând-o în direcţia autostrăzii E5: El părăsise hotelul *Marmara* la ora şapte, ca şi cum s-ar fi grăbit să prindă avionul. Elko Krisantem, după ce-i înapoiase Mercedesul lui] Curtis Wood, urma ca după două zile să ia avionul spre Viena pentru a avea timp să-şi viziteze familia. În Bulgaria prezenţa lui nu prea era necesară... După multiple eforturi, Malko ajunse în sfârşit pe E5. Cu cât se îndepărta de Istanbul, cu atât circulaţia

devenea mai fluidizată. Aşteptă o jumătate de oră şi deschise agenda în care avea înscris numărul de telefon al lui Nilufer. După trei încercări nereuşite, recunoscu vocea tinerei femei.

— Totul merge bine, spuse ea simplu. Tocmai trecem de Selimpasa.

Malko privi harta: ei se găseau cu circa 20 de kilometri în faţa lui.

— Sunt în spatele vostru, spuse el. Nu rulaţi prea repede, ca să vă ajung.

El nu auzi răspunsul tinerei femei: legătura telefonică fusese întreruptă. Accelerând, începu şi el să dubleze toate maşinile, totuşi îi fură necesare aproape 40 de minute până să zărească BMW-ul verde. El trecuse de Turgutbey, iar autostrada era în linie dreaptă, în direcţia nord-vest. Malko se aşează în spatele maşinii verzi şi ridică piciorul de pe acceleraţie.

Timp de zece minute nu se înâmplă nimic. Apoi, privind în oglinda retrovizoare, pulsul său se acceleră: o maşină a poliţiei ajunsese în spatele lui, cu toată viteza şi cu girofarul în funcţiune. Maşina îl depăşi şi el văzu doi poliţişti în uniformă, care ocupau scaunele din faţă şi doi civili, în spate. Acum, această maşină se plasă în spatele BMW-ului verde, iar sirena ei se declanşă.

Malko avu senzaţia unui pumn primit în plin piept. În faţa lui, evenimentele se succedau rapid. BMW-ul ţâşnise înainte, distanţându-se de maşina poliţiei, care-şi continua urmărirea. Manevra făcută de Nilufer Bostani era fără speranţă. Pe autostradă, ea avea puţine posibilităţi de scăpare, iar poliţiştii îi puteau alerta cu uşurinţă pe colegii lor pentru a bloca maşina. Cu stomacul ghem, Malko acceleră la rândul său, întrebându-se cine va derapa primul.

Nilufer Bostani, livid, cu mâinile crispate pe volan, cu kilometrajul la peste 160 de km pe oră, arunca neîncetat priviri în oglinda retrovizoare. Cu certitudine, avea o oarecare distanţă între ea şi urmăritorii săi, dar aceasta nu era de

ajuns.

— Ce facem? întrebă ea scurt.

Omer Ugurlu era cufundat în studierea unei hărţi, cu pistoletul pe genunchi şi cu trăsăturile crispate.

— La Babaesi există o bifurcaţie, spuse el. Vom ieşi şi o

vom lua pe drumul 555 spre nord. Vom scăpa de ei pe străzile înguste. El explodă: gunoiul de Guiţa!

Nilufer rămăsese mută. Dacă ar ştii el ce a trebuit să-i facă ea bătrânului funcţionar, numai pentru a obţine acest paşaport! Culmea, chiar el i-a trădat! Ea se concentră asupra drumului. Urmăritorii lor nu câştigau teren, iar ăsta era un semn bun: poate vor reuşi să scape. Ea încercă să se convingă că au fost reperaţi doar de un radar, pentru exces de viteză. În acest caz, ar fi trebuit să se oprească, dar acum era prea târziu. Nilufer dorise să stopeze la auzirea sirenei, dar Omer îi interzisese. Privind drept în faţa lui, acesta nu scotea o vorbă, cu maxilarele încleştate... numărând minutele. Brusc, zări un refugiu. O remorcă se pregătea să facă manevre pentru a reveni pe autostradă. Nilufer strivi claxonul şi făcu un semn cu farurile. Remorca se imobiliză imediat. Ea acceleră, privind în oglinda retrovizoare. Omer Ugurlu scoase brusc un urlet.

— Atenţie!

Nilufer privi drumul şi simţi că inima i se opreşte. Remorca avansase, plasându-se perpendicular pe autostradă şi ocupând întreaga şosea.

Disperată, ea apăsă pe frână atât de brutal, încât BMW-ul derapă de-a curmezişul şi, cu aproape 150 de km pe oră, se aruncă literalmente spre camion. Nilufer se aplecă la timp, înainte ca parbrizul să explodeze, împroşcând-o cu cioburi, iar volanul să i se înfigă în cavitatea toracică. Ea mai urla încă, în momentul în care BMW-ul se strivea sub camion.

Malko încetini, în faţa gesturilor disperate ale unui poliţist în uniformă, coborât din maşina cu girofar. Flăcări uriaşa se

aprinseseră în urma coliziunii camionului cu BMW-ul. Capota celui din urmă se ridicase şi el zări o geantă Vuitton. Malko simţi că leşină. Nimeni nu ar fi putut supravieţui în acest jăratec! Doi poliţişti stropeau cu zăpadă carbonică resturile, iar un altul discuta cu şoferul camionului, care gesticula.

Acesta nu fusese un accident, ci un omor deliberat. În cele din urmă, MIT îl prinsese pe Omer Ugurlu... şi pe Nilufer, cu aceeaşi ocazie. O revedea în gând, spunându-i: „Pe mâine, la Sofia”. Acum, ea nu mai era decât un morman de carne

carbonizată. Într-o stare ciudată, el continuă să avanseze până la cea de a doua rampă şi apoi întoarse, via Istanbul. Nu mai avea chef să ajungă în Bulgaria cu maşina, după tot ceea ce-i fusese dat să vadă. Trecu din nou prin faţa celor două vehicule şi văzu o a doua maşină a poliţiei, precum şi multe alte maşini care stopaseră în faţa spectacolului, dintr-o curiozitate morbidă.

Ce se întâmplase?

Elko Krisantem ar fi putut avea răspunsul. El era încă la *Marmara.* Malko îl sună de pe telefonul mobil pe Curtis Wood.

— Credeam că aţi plecat deja, se miră americanul.

— Plecasem, spuse Malko, dar mă întorc. Pe E5 a avut loc un accident. BMW-ul lui Nilufer Bostani strivindu-se de un camion. Ea şi Omer Ugurlu au ars de vii.

— Oribil! îi compătimi americanul. Vă invit la dejun, poate vă veţi mai schimba ideile.

— Cu plăcere! Ne întâlnim la *Marmara.* La ora unu.

Era sâmbătă, deci Yilderim Guiţa nu lucra. De la el ar putea obţine, eventual, o explicaţie a dramei. Malko îl sună pe Elko. Dar turcul nu se afla în cameră. Cu toate astea, el se decise să-i facă o vizită bătrânului funcţionar.

Zeynel Sokik, care bea rareori, îşi turnă un pahar cu rachiu şi-l înghiţi nediluat. În sfârşit, se putea relaxa! în ultimul moment îşi schimbase tactica, gândindu-se că nu putea să-i lase pe fugari să ajungă la frontiera bulgară. Nu avea timp să prevină pe toată lumea în legătură cu schimbarea

paşaportului şi în niciun caz nu putea risca un incident. În timpul nopţii, îşi montase planul, sigur că Omer şi Nilufer se vor îndrepta spre Bulgaria. Mai multe maşini de poliţie patrulau pe diferite itinerarii, la ieşirea din Istanbul. Acestea reperaseră cu uşurinţă BMW-ul verde. Nu mai rămânea decât să-l împingă spre capcană: un camion „rechiziţionat” şi un şofer care aparţinea de MIT.

Restul era 6 chestiune de fineţe… Era regretabil ca Nilufer Bostani să fie ucisă astfel, dar, pe de altă parte îi era imposibil să conceapă alt plan. În plus, Omer Ugurlu trebuia să moară discret. Justiţia turcă nu avea nimic să-i reproşeze.

Ofiţerul se lansă în redactarea raportului său. Partea cea

mai plicticoasă a misiunii sale. Va fi felicitat de şefii săi, americanii nu-i puteau reproşa nimic, iar toate potenţialele pete de pe blazonul Turciei. Fuseseră spălate. Omer Ugurlu nu va mai. Putea vorbi niciodată. Într-o lună, MIT făcuse curăţenie exact ca în timpurile vechi, când cei de stânga fuseseră masacraţi pe capete.

Malko sosi în faţa clădirii în care locuia Yilderim Guiţa şi fu gata să nu o mai recunoască. Era pentru prima dată când o vedea în timpul zilei: murdară, cu storurile stricate, proptită de nişte stâlpi, clădirea părea vrednică de milă. Un coş mic, plin cu fructe şi legume, era agăţat la capătul unei sfori ce ducea spre fereastra pensionarului. Probabil, acesta era acasă.

La etajul II. El întâlni pe trepte o pisică ce îl urmă. Lui i se păru că recunoaşte una din cele ale bătrânului, pe care le zărise în timpul primei sale vizite. Ajuns la etajul III, se opri surprins: uşa lui Yilderim Guiţa era întredeschisă. Pisica înaintă miorlăind şi’se strecură în interior, dovadă că nu era niciun pericol. Malko o urmă şi se opri brusc.

Mirosul fad de sânge te izbea. Yilderim Guiţa era lungit pe spate, de-a curmezişul camerei, cu capul într-o baltă de sânge, cu gâtul tăiat de la o ureche la cealaltă, cu mâinile

încrucişate pe piept. Un brici plin de sânge era pus alături de capul său. Plaga enormă permitea să-i vezi carotidele şi tot conţinutul unui corp omenesc. Brusc, Malko observă ceva uimitor: Guiţa nu avea niciun strop de sânge pe mâini, ca şi cum şi-ar fi pus mănuşi ca să-şi taie gâtul! Pe pieptul lui se afla însă un paşaport nou-no'uţ. Malko îl luă şi-l deschise: era pe numele de Mehmet Eymur, dar îi lipsea fotografia…

Acum, Malko avea deja răspunsul la întrebarea pe care şi-o pusese cu câteva zile în urmă. MIT urmărise operaţiunea de la cap la coadă, motiv pentru care el fusese lăsat în pace… Guiţa se hotărâse să trişeze MIT pentru o cauză pe care el nu o va cunoaşte niciodată, iar acest lucru îl costase viaţa… Pisica se freca de picioarele lui Malko, apropiindu-se câteodată de cadavru pentru a-l mirosi. Probabil că şi ea va ajunge în cohorta pisicilor abandonate din Istanbul. Malko era gata să pună paşaportul la loc, când se răzgândi şi-l luă cu el.

116

Malko se reîntoarse la *Marmara* exact în momentul în care suna telefonul. În receptor răsună vocea veselă a lui Zeynel Sokik:

— Sunteţi liber la dejun?

— Da, spuse Malko. După o scurtă ezitare.

Trebuia să-l decomande pe Curtis Wood.

— Bine, vă voi conduce la o mică cherhana, *Necati*, ce se află pe coasta asiatică. Şoferul dumneavoastră o va găsi cu uşurinţă. La ora unu?

— La ora unu, repetă mecanic Malko.

El nu-şi revenise încă după şocul morţii lui Nilufer şi a lui Omer Ugurlu. Chiar dacă fusese un asasin, acesta din urmă nu merita să ardă de viu în maşina sa. În hol, se ciocni de Elko Krisantem care tocmai ieşea din *breakfast-room.* Înainte de a dejuna, Malko trebuia să prevină C.I.A. În legătură cu această macabră şi ultimă întorsătură. Elko Krisantem îl duse până în faţa Consulatului. Intrigat, John Burke îl aştepta în hol.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Nilufer Bostani şi Omer Ugurlu au murit într-un „accident” organizat de MIT. L-am văzut cu ochii mei.

Ajunşi în biroul lui Burke, Malko îi povesti ultimele evenimente.

— Veţi pleca la Sofia? întrebă Burke, după ce ascultase întreaga poveste.

Malko ridică din umeri.

— Nu ştiu! Să reiei o pistă abandonată în urmă cu 20 de ani, nu pare ceva îmbucurător. Voi face ce mi se va transmite de la Langley.

— Vă pot aranja o legătură telefonică imediată, propuse americanul.

Zece minute mai târziu. Malko se afla instalat în faţa telefonului „protejat”, având lângă el o ceaşcă cu cafea. Îl sunase pe Thomas Ray, cu toate că în Virginia era doar ora şase dimineaţa. Totuşi, americanul răspunse imediat, părând treaz de câteva, ore. Malko trebui să-i relateze întâmplările, dar acesta nu păru emoţionat de moartea cumplită a celor doi turci.

117

Îngrijorarea lui se concentra în altă direcţie.

— Pe o scală de la 1 la 10, unde aţi plasa informaţiile obţinute deja de la Nilufer?

— La 7, răspunse Malko.

— În acest caz, veţi pleca la Sofia. Eu îi voi preveni pe cei de acolo, pentru a vă găsi un „străngер”, care să vă ajute în privinţa comunicaţiilor. Vă veţi da seama repede dacă există vreo şansă de a progresa. Deja, rezultatul e formidabil prin faptul că aţi ajuns cu ancheta până în Bulgaria, la adevărata filieră bulgară. Bravo! Acum, mai trebuie găsit doar Dragan Katsamanski. Sofia e un oraş mic, iar eu sper că veţi reuşi.

În plină vară, locul trebuia să fi fost paradisiac! Un restaurant pe malul apei, amplasat pe partea asiatică a Bosforului, lângă un mic port de pescari. Vederea era magnifică, iar sala restaurantului, destul de cochetă, nu avea

clienţi. În afara lui Zeynel Sokik. Turcul venise la întâlnirea cu Malko. Când îl văzu, îi spuse:

— *Mehraba.* Mă bucur că aţi putut veni! E plăcut aici, nu-i aşa? E un loc liniştit, iar peştele este delicios. V-am comandat pentru început o salată de langustine, cu multe roşii şi un vin de Anatolia, alb şi sec…

Malko se aşeză în faţa lui. Zeynel Sokik părea extrem de bine dispus, neremarcând parcă atitudinea rece a comeseanului. După ce mâncară salata, el se aplecă spre Malko:

— Până unde aţi ajuns cu frumoasa Nilufer?

Malko îl privi cu răceală.

— Zeynel, ştiţi foarte bine acest lucru… Ea a murit în această dimineaţă, chiar sub ochii mei, asasinată de oameni din serviciul dumneavoastră.

Turcul tăcu brusc. Malko scoase din buzunar paşaportul găsit pe pieptul lui Yilderim Guiţa şi îl puse pe masă, lângă coşul cu pâine.

— Acesta mai poate fi folosit… Totuşi, nu mă trataţi ca pe un prost, altfel veţi dejuna singur…

1. Bună ziua (n.a.)

Ochii lui aurii căpătaseră brusc strălucire verzui. Zeynel Sokik schimbă tonul.

— Sunt dezolat, spuse el. În această istorie, noi am servit, fiecare, interesele ţării noastre. Câteodată, ele pot fi divergente. Oricum, dumneavoastră n-aţi fost niciodată în pericol, eu fiind cel care a dat ordinul pentru integritatea dumneavoastră.

Malko bău un strop din paharul său cu vin alb. Zeynel Sokik spunea adevărul, dar nu numai din amiciţie pentru el. Oricum, nu-ţi ridici C.I.A. Împotriva ta, atunci când aparţii unui serviciu aliat.

— Totuşi, sunteţi responsabil de decesul la Langley a celor trei angajaţi ai C.I.A., remarcă Malko, nemaivorbind şi de cei doi poliţişti.

Palid. Zeynel Sokik lăsă jos furculiţa.

— Niciodată noi nu am dat astfel de ordine! A fost un incident declanşat de executanţi!

Malko nu mai insistă. La ce bun? O tăcere apăsătoare se lăsă. Atunci când patronul aduse felul doi: un spate de batog fript. Malko aşteptă ca acesta să plece, apoi întrebă:

— De ce Serviciul dumneavoastră s-a dezlănţuit în asemenea mod?

Turcul lăsă iar furculiţa şi-şi puse mâna în dreptul inimii:

— Malko, vă jur pe capul copiilor mei că nu ştiu! Cred că a fost vorba de o decizie *politică,* la cel mai înalt nivel. Guvernul lui Buley Elevit e obsedat de imaginea Turciei. Noul nostru director este un partizan fervent al drepturilor omului. Cel care ar face vreo declaraţie cum că MIT ştia de cele întâmplate în 1981, în cazul atentatului, ar produce un adevărat dezastru pentru ţară. Noi dorim să ne aliniem Europei.

— Dar dacă în Bulgaria, eu găsesc ceva legat de acest atentat?

Zeynel Sokik îl privi, stupefiat.

— Cum? Ce vreţi să spuneţi?

— Înainte de a muri, Nilufer Bostani a vorbit, răspunse simplu Malko. Dacă mi-a spus adevărul, eu ştiu *cu cine* trebuia să se întâlnească Omer Ugurlu la Sofia, adică cunosc persoana care i-a cerut să organizeze atentatul.

Zeynel Sokik se mulţumi să ridice doar din umeri.

— Ceea ce au făcut bulgarii sau alţii, nu ne interesează… De-acum înainte, nimeni nu mai poate murdări imaginea Turciei.

Discursul era puţin grandilocvent, dar exact. Nu constituia curăţarea propriu-zisă a imaginii, ci cea cu sânge…

— Când plecaţi? întrebă Sokik.

— Azi, la 16,30.

— Sper că următorul dumneavoastră sejur la Istanbul va fi

mai plăcut, spuse ofiţerul turc. Din păcate, noi nu facem întotdeauna ceea ce vrem.

Elko aştepta în Mercedes. Bagajele lui Malko se aflau deja în maşină. El scoase un teanc de bancnote şi trase patru hârtii de câte 10 milioane de lire. Întinzându-i-le lui Sokik, care rămăsese înlemnit.

— Pot să vă cer un serviciu, ca de la bărbat la bărbat?

— Bineînţeles.

— Doresc ca pe sicriul lui Nilufer Bostani să se găsească cele mai frumoase flori. Puteţi să mă ajutaţi?

Zeynel Sokik luă banii.

— Puteţi conta pe mine, răspunse acesta cu o voce uşor tremurândă.

— Mulţumesc, spuse Malko.

Aeroportul ultramodern din Istanbul i se păru lui Malko rece ca gheaţa. El privi spre micul AT42 al Balkan Airlines, ce trebuia să-l ducă la Sofia, întrebându-se ce putea găsi acolo, ca vestigiul unei lumi dispărute: Imperiul sovietic, care făcuse din Bulgaria una din pieţele meridionale. Todor Jivkov, ultimul dictator roşu, murise în 1996. Acum, compania aeriană Balkani aparţinea israelienilor, iar C.I.A., după războiul din Kosovo, alesese Sofia ca pe o bază sigură.

El va încerca să regăsească un om despre care nu ştia decât numele şi gradul pe care-l avusese în urmă cu 20 de ani, într-o altă lume. Trebuia să recupereze timpul, în căutarea unui adevăr care, în prezent, dejucase toate anchetele. Ce-l putea aştepta acolo, când au curs valuri de sânge doar pentru a obţine numele lui Dragan Katsamanski? Păzitorii vechiului templu se vor dezlănţui împotriva lui cu aceeaşi ferocitate, dacă va căuta să descopere adevărul.

Capitolul XIV

Prin hublourile avionului AT42, Malko ghici, prin ceaţa care plutea deasupra aeroportului din Sofia, silueta câtorva aparate vechi TU134, tip Tupolev. Cu vopseaua decolorată, nişte aparate Antonov 20, aflate printre rarele Boeing 737, acum proprietatea unui grup israelian. Ceaţa şi noaptea se

lăsau peste Şofia! Aerogara glacială mirosea a provincie şi sărăcie, iar leva valora o marcă. Malko avea impresia că făcuse un salt în trecut. Oamenii erau prost îmbrăcaţi. În veste de piele prost croite şi arborau figuri morocănoase. Imediat după ce ieşi cu bagajele, zări un bărbat care agita o pancartă cu numele său şi se îndreptă spre acesta.

— Eu sunt Malko Linge.

— Bine aţi venit la Sofia, domnule Linge. Îi ură tânărul. Domnul Alister Scott m-a însărcinat să vă conduc la hotel şi apoi, să vă însoţesc la Ambasadă, la o şedinţă de lucru.

Malko îl urmă până la un Ford cenuşiu, puţin cam rablagit, luând loc în spate. Avea un simţământ ciudat, revenind în această ţară „decomunizată" care nu visa decât un singur lucru: să ajungă în NATO. Bizară întoarcere a lucrurilor! Bulgaria fusese odată unul din vârfurile de lance ale Imperiului sovietic, având un cult profund pentru marea naţiune soră, care pe vremuri o eliberase de sub dominaţia imperiului otoman. La această complicitate culturală se adăuga o religie comună, ortodoxia şi comunismul militant al vechilor conducători, dintre care ultimul, sinistrul Todor Jivkov, murise liniştit în patul său, în 1996, fără să facă nicio săptămână de puşcărie...

Malko privi drumul. Te puteai considera întors cu zece ani în urmă. Fordul dubla Trabanturi rablagite şi hidoase, maşini tip

1. Moneda bulgară (n.a.)

Lada, Zastava, Jiguli, din care nu mai rezistase decât vopseaua, ca şi cum Bulgaria ar fi fost pubela unei Europe dispărute... Autostrada cu gropi, precum o pistă africană, se întindea printre nenumăratele blocuri de beton care se vedeau până la orizont. Era un peisaj plat deprimant, întretăiat doar de păduri de brad.

— La ce hotel m-aţi cazat? întrebă Malko.

— La *Sheraton, sir.* Se află chiar lângă Ambasadă.

— *Vitoşa* nu mai există?

— Ba da, *sir.* Dar nu e...

— Mergem la *Vitoşa,* ordonă Malko.

Acolo era locul în care cu 17 ani în urmă el încercase deja să dezlege enigma atentatului contra Papei. Într-un teatru de umbre mincinoase, care-l lăsaseră fără răspuns, dar cu câteva cadavre în plus. În acea perioadă nu se intra uşor în Bulgaria, dar ieşirea era şi mai grea. Câţiva ani mai târziu, C.I.A. Ajunsese la concluzia că generalul sovietic cşre pretinsese că deţine adevărul asupra atentatului contra Papei, nu era decât un impostor care dorea să iasă din Bulgaria... fapt care de altfel îl costase viaţa.

Maşina ajunsese pe un imens bulevard rectiliniu, luând-o spre nord.

— Cum se numeşte această şosea? întrebă Malko.

— Şoseaua Tarigradsko, răspunse tânărul american. Este drumul spre Turcia.

Cu ani înainte, se numea Bulevardul Lenin... Malko încerca să-şi amintească locurile. Recunoscu, puţin mai departe, turnul enorm al televiziunii. Printre vechile tramvaie verzi şi multitudinea de vehicule, se circula greu. Întâlneai câteva Mercedesuri şi BMW-uri, în rest erau numai camioane. Arhitectura sovietică era omniprezentă, cozi imense se lungeau la staţiile de tramvai, iar circulaţia se derula într-o încetineală exasperantă.

Şoferul său vorbea cu voce joasă la un telefon mobil, după care se întoarse spre el:

— Am obţinut o rezervare la *Vitoşa.* Vom ajunge în câteva minute.

Când intrară, holul hotelului era pustiu, lugubru, având în partea din spate un fel de fosă luminată, unde se afla barul. Pe canapelele acoperite cu piele neagră, câţiva clienţi, mai

degrabă dubioşi, discutau cu voce joasă. Malko se prezentă la recepţie, dădu paşaportul şi tocmai începu să completeze fişa, când lângă el apăru o brunetă, cu ochii mânjiţi de fard

violet, într-o bluză albă, o fustă scurtă şi ciorapi negri. Ea îi adresă un zâmbet plin de strălucire.

— Bun venit la *Vitoşa.* Eu mă numesc Simenova Kolev, manager asistent. Dacă aveţi nevoie de ceva… Lucrez aici de 23 de ani.

Malko privi holul imens şi pustiu: când fusese ultima oară. Totul era animat…

— Cazinoul mai există? întrebă el.

Simenova Kolev clătină capul, cu un zâmbet ambiguu.

— Nu, e închis, dar dacă doriţi să vă cheltuiţi banii, eu cunosc metode excelente…

Privirea ei directă spunea mai mult decât vorbele, fără ambiguitate. Cu *ea* trebuia să se ruineze.. Malko urcă să se instaleze. Camera era sinistră, cu mobilierul sumbru, iar strada şi mai oribilă. Când coborî, Simenova dispăruse. De-abia acum regretă că nu acceptase cazarea la *Sheraton.*

Tânărul şofer al Ambasadei Americane îl aştepta la volan. Urcară iar spre centru, ajungând, după un parcurs sinuos, pe bulevardul Vitoşa, un fel de Champs-Élysées al Sofiei, plin cu buticuri de lux, dar toate pustii. Circulaţia era infernală, stopurile mai lungi decât în Elveţia, tramvaiele de toate culorile târându-se cu încetineala melcului.

— Bulgaria a devenit bogată, remarcă el.

Tânărul american răspunse:

— Nu. În aceste magazine nu, se află decât câţiva mafioţi. Salariul mediu este de 150 de leva…

Ambasada Americană situată tot la capătul străzii Suborna, în apropierea parcului Batenberg, un imobil modest cu cinci etaje, cu drapelul înstelat atârnând, se afla lângă un magazin de modă. Pe faţadă se afla un afiş mare: „10 ani de democraţie”. Strada era barată de un gard metalic, păzit de poliţişti. Pătrunzând înăuntru. Malko observă că toate cinci etajele erau înţesate de funcţionari care lucrau într-o căldură înnăbuşitoare. Ghidul său îl conduse la etajul trei şi se dădu la o parte pentru a-l lăsa să intre în biroul şefului departamentului.

1. Aproximativ 500 de franci (n.a.)

Alister Scott. Acesta era un bărbat scund, cu părul ca o perie, cu nişte ochelari pătraţi şi un zâmbet amabil.

După o viguroasă strângere de mână, americanul îl invită pe Malko să ia loc.

— De când a început războiul din Kosovo, e o nebunie! explică el. Acum, jumătate din personalul nostru este din Franefort. Ne aflăm în apropierea Serbiei şi lucrăm câte şase într-un birou! Bănuiesc că dumneavoastră căutaţi pe cineva?

— Exact, confirmă Malko. Caut un bărbat căruia nu-i cunosc decât numele şi gradul pe care l-a avut în acea perioadă.

— Eu nu sunt la curent, precizează şeful departamentului, dar i-am cerut analistului nostru, specialist în vechiul sistem bulgar, să vină aici. Doriţi o cafea?

— Cu plăcere, acceptă Malko, pentru a nu-l supăra.

După cinci minute, în birou îşi făcu apariţia o femeie voinică, cu o figură plăcută, cu trupul învelit într-o rochie care-i cădea până la călcâie, purtând un pachet cu dosare sub braţ. Scott făcu prezentările:

— Ann Powers a făcut o muncă de furnică încă de acum doi ani, explică el, şi a reconstituit toate organigramele „omologilor” noştri. Ea este cea care vă poate ajuta cel mai bine.

Ann Powers depuse dosarele şi se aşează cu graţia unui pui de elefant. Ai fi zis că e gata să explodeze…

— Pe cine căutaţi? întrebă ea, arzând de dorinţa de a se face utilă.

— Caut un ofiţer al Primului Directorat al Dijurna Sigurnost care, în 1980, a fost detaşat la Kintex, luând contact cu mafioţii turci care lucrau pe atunci în „filiera bulgară”. El se numea Dragan Katsamanski şi avea gradul de maior.

Ea notă numele şi întrebă:

— Astea sunt singurele elemente pe care le podesaţi?

— Din păcate, da.

Ann Powers frunzări unul din dosarele ei, apoi înălţă capul.

— După cum ştiţi, Kintex nu mai există. Avea ca obiectiv să exporte fraudulos armament, în mare parte via Turcia. Profita de acest lucru, pentru a face cercetări şi a se implanta „clandestin” în diferite ţări. Bineînţeles, deşi se afla oficial în subordinea Ministerului Comerţului, era în totalitate controlată de DS, o parte din încasările sale servind la finanţarea

departamentului *Aktivni meropriata1,* ce depindea de Primul Directorat.

„Operaţiunile active” erau o afacere dubioasă, chiar un serviciu care ar fi putut fi implicat în proiectul de asasinare al Papei.

— Cine era responsabil la *Aktivni meropriata*?

— Generalul Vladimir Todorov, din 1960 până în 1990. După ce a făcut un an de închisoare, a dispărut, iar noi credem că el se află în Rusia. Serviciile bulgare erau *foarte* apropiate de sovietici. Departamentul Primului Directorat al K.G.B.. Nr. 11. Asigura legătura cu DS. În perioada care vă interesează, KB era condusă de Vladimir Kriusciov.

— Cine conducea DS?

— Generalul Vassil Kotsev.

— Ce a devenit el?

— A murit împreună cu soţia sa. În 1990. Într-un ciudat accident de maşină, provocat de un camion.

Era reconfortant să vezi că aceleaşi metode fuseseră practicate peste tot.

— Dacă-mi amintesc bine, reluă Malko, era un general care comanda la Kintex. Unde se află el acum?

Ann Powers îşi consultă fişele şi spuse cu un aer dezolat:

— Aşa este. Generalul Todor Storamov, care în 1992 a murit de cancer.

Un înger trecu prin încăpere. În faţa aerului sceptic al lui Malko, analista preciză imediat:

— După informaţiile noastre, era *într-ade văr* cancer...

— Credeţi că veţi avea vreo şansă să-l regăsiţi pe Dragan

Katsamanski?

— Sper! Mai întâi am să verific Primul Directorat, cu toate că nu toţi ofiţerii detaşaţi la Kintex proveneau de acolo. DS era împărţită în şase Directorate. Primul era însărcinat cu informaţiile externe şi cu „operaţiuni active”; al doilea, cu contra-spionajul; al treilea, cu contra-spionajul militar: al patrulea gira operaţiunile tehnice, ascultările şi supravegherile diverse. De exemplu, acesta a fost cel care a neutralizat al 17-lea etaj de la *Vitoşa,* pentru a instala în toate încăperile

1. Operaţiuni active (n.a.)

microfoane şi camere de luat vederi. Al 5-lea Directorat veghea asupra securităţii înalţilor funcţionari ai Partidului, iar al 6-lea era de fapt poliţia politică, însărcinată cu controlul Partidului şi al populaţiei. La Kintex se găseau oameni din primul, al doilea şi chiar din al patrulea Directorat. În orice caz, eu voi studia lista ofiţerilor din *toate* Directoratele.

— Dumneavoastră posedaţi această listă? se miră Malko.

— Da, răspunse Ann Powers cu mândrie. Structura care a înlocuit DS din martie 1990, *Naţional Razuşrabata Sluşba,* cooperează total. Noul lor şef, Jimo Guiadorov, nu are decât 35 de ani şi nu a fost amestecat niciodată în afaceri murdare.

— Care sunt astăzi raporturile bulgarilor cu ruşii?

Ann Powers zâmbi.

— Oficial, distante, dar cultural, foarte apropiate. Beciurile Ambasadei Ruse sunt amenajate ca staţii de ascultare pentru Balcani, dar, după cum v-am spus. Bulgarii nu visează decât să intre în NATO, deci păstrează o anumită distanţă. Veniţi mâine dimineaţă, iar eu voi verifica toate acestea.

Malko se ridică, dar imediat se gândi la întâlnirea lui cu femeia de la hotel.

— La recepţia hotelului *Vitoşa,* spuse el, există o femeie care mi-a spus că se află acolo de 23 de ani, pe nume Simenova Kolev. Nu o aveţi pe listele dumneavoastră?

Ann Powers reflectă câteva secunde.

— Aşteptaţi, voi cerceta dosarul cu cel de-al doilea Directorat.

După ce îşi consultă fişele, ea spuse:

— Aveţi dreptate: ea a aparţinut chiar de al doilea Directorat. În 1990 a părăsit Serviciul, dar şi-a păstrat slujba ei oficială de la *Vitoşa.*

Un poliţist dirija circulaţia în intersecţia cu Palatul Culturii, utilizând un mic disc roşu, vestigiu al epocii comuniste. Taxiul urcă cu greu bulevardul, iar când ajunseră în faţa hotelului, Malko plăti 4 leva.

126

Holul hotelului era şi mai puţin animat decât cu două ore în urmă. El o văzu pe Simenova Kolev la recepţie şi ea TI privi cu un surâs gurmand.

— Aţi găsit vreun Cazinou?

— Nu, răspunse Malko, dar am găsit altceva pentru a mă distra…

— Ce?

— Pe dumneavoastră, răspunse Malko surâzând. Nu suport să dinez de unul singur.

Simenova Kolev nici nu simulă vreo urmă de refuz.

— Dacă mă puteţi aştepta până la ora 22, când termin programul, spuse ea încântată…

— Va fi perfect, confirmă Malko.

El se plimbă puţin prin holul plin cu vitrine ce ofereau antichităţi de origine dubioasă. Câţiva oameni de afaceri japonezi stăteau de vorbă la bar. Două prostituate cu aer deprimat, prăbuşite pe o canapea. Îi adresară surâsuri obosite. El urcă în camera sa. Deja începuseră să cadă primii fulgi de zăpadă. Malko avea impresia că e un etnolog, în căutarea uhei civilizaţii dispărute.

După ce privi câteva minute la televizor ştirile difuzate pe canalul CNN, începu să compare harta sa veche a Sofiei, cu cea nouă, constatând că principalele artere şi-au schimbat numele. La ora 21,55 se afla în hol.

Simenova Kolev aştepta în faţa ascensorului, îmbrăcată cu o blană de vizon şi strident machiată.

— Vă voi conduce într-un loc agreabil, spuse ea, un fel de templu al magiei... la restaurantul *Astor,* al cărui proprietar este un magician foarte cunoscut, nu se află prea departe de aicl Dacă vreţi, putem lua totuşi un taxi.

Într-adevăr, restaurantul se afla chiar în faţa Casei de Cultură, într-o grădină. Ei pătrunseră într-o sală mică, tapetată cu afişe ale unui bărbos cu craniul ras. Era magicianul. Imediat ce se instală, Simenova Kolev comandă un vin roşu, gros ca sângele şi bău primul pahar pe nerăsuflate.

— Nimeni nu mai vine la *Vitoşa*| *Sheraton* atrage toţi străinii.

Tot ea comandă şi meniul: supă rece din iaurt şi castraveţi, cârnaţi şi şaşlik. Cârriaţii ar fi dezgustat până şi un şobolan, iar cartofii erau cruzi. Totuşi, bulgăroaica părea încântată. Ea îşi

dăduse jos vesta, scoţându-şi în relief sânii mari. Sala se mai umpluse.

Când ei mâncau desertul, magicianul urcă pe scenă pentru câteva demonstraţii, după care cortina căzu şi începu muzica.

— Dansăm? propuse Simenova.

Pe pista minusculă de dans, se aflau doar trei cupluri. Femeia se lipi imediat de Malko ca o ventuză.

— Cu ce treburi la Sofia? întrebă ea.

— Cu o afacere de transport spre Austria, afirmă Malko. Caut parteneri.

— În Bulgaria?

— De ce nu?

Femeia ridică din umeri.

— Ştiu că nu aţi sosit de mult timp, numai că aici în Bulgaria, nimic nu merge bine. Dacă aş fi fost mai tânără, aş fi emigrat...

— Doream totuşi să vă rog ceva, spuse Malko. Vreau să regăsesc un vechi prieten, pe care l-am cunoscut în 1983 şi care mânca mereu la *Vitoşa.*

— Un bulgar?

— Da. A lucrat la Kintex. El era singurul meu amic de aici şi, în plus, era un tip foarte simpatic.

— Cum se numeşte?

— Dragan Katsamanski.

Ea reflectă câteva momente, apoi spuse:

— Nu mi-l amintesc. Cum arată?

— Un tip solid şi brunet.

Simenova Kolev ridică iar din umeri, cu un gest fatalist.

— Oricum, ori a murit, ori e pe moarte din cauza inaniţiei, deoarece pensia lui nu poate depăşi 100 de leva… Asta mă aşteaptă şi pe mine. Dacă nu aş fi avut apartamentul dat de vechiul guvern, aş fi dormit sub cerul liber! La *Vitoşa,* câştig doar cât să-mi ajungă pentru hrană şi ceva haine.

— Plecăm?

Afară se lăsă ger, iar bulevardul Vruh era pustiu.

— Pot să vă conduc? propuse Malko.

— Voi veni cu dumneavoastră la *Vitoşa,* preciză Simenova. Amacolo o cameră.

În timp ce taxiul urca drumul în pantă, ea se aplecă spre el şi, fără a mai pierde timpul, îl săgetă cu limba, pe care i-o

înfipse în gură, îmbrăţişându-l apoi cu puterea brutală a unui bărbat şi cu fusta ridicată deasupra coapselor. Când ajunseră, ea se depărtă de el, surâzând:

— Ar fi bine să-mi plătesc dineul. Altădată…

— Aşteptaţi! spuse Malko. Putem bea ceva la bar!

Ea îi adresă un surâs complice:

— *Dobre.* Pe curând!

Când el intră, ea dispăru în umbră. Malko găsi barul cam sumbru, înveselit doar de un pianist. În afară de trei prostituate, acolo nu se mai afla nimeni. După nici 5 minute, Simenova reveni, de data asta fără vizon.

Ea se cocoţă pe scaunul vecin cu al lui şi îi aruncă o privire ironică.

— Am fi putut face ceva mult mai plăcut...

Lucirea din ochii ei spunea exact la ce se gândea. Malko nu reacţionă.

— Ce doriţi de băut?

— Un Defender „Very Classic Pale”, cu multă gheaţă.

El avea deja în faţă un pahar cu votcă. Brusc, Simenova înjură ca un birjar.

— Mi-am rupt un ciorap, probabil în taxi. Aici, acest articol costă o avere.

— Vă voi oferi eu câteva perechi, promise Malko. De altfel, vă pot ajuta să câştigaţi mulţi bani.

Simenova Kolev uită imediat de ciorapul rupt.

— Cum?

Privirea ei căpătase deja străluciri ciudate, de adevărată lichea, dar învelită cu zahăr. Malko îi explică:

— Doresc neapărat să-l regăsesc pe Dragan Katsamanski, explică el. Cu siguranţă, dumneavoastră mă puteţi ajuta deoarece cunoaşteţi multă lume în Sofia. Vă voi recompensa cu 1.000 de dolari, dacă veţi reuşi.

Gânditoare, bulgăroaica îşi aprinse o ţigară, privindu-l intrigată.

— De ce doriţi atât de mult să-l reîntâlniţi pe acest om? Vă datorează bani?

— Nu! Am de gând să-i propun o afacere! minţi Malko. Vă interesează?

1. Bine (n.a.)

Ea îi aruncă o privire din ce în ce mai lacomă.

— Evident! Suma ar reprezenta câştigul meu pe 6 luni. Mă veţi duce la restaurant.

— Cu plăcere!

Dintr-o înghiţitură, ea îşi goli paharul, nelăsând decât gheaţa şi apoi îşi privi ceasul.

— Trebuie să plec, spuse ea, altfel soţul meu va telefona la hotel.

Malko scoase două hârtii de câte 100 de dolari şi i le întinse.

— Acestea sunt doar pentru a vă demonstra seriozitatea mea…

Simenova Kolev luă banii şi plecă.

— Voi încerca să vă regăsesc prietenul.

Malko se prezentă la Ambasada Americană şi urcă la etajul trei, direct la Ann Powers. El închiriase un Opel, pentru a se deplasa mai uşor. Femeia îl primi cu căldură.

— Am lucrat pentru dumneavoastră! anunţă ea.

— L-aţi găsit? întrebă Malko. Cu inima bătând.

Americanca arboră un aer necăjit.

— Nu. Trebuie să fie o greşeală: niciun ofiţer cu numele de Dragan Katsamanski nu a lucrat la Kintex.

— Este imposibil!

— Ba da. Insistă ea. Am verificat listele *tuturor* Directoratelor din 1975 până în 1990. Nu a existat niciun Katsamanski. Am fost chiar în această dimineaţă la NRS şi i-am interogat pe cei care au lucrat cu mult timp în urmă în DS. Nimeni nu cunoaşte acest nume.

Malko încasă lovitura. În cele din urmă. Nilufer Bostani îşi bătuse joc de el. Ancheta sa la Sofia nu va dura mult timp

Capitolul XV

În faţa decepţiei evidente a lui Malko, Ann Powers reluă imediat conversaţia:

— Nu este totul pierdut. Noi avem relaţii foarte bune cu generalul Brigo Kasamov. El a petrecut mulţi ani în Primul Directorat şi a fost chiar şeful acestuia, până în 1990. Fiind democrat, *a* condus NRS până în 1995. El îi cunoaşte *foarte bine* pe cei care au lucrat în cadrul informatorilor bulgări. Poate că cel pe care îl căutaţi se găsea în altă parte decât la DS.

— Sau poate, sugeră Malko, îşi stabilea contactele sub o falsă identitate.

La Serviciul de Informaţii, acesta era un procedeu frecvent utilizat.

— *It’s a distinct possibility*, recunoscu Ann Powers. Doresc să vă facilitez o întâlnire cu generalul Kasamov. Asistenta mea vă va însoţi. Ea este bulgăroaică, dar vorbeşte foarte bine limba engleză. Am să v-o prezint.

Ridică receptorul şi spuse:

— Mara, puteţi veni?

După câteva clipe, uşa se deschise şi intră o tânără plăpândă, cu ochi mari albaştri şi buze foarte subţiri, într-o rochie din tricot cenuşiu, având un aer timid. Ea îi aruncă o privire lui Malko, ca o elevă convocată de director.

— Mara Glavinova lucrează cu noi de trei ani, explică Ann Powers, fiind interpreta noastră oficială.

Ann se întoarse spre tânăra bulgăroaică.

— Mara, domnul Linge doreşte să-l întâlnească pe generalul Kasamov, cât mai curând posibil.

1. E foarte posibil (n.a.)

131

Imediat ce ea părăsi biroul, Ann Powers se aplecă spre Malko.

— Bineînţeles, ea ignoră motivele *pentru care* îl căutaţi pe acest Dragan.

— Pot avea încredere în generalul Kasamov?

— Este o persoană de încredere, afirmă Ann Powers. În 1990, noul preşedinte bulgar, Jelio Jelev, i-a încredinţat reorganizarea tuturor Serviciilor, apoi a cooperat mult cu noi, până când s-a pensionat.

Uşa se redeschise, în cadrul ei apărând zâmbitoare Mara Glavinova.

— Generalul Kasamov ne va primi azi. La ora 15. Anunţă ea.

Mara Glavinova se înfăşurase tremurând de frig în vizonul ei jerpelit. Un vânt glacial, amestecat cu fulgi de zăpadă, mătura bulevardul Vitoşa. În această parte dinspre sud, se

aflau extrem de puţine magazine.

— Am ajuns prea devreme, remarcă Malko.

— Să mergem să bem un ceai, propuse tânăra interpretă.

Localul semăna cu o cabană cu pereţii de lemn. O tânără încântătoare, cu ochi cenuşii îi întâmpină şi ei comandară ceai. Mara Glavinova ridică o privire fericită spre Malko.

— Sunt atât de mulţumită că lucrez la Ambasadă! înainte lucram la Avis, într-un birou ce se afla în subsol la *Sheraton.* Nu vedem niciodată pe nimeni, locul fiind sinistru… Apoi, într-o zi, am închiriat o maşină unui diplomat american, iar acesta mi-a găsit de lucru la Ambasadă.

Fata părea fragilă, vulnerabilă şi sinceră. Totuşi, vizonul, chiar şi jerpelit, nu cadra cu salariile din Bulgaria. După ce îşi băură ceaiul fierbinte, plecară. Clădirea cu numărul 16 era mai retrasă decât celelalte imobile. Un bărbat înalt, cu privire luminoasă, bronzat, cu părul scurt, îi primi la primul etaj: era generalul Brigo Kasamov. Se instalară toţi trei într-un birou modern, în jurul unei mese mari, în faţa paharelor cu ceai. Generalul bulgar părea mai degrabă circumspect. Brusc, prin intermediul Marei, întrebă:

— De fapt, ce doriţi să aflaţi?

— Vorbiţi ruseşte? întrebă Malko.

— Bineînţeles, răspunse imediat Kasamov, surprins. Dar dumneavoastră?

— *Da.* Spuse simplu Malko. Continuând conversaţia în limba rusă. Încerc să regăsesc un membru al Primului Directorat al DS, un anume Dragan Katsamanski.

* Generalul Kasamov îşi notă numele, reflectând câteva secunde, după care spuse:

— Nu cunosc pe nimeni cu acest nume. Eu am petrecut 14 ani la Primul Directorat şi cunosc pe toată lumea. Acesta nu a funcţionat la noi.

— El lucra la Kintex.

— Mulţi dintre camarazii mei au fost detaşaţi acolo pentru perioade scurte, preciză generalul. Era o structură, aşa cum

există în toate ţările… supravegheată în mod foarte strict.

Malko se hotărî să se aventureze pe o altă pistă.

— La Dijurna Sigurrţost, care dintre Directorate era însărcinat cu „mokre delia”. Întrebă Malko.

— Niciunul. Răspunse rece Brigo Kasamov. Noi nu practicam astfel de activităţi.

În faţa unei minciuni atât de gogonate, Malko nu găsi replică, îăsându-şi privirea să rătăcească pe pereţi. Ea i se imobiliză pe un bust mic din bronz, aşezat pe o etajeră.

Generalul îl întrebă:

— Ştiţi pe cine reprezintă?

— 6a, pe Dzerjinski.

Acesta fusese creatorul organizaţiei CEKA, devenită KGB, cel a cărui statuie gigantică se afla, odată, în faţa sediului KGB din Moscova. Fusese simbol ai terorii marxist-leniniste, responsabil a sute de mii de morţi. Pentru Malko fusese surprinzător s-o regăsească în biroul generalului, care era emoţionat până la lacrimi doar pentru că Malko îi recunoscuse idolul. Acesta din urmă profită de buna lui dispoziţie, pentru a întreba:

— Ce au devenit ofiţerii din DS care lucrau la Kintex?

— Nimic special: s-au pensionat, ca şi mine… Adesea trăiesc mizerabil, după ce şi-au servit patria.

Malko fu cuprins de compasiune, dar îi mai rămânea de pus o întrebare:

— În Rusia, numeroşi ofiţeri din KGB s-au reconvertit în oa-

1. Literalmente: „afaceri dubioase”. Asasinate (n.a.)

meni de afaceri. Asta nu s-a întâmplat şi în Bulgaria? întrebă el.

— *Niet*| tună generalul. Erau oameni oneşti, iar eu îi cunoşteam pe toţi. În 1990 i-am îndepărtat pe unii. Din raţiuni politice. Noi am dizolvat al Şaselea Directorat, însărcinat cu supravegherea membrilor Partidului Comunist Bulgar, dar asta a fost tot.

Malko înţelese că nu va mai scoate nimic altceva.

— Probabil că mi s-a comunicat un nume greşit, concluzionă el. Vă mulţumesc.

— Mă voi interesa la nişte colegi şi vă voi anunţa dacă găsesc ceva… promise generalul.

După ce îşi strânseră viguros mâinile, Malko se simţea cam ciudat în faţă acestui colos dintr-o bucată, rămas roşu pe dinăuntru. Avea de ales între două ipostaze: ori Nilufer îl minţise, ori omul pe care Omer Ugurlu îl cunoscuse sub numele de Dragan Katsamanski nu se numea astfel. Mara Glavinova părea la fel de dezolată.

Ajunşi pe bulevardul Vitoşa, ea întrebă:

— Ce doriţi să facem acum?

— Există şi alte persoane care mi-ar putea da informaţii asupra persoanelor care au deservit cu multă vreme în urmă DS?

— Există o asociaţie, un fel de cooperativă.

— Putem merge acolo?

— Da. Aceasta se află în centru, pe strada Sofran Vasaski, nr. 2.

La adresa de mai sus se afla un imobil vechi, cenuşiu, a cărui tencuială cădea în bucăţi, nu exista lift, ci doar o scară veche din lemn. Ferestrele cu geamuri cârpite cu hârtie cafenie, dădeau spre o curte plină cu gunoaie. La etajul trei, le deschise o femeie fără vârstă. Ei intrară într-o încăpere rece, mobilată sumar… Mara explică scopul vizitei lor.

— Preşedintele asociaţiei e aici! spuse femeia. Intraţi şi vorbiţi cu ei…

Un bărbos, bine îmbrăcat, îi primi, având în spate, pe perete, fotografia lui, în uniformă şi cu superbi epoleţi roşii. După o oră de discuţii, acesta spuse:

— Să consultăm lista colaboratorilor noştri. Eu nu mai am o memorie foarte bună.

Bătrânul reveni cu un registru vechi, îl răsfoi până la litera K şi concluzionă:

— Nu se află aici. Poate că a murit. În ultimii 20 de ani, mulţi au dispărut.

După ce plecară, Malko era vădit descurajat.

— Vă conduc înapoi la Ambasadă? îi propuse el Marei Glavinova.

— E cam târziu, spuse ea. Aş prefera să beau un ceai la *Sheraton,* căci sunt îngheţată.

Malko avea chef însă de o votcă. Totul mergea din rău în mai rău... *Sheratonul* avea graţia unui monument stalinist, dar interiorul era puţin mai vesel decât faţada.

Barul era animat de un pianist, în autentica tradiţie europeană, Mara îşi comandă un ceai, apoi îi aruncă o privire speriată lui Malko.

— N-am fost prea utilă...

— Nu e vina dumneavoastră, o asigură Malko. Poate că eu caut o persoană care nici nu există. Cum aş putea regăsi un agent al DS, al cărui nume adevărat nici nu-l cunosc dar care a lucrat la Kintex, întrebă el.

Mara Glavinova bău o gură ceai, înainte de a răspunde timid: o prietenă, Sergheeva Vasov, care lucrează la un post de radio. Tatăl său, Roman Vasov a participat la schimbarea regimului. Era liberal şi dorea să-l dea pe mâna justiţiei pe Todor Jivkov. În 1991, el făcea parte din Consiliul de securitate al noii preşedinţii şi a fost însărcinat să ancheteze crimele din regimul Jivkov.

— Pe acest Roman Vasov ar trebui să-l întâlnesc eu? întrebă Malko.

Mara Glavinova surâse trist.

— Ar fi imposibil. A murit, otrăvit, în 1992, neaflându-se nici până astăzi cine a fost vinovat, Sergheeva Vasov nu şi-a mai revenit, nu s-a recăsătorit şi locuieşte într-un mic apartament pe şoseaua Tarigrad. Sunt sigură că ea vă poate ajuta.

— Pot s-o întâlnesc?

— Am s-o întreb, deoarece chiar astă seară cinăm împreună.

— Vă voi rămâne recunoscător pe vecie! Chiar dacă e

mort, doresc să regăsesc urma acestui Dragan Katsamanski.

După ce-şi termină votca, cei doi se despărţiră. Circulaţia era la fel de sufocantă, iar lui îi trebui o oră ca să ajungă la

Vitoşa. Chiar în momentul în care cerea cheia, Simenova Kolev apăru şi îi spuse:

— Îmi datoraţi 1.000 de dolari…

Malko avu impresia că nu auzise bine.

— Pentru ce?

— L-am regăsit pe Dragan Katsamanski, răspunse ea. Este de acord să vă întâlnească mâine la ora 6, aici, la *Cafe Viennois.*

— Cum aţi reuşit?

Ea surâse, plina de mister.

— Am o memorie foarte bună…

Încântat, Malko urcă în camera sa. În această meserie, trebuia să ai inima tare.

De-abia acum începea greul: să-l facă să vorbească pe vechiul ofiţer al DS.

Imediat ce ajunse la Ambasada Americană, ofiţerul de serviciu îl anunţă că Mara Glavinova dorea să-l vadă. El urcă la etajul trei, iar tânăra interpretă îl primi cu un surâs modest.

— Prietena mea, Sergheeva acceptă să vă întâlnească şi se va afla la ora 19 în holul hotelului *Vitoşa.*

El era gata să-i spună că întâlnirea era inutilă, dar nu dorea să-i umbrească bucuria.

— O voi aştepta cu plăcere, afirmă el.

Timpul care rămăsese până la întâlnirea lui cu Dragan Katsamanski, se va scurge cu greutate.

Cu inima bătând puternic, Malko aştepta în holul hotelului *Vitoşa.* În faţa recepţiei. La ora 6 fix, un bărbat scund, îmbrăcat într-un pardesiu ponosit, cu o pălărie pe cap, intră pe uşa turnantă şi se îndreptă spre recepţie, acolo unde trona Simenova kolev. Aceasta i-l arătă pe Malko.

— Dragan Katsamanski, se prezentă noul venit şi-i strânse

mâna lui Malko.

Acesta din urmă îl conduse la *Cafe Viennois.* Mic de statură, cu o privire vioaie, cărunt, bărbatul părea extrem de inteligent.

— Ce doriţi să beţi?

— Un coniac franţuzesc, dacă nu e prea scump! Nu am

ocazia să beau prea des aşa ceva. În plus, aş mai dori o prăjitură.

Malko îi comandă un pahar de Otard XO. Pe care bulgarul îl înconjură cu mâinile, savurându-l. Trase apoi spre el prăjitura de ciocolată şi-l privi răutăcios pe Malko.

— Se pare că mă căutaţi…

— Eu caut un anume Dragan Katsamanski, ofiţer în Primul Directorat, care a lucrat în 1980 pentru Kintex.

— Eu sunt acela, spuse liniştit bulgarul. Am intrat în DS în 1948 şi am ieşit în 1990. Sunt pensionar şi câştig 150 de leva, iar soţia mea, 108. Din fericire, avem un apartament… Este cazul tuturor pensionarilor care au lucrat în acest Serviciu: ne-au neglijat.

Engleza sa era uşor de înţeles.

— L-am interogat pe generalul Brigo Kasamov şi pe preşedintele asociaţiei veteranilor de la Dijurna Sigurnost, dar nimeni nu vă cunoaşte. Ambasada Americană pretinde a avea listele cu *toţi* vechii membri ai DS, dar dumneavoastră nu figuraţi. Cum se poate întâmpla aşa ceva?

Dragan Katsamanski îşi înmuie buzele în coniac şi întrebă:

— Dumneavoastră lucraţi pentru americani?

— Da.

Dragan Katsamanski învârti paharul între degete şi spuse:

— Americanii sunt prietenii noştri, dar câteodată sunt naivi. Au liste, dar ele nu sunt complete. Toţi cei care, ca şi mine, au participat la anumite operaţiuni, nu figurează. Generalul Kasamov îmi este vechi amic, extrem de preocupat de interesele ţării noastre, şi care nu m-ar fi trădat niciodată,

deci din acest motiv nu m-aţi găsit.

— În acest caz, de ce aţi acceptat să mă întâlniţi?

— În primul rând, pentru a o ajuta pe prietena mea Simenova să câştige cei 1000 de dolari, deoarece ştiu că are nevoie de bani, apoi, pentru că nu am nimic de ascuns! Am 76 de ani şi sunt pensionar, răspunse Dragan.

— Acceptaţi deci să răspundeţi la întrebările mele?

— De ce nu? în special, dacă îmi mai oferiţi un pahar cu coniac, acesta fiind delicios.

Decontractat, râzând, cu privirile veşnic în mişcare, el aştepta următoarea întrebare.

— De ce aţi fost trimis la Kintex? întrebă Malko.

— Vorbeam bine engleza. Oamenii cu care veneam în contact nu vorbeau nici bulgara şi nici rusa. Apoi, rapid, am fost

trimis la posturi din afară: în Franţa, în Grecia, în Anglia. Îmi place mult Anglia, dar engleza mea era puţin cam stâlcită. Totuşi, de ce mă căutaţi?

Privirea lui era aţintită în ochii lui Malko.

— Un prieten din Istanbul mi-a vorbit de dumneavoastră.

— Cine?

— Omer Ugurlu.

Bulgarul ridică din sprâncene.

— Ugurlu... Ah, da! Un turc care ne-a închiriat camioane, un şmecher, dar altfel, un tip util. Juca de multe ori la cazinourile de aici. O duce bine? Nu l-am mai revăzut de multă vreme. Ştiţi, turcii nu prea mai vin aici, deoarece Kintex nu mai există...

— Bine, confirmă Malko.

Bulgarul nu îl slăbea din ochi.

— În concluzie, ce fel de întrebări doriţi să-mi adresaţi?

Malko ezită, dar fixat de privirile ascuţite ale interlocutorului său. Nu avu de ales..

— El pretinde că dumneavoastră aţi ordonat asasinarea

Papei.

Dragan Katsamanski izbucni în râs.

— Papa? De ce Papa? Nu sunt credincios, dar respect religia. Ştiţi bine că „filiera bulgară”, evocată de justiţia italiană, fusese doar o invenţie a serviciilor *dumneavoastră]* Nefericitul de Ivanov care a reprezentat Balkan la Roma, nu şi-a mai revenit niciodată, cu toate că în final a fost achitat.

— Ştiu că *această* filieră era falsă, afirmă Malko, dar suntem convinşi că ordinul de ucidere al Papei venise de la Moscova, tranzitând Sofia. Cel despre care v-am vorbit, Omer Ugurlu, l-a angajat pe Ali Agsa, ucigaşul.

— Eu am făcut doar afaceri cu Omer,. Preciză Katsamanski. El ghida camioanele noastre pe drumurile din Turcia.

— Pe atunci, cum se înţelegea DS cu KGB? întrebă Malko.

— Alături de fiecare responsabil al câte unui Directorat, se afla câte un reprezentant al KGB. La rândul nostru, noi avem la Moscova, un reprezentant al Ambasadei noastre, care se afla în contact cu centrala KGB. Acordul era interesant, deoarece noi. Care eram un serviciu mic, absentam din multe alte ţări, dar în felul acesta, lucram pe picior de egalitate.

Malko simţea că omul e sincer: nu dorea să apară ca un „valet” al KGB. Totuşi, el reveni la întrebarea:

— De ce m-a minţit Omer Ugurlu?

— Pe *el* trebuie să-l întrebaţi… Eu, vă jur pe capul copiilor şi al nepoţilor mei că nu am ordonat asasinarea Papei.

În timp ce omul mânca cu poftă prăjitura, Malko îşi ascunse decepţia. Îl găsise pe Dragan Katsamanski, dar revenise exact în punctul din care plecase. Omul pe care-l avea în faţă fusese probabil un spion şmecher. Chiar dacă era vinovat, nu va spune niciodată.

Terminându-şi prăjitura şi coniacul, acesta îi surâse lui Malko.

— Trebuie să plec. Soţia mea mă aşteaptă. Sper ca sejurul dumneavoastră în Bulgaria să vă facă plăcere.

El îşi îmbrăcă pardesiul, îşi puse pălăria, iar Malko îl urmă

în hol. Simenova Kolev îşi câştigase cei 1000 de dolari, dar el nu avansase prea mult... îşi conduse vizitatorul până la uşa turnantă şi se întoarse. De pe una din canapelele negre se ridică o frumoasă blondă, cu buze senzuale, ochi foarte albaştri şi care degaja mult farmec.

— Dumneavoastră sunteţi domnul Linge? întrebă ea.

— Da. Răspunse Malko.

— Eu sunt Sergheeva Vasov. Trebuia să ne întâlnim aici, dar eu am sosit mai devreme.

Se instalară la bar, lângă trei japonezi. Femeia îşi dezbrăcă mantoul gri, sub care avea un pulover roşu, o fustă, colanţi negri şi cizme.

Malko se uită la ceas: era ora 19 şi-i era foame.

— Ce-ar fi să mergem să cinăm? sugeră el. Vom avea şi timp să discutăm.

— Da, dacă doriţi, acceptă tânăra bulgăroaică, după o mică ezitare. Unde?

— Dumneavoastră cunoaşteţi mai bine locurile decât mine.

— Este un restaurant lângă Ambasada Franţei, *Les Trentetrois Chaises.* E bun, dar foarte scump.

— Să mergem!

Sala restaurantului *Les Trente-trois Chaises* era minusculă, neavând, într-adevăr, decât 33 de locuri. Atmosfera era prietenoasă, dar plină de fum. Sergheeva Vasov părea puţin stânjenită şi se scuză, cu un zâmbet.

— Eu nu merg prea des la restaurant, căci e prea scump. Din 1990, în Bulgaria, viaţa nu s-a ameliorat. Eu nu am nici măcar un Trabant.

El o servi cu vin şi ea îl bău dintr-o înghiţitură. Meniul era vag franţuzesc. Malko o lăsă să-şi termine cartofii prăjiţi, înainte de a afirma:

— Mara mi-a spus că mă puteţi ajuta cu informaţii despre veteranii de la DS.

— Tatăl meu a efectuat multe anchete despre asta, ba

chiar cred că din această cauză a murit.

— Vreţi să spuneţi ca…

— A fost asasinat, spuse ea fără urmă de îndoială. L-au otrăvit. Nu cunosc motivul, dar el mi-a spus-o. Aşa au procedat şi cu Malkov, la Londra şi cu mulţi alţii.

— Care „ei”?

— Cei care nu doreau să fie descoperite anumite aspecte ale regimului lui Todor Jivkov, adică toate murdăriile din cei 40 de ani de comunism. Tatăl meu a descoperit mulţi agenţi ai DS. Sprijiniţi de noul preşedinte Jelev, iar aceştia s-au răzbunat. Pentru moartea sa, nu a fost niciodată inculpat nimeni…

— Cred că nu mai am ce să vă întreb, spuse Malko. L-am regăsit pe omul pe care-l căutam, Dragan Katsamanski… M-am întâlnit cu el, chiar cu puţin timp înainte. Poate l-aţi văzut în hol la *Vitoşa.*

Sergheeva Vasov puse jos furculiţa, extrem de palidă.

— Omul acela scund, cu pălărie?

— Da.

Ea îl privi, ca năucită.

— Dar omul acela nu se numeşte Katsamanski! Este Leonid Servarşân, unul dintre cei mai pro sovietici din DS, format la Moscova. Cred, fără a avea vreo probă, că a fost „controlorul” secret al KGB, ceea ce explică faptul că a fost pensionat. El a lucrat la al Şaselea Directorat exact în perioada în care represiunea era mai feroce. Este un porc de comunist!

La rândul său, Malko lăsă furculiţa. De-abia acum începeau încurcăturile.

Capitolul XVI

Malko, cu creierul în fierbere, nu mai auzea zgomotul din restaurant, sub privirea ochilor mari şi albaştri ai Sergheevei Vasov, care părea că regretă cele spuse. De ce montase Simenova Kolev această minciună? Doar pentru a câştiga cei 1000 de dolari? Un om, cum era falsul Katsamanski, se putea preta la acest joc? Cealaltă ipoteză era cu mult mai gravă: încercarea de a-l conduce pe o pistă falsă, pentru a-i

împiedica ancheta. Bărbatul pe care îl întâlnise cunoştea numele lui Omer Ugurlu, deci era la curent cu cele întâmplate, aşa că această stranie întâlnire însemna un singur lucru: vechile echipe ale DS erau în continuare operaţionale. Faptul că cel pe care-l întâlnise fusese apropiat al KGB-ului, îi întărea suspiciunea. Malko, confesându-se Simenovei Kolev, se aruncase practic în gura lupului. Recepţionera rămăsese aliata vechiului sistem. În mare grabă, „ei" ridicaseră un dig pentru a-i stopa ancheta.

Tot ce se întreprinsese, fusese treabă de profesionist.

— Nu mă credeţi? întrebă Sergheeva Vasov, cu lacrimi în ochi.

— Vă cred, răspunse Malko.

Tocmai realizase că dacă „şi-au" dat osteneala să pună pe picioare această manipulare, însemna că adevăratul Dragan exista încă. Dacă nu, de ce îl orientaseră pe o pistă falsă?

— La ce vă gândiţi? întrebă tânăra bulgăroaică.

— La ceea ce tocmai se întâmplă, răspunse Malko. Fără dumneavoastră, cădeam în capcana pe care mi-au întins-o, dar fără posibilitatea de a ieşi... Credeţi că influenţa grupurilor din epoca Jivkov poate fi atât de puternică?

— Până în 1998, ei erau cei care trăgeau toate sforile! spuse ea. La noi, n-a avut loc o adevărată curăţenie, dat fiind că ceilalţi o făcuseră pe a lor *înainte.* Dacă-mi spuneţi ce căutaţi *într-adevăr,* poate v-aş putea ajuta.

Malko îi zâmbi.

141

— Cu siguranţă puteţi: eu caut un om, care în 1980 lucra pentru Kintex, ofiţer al DS, care purta numele de Dragan Katsamanski şi care „ducea tratative" cu haimanalele din Turcia ce lucrau pentru aceeaşi firmă. În acest fel, acesta se afla continuu la *Vitoşa.* Acum, sunt aproape sigur că nu se numea Dragan Katsamanski, dar nu am aflat ce a devenit. Pentru mine e foarte important să-l regăsesc, deoarece se află în posesia unui secret istoric.

— Istoria cu Papa?

— Sunteţi la curent?

— Toată lumea ştie asta: ştie despre procesul de la Roma şi de achitare. Aici, mulţi erau convinşi că a fost vorba de un „ordin” al KGB. În timpul acela, Leonid Brejnev şi Todor Jivkov erau prieteni intimi. DS mânca din palma KGB-ului, făcându-le acestora toate treburile murdare. Tocmai pentru că tatăl meu a vrut să dovedească acest lucru, a fost asasinat.

— Ştia despre complotul asasinării Papei?

— Nu ştiu, dar se pregătea să caute prin toate dosarele vechi, în memoria lui, de-acum încolo o să încerc să vă ajut. Daţi-mi două zile.

Ei terminară cina, iar fata spuse:

— Demult n-am mai fost la vreun restaurant, oftă ea. Lucrul meu la radio îmi permite doar cât să-mi duc zilele. Deoarece mâine dimineaţă intru devreme, trebuie să prind autobuzul.

— Nici să nu vă gândiţi, spuse Malko. Vă conduc.

Străzile erau întunecate şi pustii. Sergheeva îi arătă lui Malko drumul spre fostul bulevard Lenin. Ea locuia într-un bloc, iar când Malko se reîntoarse la *Vitoşa,* se afla încă sub şocul descoperiri sale. Îi fu greu să adoarmă.

Malko petrecu prima parte a zilei la Ambasada Americană, în compania Marei, pentru a cerceta listele DS. Primul succes: găsise uşor numele lui Leonid Sevânşin. Dosarul său indica: 1976–1981: *Information-analytikal Departament of the tntelligence Service,* ceea ce însemna că lucrase 16 ani în Primul Directorat al DS, adică cel al informaţiilor externe, deci alternase posturile în străinătate, cu cele de la Sofia. CIA, la Langley, avea cu siguranţă un dosar asupra lui. Malko se duse să o găsească pe Ann Powers.

— Aş dori ca Langley să-mi trimită de urgenţă tot ce posedă despre această persoană, precum şi lista cu toate posturile ocupate de el în străinătate.

Analista redactă imediat un mesaj urgent.

— Până mâine, nu veţi putea primi nimic, avertiză ea.

Liniştit, Malko se întoarse la *Vitoşa.* Simenova Kolev se afla la recepţie şi îi adresă o privire strălucitoare.

— Mă invitaţi la cină?

— Bineînţeles! răspunse Malko. În plus, vă datorez nişte bani…

Oricum, trebuia s-o lase să creadă că manevra îi reuşise.

— Când termin, vă sun în cameră, promise ea.

La 21,45, telefonul sună. Simenova aştepta afară.

— Astăzi vă voi duce la *Olympe,* unul din restaurantele la modă din Sofia, îl anunţă ea.

Olympe se afla pujin mai departe de centru, pe o stradă desfundată şi întunecată. În faţă, staţionau mai multe Mercedesuri, păzite de „gorile” cu înfăţişări impozante. În interior se afla un bar mare, pustiu şi o sală mult prea luminată, cu fete sexy, care serveau îmbrăcate în costume populare. Lista de bucate era mai tristă decât scaunele acoperite cu blană sintetică de panteră. Simenova comandă obişnuitul vin roşu ca sângele şi bău imediat un pahar.

— Sunteţi mulţumit?

Malko îi strecură discret opt bancnote de câte 100 de dolari, pe care ea le făcu să dispară în geantă.

— Aţi fost foarte eficace.

Ea făcu o mutră amuzată.

— Sunt mai mult de 20 de ani de când lucrez în hotel. Am văzut şi am cunoscut multă lume. În epoca trecută, trebuia să remit paşapoartele ofiţerilor DS, care lucrau la Kintex, cunoscându-l astfel şi pe Dragan. Deci, nu mr-a fost greu să-l regăsesc, mai ales că el locuieşte în apropiere…

— Nu v-a făcut greutăţi?

— Îi dau şi lui 100 de dolari, spuse ea. Nu prea are bani, iar soţia lui e bolnavă.

Părea atât de sinceră, încât Malko avu brusc un dubiu: dacă Sergheeva se înşela?

— Aş dori să-l mai revăd, spuse el.

Bulgăroaica îl fixa, cu ochii ei negri, cu o expresie încordată.

— De ce nu? Ar putea fi interesant, sublinie ea.

— Pentru cine?

143

Femeia se aplecă, descoperindu-şi sânii albi, strânşi într-un sutien.

— Un om ca Dragan, care a lucrat mult timp în străinătate şi nu şi-a trădat niciodată ţara, bănuiesc că deţine informaţii interesante. Numai că, în acest moment, are nevoie de 5000 de dolari pentru a publica o carte.

— Am să mă gândesc, spuse Malko.

După ce terminară cina, Simenova ceru un pahar cu coniac şi i se aduse o sticlă de Otard XO. Imediat ce bău un pahar, îi expedie lui Malko o privire focoasă.

— Ştiţi ce mi-ar face plăcere acum? Să mergem la *Sheraton.*

— Ca să mai bem ceva?

— Şi pentru asta, dar mai ales pentru a închiria o cameră. Nu-mi place *Vitoşa.*

Holul de la *Sheraton* era pustiu. Simenova Kolev o luă direct spre scara ce ducea spre subsol. Acolo se afla discoteca, iar ea alese o masă în colţul cel mai îndepărtat de ring şi se afundă cu voluptate pe banchetă, savurânefplăcerea de a fi câştigat uşor 1000 de dolari. Malko o observa din colţul ochilor, întrebându-se cum ar putea să-i dezvăluie minciuna, dar nu găsea încă nicio soluţie gândindu-se că era mai bine s-o lase să creadă că l-a păcălit.

— Luăm şampanie?

Pentru a nu-i strica euforia, el comandă. O sticlă de şampanie, ce se vindea aici cu preţul aurului. Malko era nerăbdător ca această seară să se termine, iar femeia părea ferm convinsă de contrariul, vrând să profite la maximum. Ea începu prin a goli trei cupe de şampanie, una după alta! După vinul roşu şi după coniac, noua băutură începea să-şi facă efectul. Rock-ul asurzitor făcu loc unei melodii mai dansante. Imediat, Simenova sări în picioare, smulgându-l literalmente pe Malko de pe scaun.

— Ador să dansez! afirmă ea, trăgându-l.

Pe pistă, cu braţele înfăşurate în jurul gâtului său, se freca de el, concepţia ei despre dans fiind pur sexuală.

— N-âş fi crezut niciodată să câştig aceşti bani! şopti ea.

— Vi i-am promis, spuse Malko.

— În seara asta, intenţionez să fiu foarte drăguţă cu dumneavoastră, se fandosi ea.

Malko simţi chiar că-i desface fermoarul de la pantaloni şi tresări.

— Simenova! Suntem priviţi!

— De-aia nu mai pot eu! Aici poţi face ce doreşti.

Ea pornise deja în căutarea a ceea ce voia. Timp de trei secunde, contemplă membrul strâns între degetele ei, râzând apoi autoritar, şi-l înfundă în gură. Malko nu mai ştia unde să se ascundă! Simenova, calmă, îngenunche lângă banchetă, pentru a-i fi mai uşor. Limba şi gura ei făceau minuni, iar Malko simţi cum scrupulele i se risipesc.

În fond, oricând e bine să profiţi de o mică plăcere... Discoteca era pustie, iar ei nu riscau să fie deranjaţi. Capul femeii urca şi cobora, ca un mecanism bine uns, iar el începea să simtă pişcăturile care-i anunţau plăcerea. Brusc, Simenova îl abandonă. El aruncă o privire prin sală, bănuind apariţia inoportună a cuiva, fără însă a vedea pe cineva. Bulgăroaica se ridicase în picioare şi-şi cotrobăia pe sub fustă. Ceva negru căzu pe jos: erau chiloţii ei.

Imediat, ea se apropie de el, cu fusta ridicată până la şold, cu un zâmbet lacom şi se aşează pe genunchii lui, antrenând cu îndemânare în ea, membrul pe care-l făcuse rigid. Când simţi că e pătrunsă complet, ea se imobiliză cu un oftat de satisfacţie, mişcându-şi puţin crupa, ca pentru a se înşuruba şi mai bine în membrul ce o străpunse. Aplecată spre Malko, îi. Şopti:

— În fond, e mai amuzant să faci amor aici, decât în cameră, în plus, e şi mai ieftin.

Ea începu să oscileze înainte şi înapoi, din ce în ce mai

repede, în căutarea plăcerii. Galopul final sosi rapid. Cu ochii bulbucaţi, cu gura deschisă, Simenova îşi oferi un orgasm care o zgudui complet, strigătul ei de plăcere confundându-se cu muzica.

Imediat, se lăsă să cadă lângă Malko, cu picioarele depărtate şi cu fusta ridicată. Aproape pe bâjbâite, ajunse la sticla de şampanie şi bău precum un animal sătul. Apoi îşi puse chiloţii, îşi lăsă în jos fusta şi-i adresă o privire complice lui Malko.

— Am petrecut o seară pe cinste, nu-i aşa? Acum trebuie să mă întorc, dacă nu, soţul meu îmi va pune o droaie de întrebări.

În faţă la *Sheraton'* ea îi spuse lui Malko:

— Am să iau un taxi, căci acum sunt bogată. Nu vreau ca soţul meu să mă vadă_coborând din maşina ta.

Malko nu insistă. În ciuda plăcerii fizice pe care o simţise, nu avea niciun chef să o ducă pe Simenova înapoi, la *Vitoşa.* Înainte de a-l părăsi, ea îi mai aminti încă o dată:

— Nu uita ce ţi-am spus în legătură cu Dragan. Pentru 5000 de dolari poţi afla cu siguranţă lucruri interesante.

145

Perplex, Malko nu răspunse. Simenova părea extrem de sinceră! Ea era preocupată acum doar de sex şi de dolari. Atunci, cine-l păcălea? Poate informaţiile de la Langley îl vor lămuri.

Faxurile codificate se succedau încă de dimineaţă. Instalat în biroul lui Ann Powers, Malko era la a şasea ceaşcă de cafea. În teorie, să reconstitui cariera unui agent bulgar detaşat în străinătate, era uşor. În practică, asta se dovedea extrem de delicat. La câteva mii de kilometri de Sofia, arhivarii CIA scoteau microfilme, refăceau date şi colecţionau informaţii. Începând cu ora 10, Malko era sigur de un lucru: Leonid Sevârşin, reperat încă spre sfârşitul anilor 50, ca agent bulgar al Primului Directorat, avea dosar la CIA.

La ora 15, o parte din cariera acestuia fusese-deja

reconstituită: primul său post în străinătate fusese în Grecia, din 1968 până în 1972, apoi din nou la Sofia, cu un sejur de un an în Berlinul de Est, unde făcuse un gen de stagiu la Marcus Wolf. Biografia reîncepea spre anul 1985. În acea epocă, el se găsea în Franţa, unde fusese foarte activ, până în 1988, când se reîntorsese definitiv la Sofia. Malko citi ultimul fax: „aşteptăm să ne parvină ultimul dosar în legătură cu el”.

Mara Glavinov venea din când în când să-i ţină companie. În sfârşit, către ora 16,30, tânăra bulgăroaică reintră triumfătoare, cu un teanc de documente.

— Departamentul din Londra, ne-a trimis toate astea.

Malko se repezi întâi spre fotografii. Erau mai mfilte, iar două, foarte clare: incontestabil era omul pe care-l întâlnise. El se cufundă apoi în nota MI5 şi tresări încă de la primul alineat.

„Leonid Sevârşin a fost *rezident* bulgar la Londra din 1978 până în 1982. Expulzat în noiembrie 1982, după ce fusese surprins cu un funcţionar al Home Office. Foarte activ, el lucrase sub acoperirea’de Secretar II la Ambasada Bulgariei. Îl bănuim de a fi recrutat un mare număr de agenţi care nu au fost niciodată identificaţi. Orice informaţie cu privire la acest subiect, va fi extrem de importantă”.

Malko îşi încrucişă privirea cu cea a Marei Glavinova.

— Mulţumesc! spuse el. Cred că am avansat puţin.

1. Serviciul britanic de contraspionaj (n.a.)

Cel care îi ceruse lui Omer Ugurlu să-l asasineze pe Papă nu putea fi deci Leonid Sevârşin, care pe atunci se afla la Londra. Faimosul Katsamanski se afla aproape zilnic la *Vitoşa.* În concluzie, era vorba de o altă persoană. Recepţionera de la *Vitoşa* avea oare atâta putere încât să manipuleze un vechi agent experimentat, ca Leonid Servârşin? Puţin probabil.

Concluzia era simplă. *Adevăratul* Dragan Katsamanski se afla în viaţă dar nu „se” dorea descoperirea lui de către Malko. Nilufer Bostani spusese adevărul, iar acesta trăia la

Sofia, fiind persoana care *ştia* totul despre atentatul împotriva Papei. Nu-i mai rămânea decât să-l găsească.

Malko îşi luă agenda şi o chemă pe Sergheeva Vasov la numărul de telefon pe care i-l lăsase.

— Tocmai doream să vă sun, spuse ea imediat. Am noutăţi. Eu termin la radio la ora 18. Puteţi veni să mă luaţi?

Imobilul în care se afla radioul – trei etaje leproase – se găsea pe bulevardul Dragan Stankov, în faţa unui mare parc. Malko trebui să aştepte zece minute, înainte ca Sergheeva să se strecoare în maşina lui.

— Birourile nu sunt încălzite, explică ea, tremurând.

— Vă duc la *Sheraton,* să bem un ceai!

— E o idee foarte bună, spuse ea, cu un ton plin de subînţelesuri..

La *Sheraton,* holul mişuna de activitate şi era coadă la vestiar. Numeroase Mercedesuri şi BMW-uri depuneau în faţa intrării, femei în rochii de seară, însoţite de bărbaţi cu umeri largi şi păr scurt: era elita mafiotă din Sofia. O recepţie animată de o orchestră rock avea loc în saloanele hotelului, iar vacarmul ajungea chiar până la bar. O mulţime zgomotoasă sejmbulzea în saloane, înghesuindu-se în jurul mai multor bufete. Încălzindu-şi mâinile în jurul ceştii cu ceai, Sergheeva Vasov rămase tăcută un lung moment, înainte de a ridica spre Malko ochii ei albaştri ca de porţelan.

— Cred că l-am regăsit pe cel pe care-l căutaţi, anunţă ea.

Pulsul lui Malko făcu un salt.

— Sunteţi sigură?

— Nu încă, dar am multe indicii.

Ea scoase din servietă un dosar, de unde extrase o fotografie.

147

Era cea a unui bărbat masiv, stil luptător de bâlci, cu trăsăturile ca tăiate cu dalta, cu părul negru şi scurt. Malko întoarse fotografia. Pe verso, era scris cu creionul, în chirilică: colonel Vladimir Georgiev, 1984.

— Dar nu îl cheamă Katsamanski?

Sergheeva zâmbi.

— Îşi dădea numele de Katsamanski! Era într-adevăr angajat la Kintex, însărcinat cu încărcăturile de arme ce aveau destinaţia Orientul-Mijlociu, în acest scop, petrecându-şi mult timp la *Vitoşa.* Am aflat că toţi ofiţerii din DS care aveau contracte cu străini, trebuiau să folosească pseudonime. Cel care posedă această listă mi-a confirmat-o.

Malko privea gânditor fotografia, veche de vreo 15 ani. O întrebare îi ardea buzele:

— Ce a devenit el?

— Trăieşte foarte bine! afirmă tânăra bulgăroaică. În 1990 a părăsit de bună voie serviciul şi a început o afacere de import-export, în asociere cu fiul lui Tod'or Jivkov, vechiul dictator. În acea epocă, familia Jivkov deţinea toate frânele conducerii. Georgiev a făcut rapid avere şi a continuat să câştige milioane de dolari. După ultimele date, el locuieşte într-o casă superbă, amplasată la poalele muntelui Vitoşa, la sud de oraş şi îşi continuă afacerile cu Rusia, pe picior mare, în domeniul petrolului. Soţiei sale i-a cumpărat un magazin de lux, pe bulevardul Vitoşa. Magazinul se află mereu în pierdere, dar pe el nu-l interesează acest lucru. Cu această femeie trăieşte de peste 20 de ani…

Deci ea ar fi putut să-l cunoască pe Omer Ugurlu.

— Credeţi că el este? întrebă, curioasă, Sergheeva.

— Este foarte posibil, confirmă Malko. Ştiţi cum l-am putea contacta?

O lumină veselă trecu prin ochii albaştri ai femeii.

— Aici! Imediat!

— Cum?

— Recepţia din această seară este organizată de comercianţii din bulevardul Vitoşa. Vladimir Georgiev şi soţia sa se vor afla cu siguranţă aici.

Malko avea senzaţia că îngurgitează caviar cu polonicul. Ar fi sărutat-o pe Sergheeva. Foarte mândră, bulgăroaica se înroşise.

— Hai să mergem la recepţie, propuse el.

El nu mai putea aştepta niciun minut în plus, dar femeia se întunecă la faţă.

— Dar noi nu suntem invitaţi…

— O să ne descurcăm cumva, afirmă Malko. Lăsaţi-vă mantoul aici.

Ea îl ascultă şi se ridică. Cu puloverul ei roz, mulat peste sânii ascuţiţi, cu fusta scurtă, colanţii negri şi încălţată cu cizme, părea extrem de sexi. Amândoi se amestecară prin mulţimea de invitaţi, îngrămădiţi pe lângă mesele pline cu fripturi din purcel de lapte. Malko îi şopti:

— Întrebaţi pe cineva dacă sunt şi ei aici.

Sergheeva se apropie timid de o femeie în rochie lungă şi îi puse întrebarea. Aceasta privi în jurul ei şi întinse braţul, indicând un mamifer, care, în orice caz, nu exista în natură în stare sălbatică. Era o roşcată fabuloasă, ca o reclamă vie pentru chirurgia estetică. Ea avea nişte buze mari şi roşii, care-ţi săreau în ochi. Bustul era impresionant, umflat cu helium sau silicon, şi contrasta cu subţirimea taliei, doar picioarele lungi părând originale. Ea stătea dreaptă, într-o rochie de mătase neagră, cu o tăietură foarte înaltă, care scotea la iveală colanţii încrustaţi cu strasuri. Celelalte femei păreau să se îndepărteze de ea, în timp ce bărbaţii, uitând de friptură, o devorau din ochi.

Sergheeva Vasov îl anunţă pe Malko:

— Aceea este Valentina Georgiev.

Aceasta tocmai se deplasa pentru a-şi umple paharul, când Malko întrebă:

— Dar unde este soţul ei?

— Nu ştiu, mărturisi Sergheeva.

— Bine, vom trece la atac.

El luă de pe tava unui chelner o cupă cu şampanie şi se plasă în spatele Valentinei Georgieva, care se aşezase la coadă, la bufet. În apropierea ei, riscai să te sufoci. Malko aşteptă ca ea să se întoarcă, pentru a-i agăţa privirea şi a-f adresa zâmbetul lui fermecător.

— Am impresia că vă cunosc, spuse el în engleză.

Lungile gene false fâlfâiră ca nişte fluturi speriaţi.

— E posibil, spuse Valentina Georgiev, cu o voce de fetiţă. Probabil m-aţi văzut la magazin.

— Vladimir nu e aici în această seară?

Un nou fâlfâit de gene, ceva mai nervos.

— Nu, e plecat. Îl cunoaşteţi şi pe el?

— Da, din anii ’80. Veneam des la Sofia, cu un alt turc, Omer Ugurlu, care făcea afaceri cu soţul dumneavoastră.

— Bine, spuse ea indiferentă.

Femeia îşi puse într-o farfurie bucăţi de friptură. Malko se aşează în faţa ei şi-i zâmbi:

— E imprudent să laşi singură o femeie atât de frumoasă, remarcă el.

Genele lungi se zbătură nebuneşte.

— Mulţumesc, suspină Valentina.

La rândul ei, îl inspectă pe Malko, iar examenul părea favorabil. Dintr-odată, ea propuse:

— Eu sunt la magazinul meu în fiecare după amiază. Acesta se află pe bulevardul Vitoşa, la nr 84. Dacă doriţi să-i faceţi plăcere unei femei…

Ea se îndepărtă într-un nor de parfum, iar Malko se întoarse la Sergheeva Vasov.

— Aţi aflat ceva? întrebă ea.

— Da, am aflat că soţul ei a plecat şi că eu trebuie să trec pe la magazinul ei.

Sergheeva Vasov rânji.

— Veţi fi singurul client… Pentru condiţiile de aici, e foarte scump, dar, din fericire, soţul ei câştigă mulţi bani. Credeţi că e persoana pe care o căutaţi?

— Nu sunt 100% sigur, recunoscu Malko. Până acum, totul corespunde.

— Eu trebuie să mă întorc acasă, spuse timid fata. Mâine dimineaţă lucrez la prima oră.

— Vă conduc.

La *Sheraton* nu mai *avea* nimic de făcut. După ce o conduse pe Sergheeva, se întoarse la *Vitoşa,* întrebându-se dacă cei care făcuseră totul pentru a-l împiedica să-l regăsească pe cel care purta numele de Dragan Katsamanski în 1990, ştiau deja că el se află pe drumul cel bun.

În pofida frigului glacial, o mulţime compactă se înghesuia pe trotuarele bulevardului Vitoşa. Câteva ghirlande aminteau că se apropia Crăciunul, tramvaiele îşi făceau cu greu drum printre maşini, iar pe trotuare găseai orice, la preţuri rezonabile. Malko ajunse în faţa numărului 89. Magazinul se afla la colţul străzii Porşevici. Patru vitrine strălucitor iluminate ofereau cele mai

frumoase modele de confecţii italieneşti. Era ora 14,30, iar magazinul era dezolant de pustiu. Când Malko împinse uşa, o tânără vânzătoare blondă ţâşni din spatele unei draperii, aproape tot atât de sexy ca şi patroana.

— O caut pe Valentina Georgiev, spuse el în engleză.

— *Np como today,* îngână vânzătoarea. *You have a message?*

— Da, spuse Malko, revenind la limba rusă. Mă găseşte la *Vitoşa.*

El îşi lăsă cartea de vizită, numărul camerei şi ieşi, sub privirea dezolată a vânzătoarei, decepţionată că plecă cu mâinile goale. Malko trebuia deci să mai aştepte.

Pentru a-şi omorî timpul, el merse pe jos până la Ambasada Americană, ca s-o pună la curent cu cercetările sale pe Ann Powers. Americanca era absentă, dar Mara Glavinova era acolo. Îi povesti ultimele date asupra anchetei, iar ea afirmă cu un zâmbet complice:

— Cu siguranţă, Valentina Georgiev vă va căuta. Toate aceste neveste de mafioţi se plictisesc, chiar dacă au bani. Iarna nu e nimic distractiv la Sofia, deci le place să aibă aventuri, de preferinţă cu străinii.

În aşteptare, avea deci să petreacă seara de unul singur.

Sergheeva lucra la radio până la miezul nopţii, iar momentan, el nu avea niciun chef s-o vadă pe Simenova Kolev.

— Sunteţi liberă pentru a cina împreună? întrebă el.

— Desigur!

— Unde doriţi să mergem?

Ea ezită.

— Există un loc, unde a cinat şi preşedintele Clinton când a vizitat Sofia: *Beyond the Alley,* pe Budapesta Uliţa. Se pare că e foarte scump, dar foarte bun.

— Să sperăm că e doar foarte bun.

Beyond the Alley, cu pereţii săi din lemn, semăna cu o vilă elveţiană, ascunsă în spatele unui brad ca de Crăciun, enorm, plantat în mijlocul unei peluze îngheţate. Singura originalitate o constituiau pereţii împânziţi de etajere care etalau mii de nuci poleite.

Salata bulgărească era puţin mai sofisticată decât în altă parte, iar mielul se putea mânca. În orice caz, Malko era încântat ca un copil.

1. Ea nu vine astăzi. Aveţi vreun mesaj? (n.a.)

— Cei din vremea lui Jivkov mai au putere? întrebă Malko, în timp ce mânca desertul.

Mara înălţă capul.

— Da. Sunt amestecaţi într-o mulţime de şantaje, asociaţi cu mafioţii ucrainieni sau ruşi. Există şi acum crime neelucidate, ba chiar şi bombe. Poliţia e neputincioasă.

— Aţi putea încerca să aflaţi ceva despre Vladimir Georgiev? Despre afacerile, contactele sau transferurile sale financiare…

— Voi încerca, promise Mara. Cunosc pe cineva la poliţie.

Când ieşiră, ningea cu fulgi mari. Cartierul părea sinistru, cu străzile lui desfundate şi clădirile ce păreau destinate demolării. Malko realiză brusc că nu era înarmat. Ajungând sub luminile din centru, se simţi ceva mai liniştit. Mara îi adresă un zâmbet strălucitor, în clipa în care el o depuse în

faţa casei.

— A fost o seară minunată, spuse ea. Eu nu merg niciodată la restaurant.

* *

Soneria telefonului din hotel îl trezi pe Malko. O voce necunoscută de bărbat întrebă în engleză, cu un accent puternic:

— *Mister* Malko Linge?

— Da, eu sunt.

— La telefon Vladimir Georgiev. Aţi întâlnit-o pe soţia mea, alaltăieri seara, la *Sheraton* şi aţi întrebat-o despre mine. Ne cunoaştem?

Vocea era de bas, sigură, cu o mică notă de vulgaritate. Pulsul lui Malko se acceleră: în sfârşit, cel pe care-l căuta încă din Istanbul, era la capătul firului.

— Aşa se pare, răspunse el cu prudenţă. Oricum avem un amic comun, Omer Ugurlu. Pe el îl cunoaşteţi foarte bine, încă din anii 80.

— Într-adevăr, acceptă bulgarul, după o scurtă ezitare. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Aş dori să vă întâlnesc.

— Pentru ce?

— Pentru nişte afaceri.

După o nouă ezitare, bulgarul propuse:

— *Dobre.* Cunoaşteţi hotelul *Ambasador?*

— Nu.

— Se află pe şoseaua Simenovski, spre sudul oraşului, la poalele muntelui, nu departe de locuinţa mea. Ne putem întâlni acolo, la ora 19, la bar?

— De acord.

Malko se repezi sub duş, bucuros şi nerăbdător. Ce va putea el să-i propună interlocutorului său? Bani: avea. Protecţie: nu avea nevoie… Va trebui să improvizeze ceva.

Datorită decalajului de fus orar, îi era imposibil să ia contact cu cineva din Statele Unite, deci trebuia să aştepte

întreaga dimineaţă. La Ambasadă, ceru să-l întâlnească pe şeful staţiei care-l primi imediat. Malko dorea să afle care sunt noile instrucţiuni de la Langley, în legătură cu modul în care trebuia să acţioneze. În camera cu coduri, el luă legătura cu Thomas Ray, rezumându-i situaţia: avea întâlnire cu omul care, cu douăzeci de ani în urmă, ordonase asasinarea Papei loan-Paul al II-lea. Cu toate că părea satisfăcut, adjunctul lui George Tenet părea că rămăsese perplex.

— Trebuie să-l scoateţi din ţară, sugeră el.

— Cum? Doar dacă-l răpesc…

— Oferiţi-i bani.

— Cât?

— Nu ştiu.

— Cred că ar trebui să-i explic că riscă să aibă probleme cu ruşii, dacă aceştia află că am ajuns până la el, sugeră Malko.

— Mi se pare o idee excelentă, aprobă americanul. Sunaţi-mă după întâlnire. Sunt curios să aflu care a fost reacţia lui.

Hotelul *Ambasador* se afla în plin câmp, chiar înainte de periferie, în faţa muntelui Vitoşa, la circa 10 km de centru. Era o construcţie modernă, dar izolată. Malko îşi gară maşina în parcare şi pătrunse, în clădire. Totul era nou, curat, dar pustiu. Un funcţionar de la recepţie îi indică barul, care era însă la fel de pustiu. O fată în uniformă verde îl conduse…

Dat fiind că ajunsese primul, îşi comandă o votcă. Din hotel nu răzbătea niciun zgomot, de parcă ar fi fost nelocuit.

Când se uită la ceas, văzu că era ora 19,10. În bar pătrunseră doi bărbaţi. Erau solizi, cu veste din piele neagră, raşi în cap şi aveau priviri sumbre. Unul dintre ei ţinea o servietă ce părea a fi foarte grea, iar altul, o valiză metalică. Aceştia se instalară în apropierea lui şi încercau să vorbească cu voce joasă, prea încet pentru ca Malko să înţeleagă despre ce discutau. El înţelese doar că ei vorbeau în ruseşte.

După cinci minute, un angajat al hotelului se aplecă spre urechea lui Malko:

— *Gospodin* Linge?

— Da.

— Vă caută cineva la telefon.

Malko îl urmă până al recepţia hotelului, unde observă un telefon cu receptorul pus alături.

— *Mister* Malko Linge?

Imediat el recunoscu vocea de bas a lui Vladimir Georgiev.

— Da.

— Sunt în întârziere, dar voi ajunge peste 10 minute. E bine?

— E în ordine, răspunse uşurat Malko, dar dacă doriţi, pot veni eu la dumneavoastră…

— Nu, nu! —Totul va fi în ordine.

Malko închise şi se întoarse la bar, încrucişându-se pe hol cu cei doi ruşi, care tocmai plecau. După ce îşi reluă locul, el comandă un alt pahar cu votcă. Instantaneu, realiză că ruşii cu care se întâlnise pe hol nu mai aveau cele două valize. Când i se aduse votca, el o întrebă pe chelneriţă, în ruseşte:

— Cei doi domni care au fost aici, v-au spus ceva deosebit?

Surprinsă, ea negă.

— Nu! De ce?

Malko nu-i răspunse, urcându-i-se brusc pulsul la 150. El privi întreaga încăpere, fără a observa nimic suspect, până în clipa în are îşi coborî privirile, văzând ceva suspect sub bancheta pe care era aşezat: valiza metalică! într-o fracţiune de secundă, înţelese totul. Se ridică dintr-o săritură, atât de rapid încât vărsă paharul cu votcă. Grăbindu-se să ajungă în hol, el mai avut timp să-i strige chelneriţei:

— *Bistro! Davai! 1*

Stupefiată, ea rămase înţepenită. Malko ieşi rapid din bar, cu respiraţia blocată, ştiind că moartea se afla în spatele lui.

1. Repede! Fugifi! (n.a.)

Capitolul XVII

Malko de-abia ieşise din bar, îndepărtându-se cât mai repede de acesta, când o explozie înspăimântătoare zdruncină întreg hotelul *Ambasador.* Câteva fracţiuni de

secundă mai târziu, suflul acesteia îl ajunse şi, ca o mână invizibilă, îl proiectă spre recepţie, în mijlocul unei mase de cioburi înconjurate de un nor cenuşiu. El se lovi violent de colţul unui birou, apoi leşină.

Când deschise ochii, era lungit pe jos în acelaşi loc, cu vesta înfăşurată în jurul capului, văzând doar un bărbat îmbrăcat în alb, care stătea aplecat deasupra lui. Din urechea stângă îi curgea sânge, ca şi din multe alte răni. Când încercă să se ridice, simţi o ameţeală cumplită. El vedea buzele oamenilor din jurul său mişcându-se, dar nu înţelegea nimic. Tot corpul îl durea. Ajutat, îşi puse vesta plină de praf, se sprijini de un birou pentru a nu se prăbuşi, cuprins brusc de o imensă oboseală. De-abia după câteva minute, realiză că tot holul era plin cu oameni: poliţişti, infirmieri şi angajaţi ai hotelului.

Privind în jurul lui, i se păru că hotelul fusese zdruncinat de un cutremur. Din bar, nu mai rămăsese decât un spaţiu devastat, de nerecunoscut. Pianul se strivise de perete, iar locul pe care stătuse, se transformase într-o gaură. Nu mai existau nici mese şi nici scaune. Printre ferestrele sparte pătrundea un aer glacial.

— A fost o bombă! spuse unul dintre poliţişti, care se afla lângă el, pusă probabil de unul dintre mafioţii ucrainieni.

Malko se îndreptă spre recepţie, încercând să-şi şteargă sângele de pe faţă. El se adresă unui funcţionar buimac.

— Mă poate însoţi cineva? întrebă el. Locuiesc la *Vitoşa* şi nu Jâlă simt capabil să conduc maşina.

După o scurtă conversaţie, un pompier se apropie de el, îl examină, apăsând pe toate rănile şi vânătăile, punându-i o grămadă de întrebări, din care Malko nu înţelese decât un sfert, mulţumindu-se să răspundă mecanic: *„Dobre! Dobre!”.* În final,

1. E bine! E bine! (n.a.)

acesta îl conduse la un minibuz. După un timp care lui i se

păru cât un secol, minibuzul opri în faţă la *Vitoşa,* iar el se târî până la recepţie, cerându-şi cheia. Avu totuşi curajul să sune la Ambasadă, lăsând un mesaj pentru Alister Scott, în care anunţa că tocmai scăpase dintr-un atentat comis la hotel *Ambasador,* lăsând să se înţeleagă că se afla la limita forţelor lui.

După ce ajunse în pat, adormi îmbrăcat, ultima lui senzaţie fiind cea a sângelui cald care-i curgea din ureche.

Un soare palid strălucea pe cerul albastru. Malko îşi privi ceasul: era ora 8,10. Realiză că dormise 14 ore! în continuare, îl dreau toţi muşchii. Se dezbrăcă şi se târî până la baie, rămânând îngrozit când se văzu în oglindă: ochii lui păreau că se înfundaseră în orbite. La gât, simţi că îl jenează ceva şi după ce se pipăi, îşi dădu seama că era un mic ciob de sticlă încastrat în piele. Se băgă sub duşul anemic, unde rămăsese aproape o jumătate de oră. Apa caldă îi mai destinse puţin muşchii dureroşi. Se bărbieri, se îmbrăcă şi sună la Ambasadă. De data asta, i se făcu imediat legătura cu Alister Scott, şeful staţiei.

— *My Go'od*| Sunteţi sănătos întrebă americanul. Noroc că am primit mesajul dumneavoastră! Ştiam că veţi avea o întâlnire la *Ambasador.* Aţi fost căutat în toate spitalele, chiar înainte ca eu să fiu prevenit. A fost un atentat oribil…

— Pe mine au dorit să mă omoare, spuse, simplu Malko. Trimiteţi-mi o maşină.

Când coborî, după 20 de minute, el fu întâmpinat de Mara Glavinova, vizibil impresionată.

— Dumnezeule, spuse ea, văzând tăieturile de pe faţa lui. Nu doriţi să mergem la spital?

— Nu, o asigură el. Nu am nimic grav.

— Când am auzit ieri seară la radio, vorbindu-se despre explozie, am simţit o teamă îngrozitoare. Am sunat la *Ambasador ş*i mi

s-a răspuns că nu e decât un mort – un angajat al hotelului – şi doi răniţi.

— Eu trebuia să fiu cel de-al doilea mort, remarcă Malko.

În timp ce maşina se ţâra prin aglomeraţie, el îi povesti

totul.

— Ziarele spun că au fost mafioţi ucrainieni, afirmă Mara Glavinova. Nu au fost prinşi şi nici nu aveau cameră rezervată în hotel, dar se cunoaşte numărul maşinii lor.

156

— Bomba mi-a fost destinată mie. M-au atras la *Ambasador*, deoarece acolo securitatea e inexistentă, iar hotelul e izolat. A fost o capcană bine montată.

— Ce făceaţi acolo?

— Un bărbat, care s-a dat drept Vladimir Georgiev, mi-a telefonat dimineaţă şi mi-a dat întâlnire acolo. Apoi, acelaşi tip m-a chemat la telefonul barului, spunându-mi că va întârzia. De-abia acum înţeleg pentru ce: m-a îndepărtat din bar pentru ca cei doi autori ai atentatului să poată ascunde bomba sub bancheta pe care stăteam. Dacă nu mă întâlneam cu ei, observând că sunt *fără* valize, nu m-aş fi îndoit de nimic şi acum eram un om mort, cum e nenorocita de chelneriţă.

— Oribil! făcu Mara Glavinova. Oricum, nu a fost Vladimir Georgiev cel care v-a telefonat…

— De unde sunteţi atât de sigură?

— Acesta se găseşte în închisoarea centrală din Sofia, inculpat pentru escrocheri. El a deturnat banii depuşi de contribuabili într-o bancă pe care o controla, pentru a finanţa magazinul soţiei sale! Riscă mulţi ani de închisoare. Noul guvern este foarte sever pentru acest gen de delict.

Ajunşi pe strada Suborna, Malko intră direct în biroul lui Alister Scott, unde era deja aşteptat de către medicul Ambasadei. Acesta îi luă tensiunea, îi examină toate rănile, inclusiv urechea dreaptă.

— Aveţi timpanul drept fisurat, conchise medicul, Totul se va rezolva de la sine. În trei luni, vă veţi recăpăta auzul… în urma celor citite în ziare, aţi avut mult noroc. Hotelul a fost devastat…

Imediat ce rămase singur cu şeful staţiei, Malko merse direct la ţintă:

— Au vrut să mă asasineze, spuse el, deoarece ştiu că mă aflu pe urmele lui Vladimir Georgiev, omul care deţine secretul atentatului împotriva Papei.

— Nu sunt bulgari, spuse imediat americanul, deoarece aceştia doresc cu ardoare să se integreze în Europa.

— Deci, sunt ruşii. Ce ştiţi despre SVR local?

— Rusia lui Puţin îşi bate joc de Bulgaria, exact ca de prima sa votcă, iar oamenii care vă urmăresc fac parte din latura periculoasă şi dură a Moscovei. Ei au descoperit că veţi merge până la capăt şi au decis să vă elimine. Bulgarii n-ar fi procedat niciodată într-un asemenea mod. Eu mă întreb doar cum au aflat despre acest lucru.

— Eu ştiu, spuse Malko.

Se gândea la Simenova Kolev. Fără să vrea, el nimerise exact pe un cuib de vipere. Nostalgicii comunismului deveniseră o reţea în aşteptare, iar fără ajutorul Sergheevei Vasov, el nu ar fi putut sparge niciodată zidul tăcerii. Americanul îi întrerupse gândurile.

— Cee ce s-a întâmplat este extrem de grav. Ca şef de staţie la Sofia, mă simt moralmente responsabil de persoana dumneavoastră, chiar dacă nu depindeţi de mine.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Mă simt obligat să vă cer să nu vă mai asumaţi niciun risc şi să acceptaţi o protecţie, adică cea pe care o vom primi în funcţie de instrucţiunile de la Langley.

Malko avea chef să-i spună că nu era decât un „om cu contract” al C.I.A., unul de lux, dar că nu va intra niciodată în sacrosantul sistem al acestei asociaţii.

— Aş dori să vorbesc cu Thomas Ray, spuse el.

Adjunctul lui George Tenet, directorul general al C.I.A., îi sorbea cuvintele lui Malko. Din cauza sechelelor atentatului, Malko era obligat să lipească receptorul de urechea sa stângă.

— Ancheta dumneavoastră este un model, conchise

americanul. _

— Să nu exagerăm, îl avertiză Malko. În mod cert, doresc să-l regăsesc pe cel care a comandat atentatul împotriva Papei, dar, din păcate şi acesta este un intermediar. Pentru a mai avansa, el trebuie să accepte să vorbească.

— Evident! spuse Thomas Ray, dar atentatul a cărui victimă aţi fost, este una din cele mai bune confirmări. Deoarece „noii" bulgari par a nu avea implicaţii în această problemă, nu rămân decât ruşii. Aşadar, operaţiunea „Pagoda", menţionată de „sursa" noastră, încă din 1990, a existat şi nu putea fi decisă decât la nivel înalt, adică de Leonid Brejnev.

— E adevărat, recunoscu Thomas Ray, dar o asemenea informaţie importantă ne conferă un argument cu greutate în faţa ruşilor de astăzi, care în majoritate făceau parte din structurile comuniste ale epocii şi care acum sunt conduse de Vladimir Puţin, în concluzie, trebuie neapărat să vă continuaţi ancheta şi să obţineţi o mărturisire de la Vladimir Georgiev.

158

Un înger trecu şi fugi înspăimântat: e mult mai uşor de spus, decât de făcut…

Thomas Ray adăugă:

— Bineînţeles, protecţia *dumneavoastră* trebuie să se afle pe primul loc.

Malko îşi trecu degetele peste crustele de pe obrazul lui. Se putea spune că îl zgâriase o pisică… Prudent, Ray adăugă:

— Cred că experienţa dumneavoastră este, de altfel, şi cea mai bună protecţie. Ar fi extrem de regretabil să abandonaţi ancheta *chiar acum.*

— Nu asta este intenţia mea, afirmă Malko.

Nu minţea. De mult timp învăţase că e vecin cu moartea, iar acest lucru făcea parte din viaţa sa. Era un mod de a o privi în faţă, de a învinge teama viscerală a oricărei fiinţe umane în faţa nimicirii.

— Îi voi da imediat instrucţiuni lui Alister Scott pentru a vă asigura protecţie, afirmă adjunctul lui George Tenet. Vă rog să

fiţi totuşi foarte prudent.

— Doresc să mai profit mult timp de castelul meu, replică Malko.

După telefonul său la Langley, Malko plecă spre *Sheraton,* unde bău un expreso. La Ambasadă nu i se dăduse decât un suc. Imediat ce reveni, şeful staţiei, Alister Scott, îl primi în biroul său, surâzând.

— Tocmai am primit un mesaj de la Mr. Thomas Ray şi am luat măsurile necesare: luaţi-l.

El îi întinse o cutie ce părea extrem de grea. Malko o deschise şi văzu un pistolet scurt Beretta 9 mm, ultimul model. Acesta era însoţit de două încărcătoare, ca şi de o cutie cu cartuşe. Alister Scott îl contempla ca şi cum ar fi fost un obiect obscen. El nu efectuase prea des misiuni clandestine.

— Este tot ceea ce am găsit mai bun, afirmă el, fiind arma personală pe care am împrumutat-o de la şeful detaşamentului de marină.

— Voi avea mare grijă, jură Malko.

— Doriţi şi o vestă anti-glonţ?

Malko îl privi pe american: acesta părea extrem de serios.

— Nu mulţumesc, răspunse el. Eventual, o maşină blindată.

Lui Alister Scott îi trebuiră vreo zece secunde ca să realizeze că fusese o glumă. Malko luă pistoletul.

— Dintr-un punct de vedere, avem noroc că Vladimir Georgiev se află în închisoare, remarcă Malko. Altfel, probabil era deja mort. Dar eu îi cunosc pe ruşi şi ştiu că ei vor reîncepe atacul, fie asupra mea, fie asupra lui. Ca atare, acesta trebuie prevenit: el ignoră faptul că foştii săi prieteni vor să-l lichideze. Permiteţi ca Mara Glavinova să colaboreze cu mine?

— Bineînţeles!

Malko coborî în biroul tinerei femei.

— Doresc numele avocatului lui Vladimir Georgiev, o rugă

el.

— Pot s-o rezolv, spuse tânăra bulgăroaică. Nimic altceva?

— Ba da. Îmi puteţi găsi adresa lui Georgiev?

— Şi acest lucru se poate rezolva! spuse ea, surâzând. Aşteptaţi-mă.

Ea ieşi din birou şi reveni peste zece minute.

— Familia Georgiev locuieşte în Dragalevsti, la poalele muntelui, pe Zahorâi Zograt 155, într-unul din cartierele elegante ale Sofiei. Imediat ce mă voi întâlni cu avocatul, vă voi anunţa.

În pofida sistemului de încălzire din Opel, Malko tremura ia volan. Trecuseră două ore şi jumătate de când urmărea vila familiei Georgiev. Locul trebuia să pară idilic, cu aceste superbe vile de la poalele muntelui, dar iarna, era sinistru! Casa pe care o supraveghea era de altfel un castel, aflat în mijlocul unei grădini protejate de un înalt gard de fier forjat. Malko observă un Mercedes decapotabil, de culoarea prunei, alături de un BMW negru, ce se afla în garaj. Valentina Georgiev era acasă.

Malko se întreba dacă ea fusese în vizită la soţul său şi-i menţionase ceva despre întâlnirea cu el. Urgenţa cea mai mare era să o prevină că Vladimir Georgiev se află în pericol.

La ora 9,30 auzi un zgomot de motor. După câteva minute, poarta se deschise şi Mercedesul trecu pe lângă el. Malko recunoscu părul roşu al Valentinei care se îndrepta spre periferie. După 500 de metri, ea parcă în faţa clădirii sinistre care adăpostea î 60

Serviciile bulgare! Malko nici nu avu timp să-şi pună vreo întrebare. Valentina Georgiev coborî din Mercedes, sugrumată într-o vestă din piele neagră, cu o fustă mini şi pantofi violeţi, asortaţi cu rujul de pe buze! Ea traversă strada şi intră într-un coafor.

Urma o altă aşteptare. Zăpada începuse să cadă abundent... După o oră, Valentina reapăru şi se urcă la volanul Mercedesului 380, luând-o spre centru. Peste 20 de minute, ea parcă maşina în faţa magazinului său şi intră

înăuntru. Malko, care parcase chiar în faţă, o văzu schimbând câteva cuvinte cu vânzătoarea. După câteva clipe, aceasta din urmă ieşi din magazin. Era ora 12,30 şi ar fi fost momentul ideal pentru a discuta cu Valentina Georgiev. Tocmai când se pregătea să coboare din Opel, o văzu pe Valentina încuind uşa magazinului şi dispărând în spatele perdelelor salonului de probă!

Malko traversă totuşi încercând să pătrundă în magazin. Din păcate, era închis! El bătu în geam, fără a obţine însă vreun răspuns. Intrigat, el coti spre strada Porşevici, acolo unde se aflau celelalte vitrine şi observă un culoar strâmt: era intrarea prin care se livra marfa. Sau Valentina ieşise imediat pe aici, sau se închisese în magazin. Dar de ce?

Descumpănit, Malko îşi mută maşina în aşa fel încât să ţină sub observaţie ambele intrări. Era al treilea planton din această zi.

După nici cinci minute, el obsevă un bărbat tânăr care intră pe culoar.

Încântată, Valentina deschise vesta de piele a tânărului ce intrase prin strada Porşevici şi-şi puse mâinile sale cu unghii lungi şi roşii, pe pieptul acestuia.

— Eşti foarte îngheţat, remarcă ea. Şi nebârbierit.

— Nu mă bărbieresc chiar în fiecare zi, răspunse acesta.

Acest amănunt îi dădea un aer mai viril. La 23 de ani, vrei să pari mai în vârstă. Valentina îi băgase mâinile sub pulover, frecându-se de tânărul bărbat, al cărui nume nici nu-l cunoştea. Ea ştia doar că prenumele lui era Yuli. În timp ce se freca de el, ea simţi erecţia partenerului său. Tăcerea era totală, exceptând

respiraţia lor şi zgomotul circulaţiei de afară. Eemeia atinse pieptul lui Yuli şi îl pişcă de mameloane. Acesta mormăi de plăcere şi cuprinse sânii mari ai Valentinei atât de violent, încât acest gen îi declanşă un orgasm instantaneu.

— Opreşte-te! imploră ea.

Numai că, sărmanul Yuli nu avea chef să se oprească…

Valentina reuşise să-şi facă extrem de bine numărul său de prostituată. După ce îi trase violent hainele cu care era îmbrăcată, Yuli îi băgă două degete în sex, iar Valentina începu să tremure din tot corpul. Acest magazin îi permitea să-şi primească amanţii, fără a trezi bănuieli soţului său.

Tânărul îşi întrerupse brutal mângâierea şi o împinse în genunchi.

După ce tânărul îşi exprimă dorinţa, Valentina îi deschise fermoarul. El nu purta nimic pe dedesubt şi în faţa femeii apăru un sex lung, drept precum litera „l”. Valentina scoase un sunet de bucurie şi îl contemplă câteva secunde, extrem de excitată.

După ce îl mângâie puţin, îşi înfundă mare parte în gură, mâinile bărbatului crispându-se pe gâtul ei. Nu după mult timp, acesta juisă. După câteva minute, bărbatul o întoarse cu spatele spre el, şi o ridică pe un fotoliu. În picioare, acesta îşi înfundă sexul său lung, sodomizând-o în pofida protestelor furioase ale Valentinei. După ce făcură sex în toate poziţiile posibile, tânărul se îmbrăcă şi femeia îl întrebă:

— Când te mai văd?

— Nu ştiu.

Ea scoase nişte bani din poşetă şi i-i întinse:

— Cumpără-ţi o cămaşă frumoasă.

Bărbatul îşi înfundă banii în buzunar, îi adresă o urmă de surâs şi se îndreptă spre uşa pe care Valentina o încuie.

Malko coborî din Opel chiar în momentul în care Valentina îşi redeschidea magazinul. El îl văzuse plecând pe tânărul bărbat şi ştia acum pentru ce doamna Georgiev se încuiase. Când împinse uşa, se declanşă o sonerie. Valentina Georgiev apăru din spatele magazinului, încă nechemată. Iniţial, ea nu-l recunoscu pe Malko.

— Vânzătoarea mea va sosi imediat, spuse ea în engleză. Eu nu cunosc prea bine preţurile.

— Nu mă recunoaşteţi, doamnă Georgiev? întrebă Malko,

surâzând. Ne-am întâlnit aseară, la *Sheraton.* Sunt un prieten al soţului dumneavoastră… M-aţi rugat politicos să trec, ca să vă întâlnesc.

Încet, încet, Valentina reveni cu picioarele pe pământ.

— Ah, e adevărat, se bâlbâi ea. Ce mai faceţi?

Soneria se declanşă din nou: vânzătoarea revenise. Malko se apropie de Valentina.

— Trebuie să vă vorbesc, spuse el în şoaptă. Am venit special la Sofia pentru a mă întâlni cu soţul dumneavoastră…

— El nu este aici, spuse ea. Se află într-o călătorie.

— Nu, o corectă Malko, nu se află în nicio călătorie. El este la închisoarea centrală din Sofia.

Valentinei i se păru că-i fuge pământul de sub picioare.

— Cum…

— N-are importanţă, spuse Malko. Trebuie să vă vorbesc.

Soţia lui Vladimir Georgiev îşi ţeri privirile de Malko şi spuse:

— *Ivana! There is a customer!*

Fără un cuvânt, ea dispăru în spatele magazinului în timp ce Malko bătu în retragere, îndreptându-se spre Opel, pentru a patra aşteptare din această zi… Nici nu se punea problema să-şi abandoneze pista. Deoarece Valentina nu mâncase nimic, el avea multe şanse ca ea să nu mai rămână mult în magazin.

Calculul lui Malko se adeveri perfect: după 20 de minute, Valentina Georgiev ieşea din mâgazin şi se urca în maşină, iar tocmai când se instala, el apăru în faţa ei.

— Doamnă Georgiev, trebuie să vă vorbesc!

Ea se întoarse spre el, cu o privire răutăcioasă. Avea machiajul refăcutşi buzele conturate cu grijă.

— Încetaţi să mă urmăriţi! spuse ea, altfel, veţi aea probleme cu soţul meu.

Femeia se afla deja la volan când Malko îi spuse cu o voce blândă:

1. Ivana! Avem un client! (n.a.)

— Dumneavoastră riscaţi dacă el află că-l primiţi pe tânărul amant în magazin şi că îl plătiţi.

De această dată, ea primi lovitura, aruncându-i o privire îngrozită.

— Despre ce vorbiţi? se bâlbâi ea.

— Eram acolo când acel tânăr a intrat pe uşa din spate, preciză el, şi când a plecat. Aţi încuiat magazinul, tocmai pentru a vă desfăta în voie.

Trăsăturile Valentinei Georgiev se schimbară.

— Doriţi bani? întrebă ea.

— Nu, spuse Malko. Dacă vreau ceva, acest ceva sunteţi chiar *dumneavoastră,* dar nu asta e problema. *Trebuie* să vă vorbesc.

Rămas în picioare lângă Mercedesul 380, el începu să tremure de frig.

— Să mergem la *Sheraton,* să bem ceva, propuse el.

Ea refuză, mişcându-şi buclele roşii.

— Nu. Acolo nu trebuie să fim văzuţi împreună. V-am spus că soţul meu este foarte gelos. Urcaţi în maşină.

Malko se instală alături de ea şi Valentina Georgiev demară imediat, îndreptându-se spre sud. Fusta mini se ridicase până spre şolduri, iar pieptul său opulent, strâns de vesta de piele, o făcea extrem de sexy.

— De ce doriţi să-l întâlniţi pe Vladimir? întrebă ea.

— E vorba de o afacere cu arme, inventă Malko. Ştiu că Bulgaria vinde în acest moment loturi de armament, în urma Pactului de la Varşovia. Am un cumpărător, dar nu cunosc la Sofia pe nimeni, în afară de soţul dumneavoastră.

Valentina Georgiev părea încrezătoare.

— Cred că v-aţi lăsat cartea de vizită la magazin…

— Da.

— Bine, voi transmite mesajul soţului meu. Telefonaţi-mi peste câteva zile.

— N-am mult timp, sublinie Malko. Când trebuie să se elibereze soţul dumneavoastră?

— Nu ştiu, răspunse ea. Completul de judecată cere o

cauţiune în bani, pe care eu nu îi posed.

De această dată, Malko fu cel ce rămase surprins.

— Credeam că soţul dumneavoastră are mulţi bani.

— Are, dar nu în numerar, spuse ea.

— Care este suma cerută drept cauţiune?

— 40.000 de leva1.

1. Circa 80.000 de franci (n.a.)

— Vă pot împrumuta eu aceşti bani.

Femeii îi trebuiră câteva secunde ca să realizeze propunerea lui, după care întrebă cu neîncredere:

— Pentru ce?

— Este o investiţie, inventă Malko. Eu sper să câştig infinit mai mult, cu ajutorul lui.

Valentina Georgiev opri la marginea trotuarului. Ei se aflau la sud de Vitoşa, într-un loc pustiu. Ea îşi scoase o ţigară, iar Malko i-o aprinse, lăsând-o să tragă primul fum înainte de a o întreba:

— De ce se află el în puşcărie?

— A făcut multe prostii, doar pentru a mă ajuta, răspunse Valentina, între două fumuri. A avut o companie financiară de investiţii, în parteneriat cu un fost general. A deturnat bani pentru susţinerea magazinului meu, care consumă mult. Generalul şi-a dat seama şi l-a denunţat. Deoarece generalul are încă antene în actuala putere, Vladimir a fost închis.

— Are un avocat?

— Bineînţeles: Anton Boyadjev, fost procuror.

— Trebuie să-l întâlnesc cât mai curând posibil. Spuneţi-i să mă caute.

Malko scoase o carte de vizită, pe care adaugă numărul camerei sale de la *Vitoşa* şi i-o dădu.

— De acord, spuse ea.

Valentina o puse în poşetă şi demară. După zece minute, ea îl aduse pe Malko lângă maşina lui. Înainte de a-l părăsi, ea se întoarse spre el.

— Dacă-l ajutaţi pe Vladimir, nu ştiu cum voi putea să vă

mulţumesc…

— Încă nu am ajuns acolo, spuse Malko. Telefonaţi-i rapid lui Anton Boyadjev.

Ea porni imediat, iar el se îndreptă spre Ambasadă, cu certitudinea că Valentina Georgiev nu avusese nimic de-a face cu atentatul şi deci că acesta fusese comandat din cu totul altă parte…

— Domnul Linge? Sunt Valentina Georgiev.

— Aveţi noutăţi? întrebă Malko.

— Da, am vorbit cu Anton Boyadjev, care vă aşteaptă azi, pentru a lua dejunul împreună cu *Clubul Scriitorilor,* pe strada Alabin. Îl veţi găsi la bar. După întâlnire, vă rog să treceţi pe la magazinul meu.

— Vă promit, se jură Malko.

După cinci minute, el rula în direţia Ambasadei Americane, cu Beretta sub centură. Arma nu-l'mai părăsise din clipa în care Alister Scott i-o dăduse.

Mara Glavinova stătea aplecată peste calculatorul său, când Malko o anunţă despre viitoarea sa întâlnire cu avocatul lui Vladimir Georgiev.

— Atenţie, acesta a fost procuror, extrem de legat de Ivan Blagoev, procurorul închisorii care decidea execuţiile din vechiul regim. Acum, el apără toţi hoţii care au avut legătură cu aceste servicii din trecut. Eu am noutăţi: au fost prinşi responsabilii atentatului de la *Ambassador…*

— Unde?

— În munţi, amândoi erau morţi, iar maşinile lor erau ciuruite, într-adevăr erau ucrainieni: racheţi… Am uitat să vă spun că mr. Alister Scott doreşte să vă vadă, mai spuse tânără fată.

Şeful staţiei îl primi cu un surâs încordat.

— Din cauza dumneavoastră nu mai pot dormi! Nu s-a întâmplat nimic rău?

— Nimic, afirmă Malko, în afară de faptul că l-am regăsit pe

cel pe care îl căutam.

— Este un lucru extraordinar că aţi putut ajunge până la Georgiev. Deoarece am fost numit la Sofia, mi s-au spus multe asupra acestei istorii, cerându-mi-se s-o anchetez, dar toţi omologii mei mi-au jurat că nu ştiu nimic.

— Voi avea nevoie de 40.000 de leva în numerar, îl anunţă Malko.

— Nicio problemă, îl asigură şeful staţiei. Voi scoate banii imediat şi îi voi păstra la dispoziţia dumneavoastră.

Malko aruncă o privire spre ceasul Crosswind al domnului Scott şi îşi dădu seama că peste doar două ore avea întâlnire cu avocatul lui Vladimir Georgiev, omul care comandase atentatul asupra Papei loan-Paul al II-lea. Dacă cei care au dorit să-l ucidă la hotelul *Ambassador* aflaseră, nimic nu-i împiedicau s-o ia de la început. Sofia redevenise pentru el la fel de periculoasă ca în 1983.

Capitolul XVIII

Îmbrâncit de un trecător, Malko sfârşi prin a-şi pierde echilibrul, chiar în faţa unui tramvai galben ce sosea, anunţându-se cu sirena. El se uită înapoi, cu pulsul la 150, dar nu văzu decât un bărbat într-un hanorac albastru, cu ginşi, ce semăna cu majoritatea trecătorilor şi care se îndepărta. Devenise paranoic. Strâmta stradă Alabin din plin centrul Sofiei, era. În teorie, interzisă maşinilor, pe ea necirculând în mod normal decât şirurile de vagoane verzi, galbene sau roşii care se succedau în ambele sensuri.

Malko se opri în faţa unui imobil cenuşiu, pe faţada căruia era scris în limba engleză: *Clubul Scriitorilor şi al jurnaliştilor.* De-a lungul ferestrelor de la parter, se distingeau câteva ghirlande. Acesta era locul unde avea el întâlnirea. Intrând, avu impresia că se regăseşte în anii 50, în atmosfera deprimantă a ţărilor comuniste din Europa de Est. Mai întâi, inevitabila „garderobă” obligatorie, în spatele căreia stătea un bărbos înveşmântat în trei pulovere suprapuse, apoi lemnăria de culoare închisă, candelabrele extrem de strălucitoare, pereţii goi, decoraţi doar cu tablouri din

curentul realist. Foarte puţine mese erau ocupate. Din spatele sălii se auzea o melodie tristă ce provenea de la o orgă veche. Un băiat, cu vesta de o curăţenie dubioasă, stătea sprijinit de bar, contemplând sala cu un aer resemnat. Mall<o se apropie de el şi întrebă:

— *Privat konsult?*

— *Da.*

Acesta îi arătă un bărbat ce se afla singur la o masă.

Malko se apropie şi văzu că avocatul mânca legume

1. Avocatul? (n.a.)

amestecate cu iaurt şi avea în faţă o sticlă de şampanie Defender, golită pe jumătate. El ridică privirile şi Malko avu un şoc: avocatul lui Vladimir Georgiev era sosia lui E.T.! Se asemăna în totul: faţa plată şi rotundă, nasul mic, ochii mari şi globuloşi, precum şi imensele urechi ce ieşeau în evidenţă, ca şi pielea sa gălbuie. Nu mai lipsea decât ca degetele lui să se termine cu o umflătură roşie. Malko se prezentă şi celălalt îl invită să se aşeze.

— Am început să’mănânc, spuse el: scotch şi iaurt. Acest amestec îţi permite să rămâi tânăr…

În pofida ambianţei, Anton Boyadjev părea în al noulea cer. El se aplecă spre urechea lui Malko şi spuse:

— Înainte, eram procuror şi duceam o viaţă mizerabilă, trimiţând oameni la puşcărie. Astăzi, îi ajut să iasă şi astfel, am devenit un om bogat!

Fără îndoială, pentru a-l convinge pe Malko, el scoase din buzunar un teanc de leva care nu putea reprezenta mai mult decât două sute de dolari, fluturându-i mândru. Înainte să înceapă să bea din votca care tocmai i se adusese, Malko îi reumplu paharul, reprimându-şi dezgustul.

— Aici iau dejunul în fiecare zi, explică acesta. Nu e foarte vesel, dar se află alături de biroul meu.

O muzică plină de tristeţe se auzea din spatele lor.

Avocatul spuse:

— În fiecare zi cântă acşlaşi lucru, dar este un tip curajos. Are o pensie de 50 de leva, aşa că aici el găseşte hrană, în schimbul a ceea ce face.

— Criminalitatea este mare la Sofia? întrebă Malko.

— Nu foarte mare, răspunse Boyadjev. Există câţiva racheţi, dar aceştâa nu omoară niciodată pe nimeni. Ei sunt nişte băieţi care se simt puţin frustraţi.

Un înger trecu şi zăbovi, emoţionat de un suflet atât de indulgent. Avocatul termină sticla de Defender. Mai mâncă puţin iaurt şi îl fixă pe Malko cu ochii săi mari, plini de bunătate, mai asemănători cu ai lui E.T. Ca niciodată.

— Deci, dumneavoastră doriţi să plătiţi cauţiunea clientului meu, Vladimir Georgiev?

— Exact.

1. Circa 100 de franci (n.a.)

Avocatul dădu din cap, aprobator.

— Aveţi dreptate! Este un bărbat curajos, doar că a fost cam imprudent şi prea îndrăgostit... Aţi văzut-o pe soţia sa? Este una dintre cele mai frumoase femei din Sofia. El nu-i poate refuza nimic. Cu toate că buticul său din Vitoşa este o prăpastie, închiderea lui ar însemna o teribilă umilinţă. Ca atare, el a împrumutat bani de la compania sa financiară, pe care îi va înapoia... Dacă asociatul său, generalul Kalingin, nu s-ar fi supărat, totul se aranja, numai că acesta din urmă este un tip psiho-rigid...

— Înţeleg, afirmă Malko, nu prea emoţionat de cele ce auzise. Care este maximul cauţiunii?

— 50.000 de leva.

— Soţia sa mi-a vorbit numai de 40.000.

Anton Boyadjev linse ultimele picături de Scoth de pe fundul paharului său. Nu numai că era sosisa lui E.T.. Dar, în plus, avea şi o limbă de şopârlă...

— Ea s-a înşelat! explică avocatul. Mai sunt de plătit şi câteva taxe. Bineînţeles, ne trebuie un CEC în bancă sau bani gheaţă. Când aţi putea să-i daţi? Dacă am banii mâine

dimineaţă, clientul meu va putea părăsi închisoarea chiar poimâine. Vom merge împreună să-l aşteptăm la ieşire.

În sfârşit, asta era o veste bună.

— Totul mi se pare perfect, aprobă Malko. Ne vom întâlni mâine dimineaţă la ora 10, la *Sheraton,* iar eu voi aduce banii.

Cuprins brusc de scrupule, avocatul consideră că este util să precizeze:

— Există puţine şanse să vă recăpătaţi aceşti bani. Justiţia din Bulgaria este extrem de lentă.

— Sunt pregătit, afirmă Malko. Nu aceşti bani sunt importanţi, dacă eu pot înjgheba afacerea mea cu Vladimir Georgiev.

— Sunt sigur că el va fi nebun de bucurie când vă va revedea, spuse avocatul. Închisoarea centrală nu este deloc agreabilă, neavând nici încălzire şi nici hrană corespunzătoare.

Organistul lipăia o supă, iar Malko simţea că nu mai poate rămâne nicio clipă în această atmosferă dezgustătoare. Avocatul se ridică, legănându-se uşor, îl salută pe chelner şi brusc, îl întrebă pe Malko:

— Vă place pictura?

Luat repede, Malko nu putu decât să bâlbâie un „da”.

— Şi eu pictez, i se spovedi acesta. Va trebui să veniţi să-mi vedeţi atelierul, iar dacă unul din tablourile mele vă place, vă voi stabili un preţ acceptabil…

Leonid Servâşin îşi opri Trabantul gălbui în parcare, în faţa hotelului *Moskwa,* încuindu-l cu grijă. Cu toate că nu era un Ferrari, îl avea de exact 26 de ani şi-l reparase de zeci de ori. Datorită pensiei sale, el nu-şi mai putea cumpăra o maşină nouă. După ce îşi înfundă pălăria pe craniul său chel, alergă până spre intrarea în hotel. Înainte de a intra, el se uită în urma lui, cu inima cât un purice, spre maiestoasa clădire albă a Ambasadei Rusiei, care se afla pe cealaltă parte a

bulevardului Dragan Stankov. Drapelul tricolor rus fusese înlocuit cu drapelul roşu, dar marea clădire albă semăna cu o navă eşuată. Puţinii diplomaţi ruşi, aproape la fel de săraci ca şi bulgarii, locuiau acolo într-o formă de circuit închis, nu din prudenţă, ci din economie.

Holul hotelului *Moskwa*, cu ceramică în loc de parchet, era pustiu. Doi sau trei japonezi căutau să cumpere câte ceva din scheleticul magazin de la intrare. Leonid Sevârşin traversă holul cu pas vioi, dar cu inima strânsă datorită acestei decăderi. Odinioară, aici avuseseră loc cockteilurile cele mai fastuoase din Sofia.

El se opri în faţa micului bar din fundul holului. Aici, în afara unei prostituate, nu mai exista nimeni altcineva. Leonid Sevârşin se aşează la o masă cât mai îndepărtată şi comandă un ceai, după ce îşi scosese pălăria, tremurând de frig şi de tristeţe. El îşi spuse cu amărăciune că lumea se schimbase de-a binelea: Uniunea Sovietică exportase idei revoluţionare, iar Rusia, doar prostituate.

Când ridică privirile văzu un bărbat fără palton, înalt, cu părul scurt şi cărunt care intra în bar. Acesta se apropie de Servâşin, iar cei doi îşi strânseră îndelung mâinile.

— *Dobredin, tovârişi* spuse cu o voce emoţionată bătrânul bulgar, încântat că mai putea vorbi ruseşte.

1. Bună ziua, tovarşe! (n.a.)

— *Dobredin* Leonid, răspunse noul venit, Ivan Yakutşin, *rezident* al SVR la Sofia.

Acesta din urmă. Îl întâlnea pentru prima oară pe Leonid Sevârşin, în afara recepţiilor oficiale. Fostul agent al DS fusese invitat de câteva ori la Ambasada Rusă. Yakutşin aruncă o privire ostentativă spre ceasul său.

— Nu am prea mult timp, spuse el. Care sunt noutăţile?

— Proaste, şopti Leonid Sevârşin. *Foarte* proaste.

El dădu raportul în termeni precişi, fără să adauge sau să omită ceva, aşa cum fusese învăţat la şcoala KGB-ului din Somolov, de lângă Moscova, rezervată celor mai bune

elemente ale Serviciilor din ţările satelite.

Rusul îl asculta, excitat şi temător. După ce Sevârşin tăcu, privirea vie i se aţinti asupra interlocutorului său.

— *Dobre*, spuse rusul, vom lua măsurile necesare, dar nu trebuie să ne mai întâlnim. Utilizaţi metodele obişnuite de comunicare.

— Da, *tovarişi*| aprobă cu jumătate de voce Sevârşin.

Acestuia din urmă nu-i mai rămăsese nimic altceva decât să privească cum se îndepărta rusul şi îşi impuse să aştepte cinci minute, înainte de a pleca şi el din hotel.

De această dată, ningea de-a binelea! Valentina Georgiev lăsase în funcţiune ştergătoarele de parbriz ale Mercedesului său, garat pe Showmer Uliţa, o stradă mică în pantă ce corespundea cu bulevardul General Stoletov. Drumul ce înconjura închisoarea centrală din sudul Sofiei. Închisoarea era înconjurată cu ziduri din piatră şi avea mai multe clădiri, conţinând numai deţinuţi de drept comun. Malko o urmărea pe Valentina cu colţul ochiului: îmbrăcată în blana sa de vizon mov, ea avea pe dedesubt o bluză de mătase neagră, aproape transparentă, peste fusta mini. În privinţa machiajului, era regina din Saba. Nu se vedeau decât enormele sale buze. După ce aruncă ţigara prin geamul deschis, suspină:

— Sper că nu se va enerva foarte tare!

Malko încercă să o liniştească:

— Ar trebi să fie mai degrabă bucuros, spuse el. Fără cauţiune, avocatul său mi-a spus că riscă să rămână închis multe luni de acum încolo…

— Este adevărat, recunoscu ea. Vom sărbători acest lucru, ba chiar am şi reţinut o masă la *Olympe.* Astfel, întreaga Sofie va ştii că el a ieşit din închisoare! Aveam poftă de o asemenea petrecere, deoarece toate prietenele mele îmi întorseseră spatele, crezând că sunt falită.

— Chiar şi falită, spuse Malko surâzând, rămâneţi cea mai

frumoasă…

Genele Valentinei se zbătură precum aripile unui fluture.

— Mulţumesc, spuse ea cu vocea sa de copil mic.

Avocatul dispăruse în închisoare de aproape o oră, cu chitanţa sumei depuse pentru palatul de justiţie.

— Iată-l! exclamă Valentina.

Ea sări din maşină, ca şi Malko. Doi bărbaţi deschiseseră poarta închisorii. Alături de clientul său, E.T. Avea aerul unui pitic. Vladimir Georgiev impresiona prin statura sa, îmbrăcat cu o vestă din piele neagră, cu capul pătrat, cu un păr cărunt tuns scurt şi cu umeri de docher. Valentina se precipită în fugă spre el şi i se aruncă în braţe. Era jumătatea lui!

După o îndelungata îmbrăţişare din mijlocul şoselei, Anton Boyadjev se apropie de Malko, părând îngândurat.

— Cred că ar trebui să-j lăsăm singuri, remarcă el, cu o anumită jenă. Au multe să-şi spună…

Cu braţele ce înconjurau gâtul taurului, Valentina dădea o demonstraţie de „gură-la gură”, cu soţul său. Malko se gândea la tânărul ce o vizitase la magazin… El se adresă ferm, avocatului:

— Trebuie să vorbesc cu Vladimir Georgiev, *acum.*

— Ar fi mai bine să o lăsaţi până diseară, sugeră avocatul.

Brusc, acesta părea terorizat. Vladimir Georgiev şi soţia sa se apropiau de ei, înlănţuiţi sub fulgii de nea. Ei se opriră în faţa Mercedesului, iar eliberatul pe cauţiune se adresă avocatului, ordonându-i:

— Urcă în spate!

Anton Boyadjev se grăbi să urce în maşină. Vladimir Georgiev îl privi pe Malko cu un aer încărcat de răutate. Acesta din urmă nici nu avu timp să deschidă gura. Bulgarul se afla deja peste el, iar degetele îi strângeau gâtul. Într-o engleză stâlcită, el bolborosi:

— Daşă te mai găsesc vreodată în calea mea, nenorocit de *stukachi*!

Malko se sufoca, celălalt apăsându-i carotidele, cu

experienţa unui profesionist. Probabil că şi-ar fi pierdut cunoştinţa dacă Valentina n-ar fi intşrvenit, trăgându-şi soţul şi spunând ceva în limba bulgară. Vladimir Georgiev îl abandonă pe Malko, se întoarse spre ea şi o aruncă în maşină, cu capul înainte! O femeie bătrână se oprise în mijlocul drumului, întorcând apoi capul, îngrozită. Valentina era înghesuită, cu picioare date în fund de către soţul său, în intenţia de a fi băgată în Mercedes.

Acesta închise portiera maşinii, prinzându-i în ea vizonul mov, apoi se reîntoarse spre Malko, cu ochii injectaţi de sânge. Malko îl simţea pregătit să ucidă şi făcu o săritură înapoi, de aproape un metru. Cu mâinile întinse în faţă. Vladimir Georgiev se repezi spre el. Precum un taur în luptă.

— Vreau să te ucid! urlă acesta. Ai sărutat-o pe soţia mea, dar nu şi pe mine.

Malko înţelese că nu avea cu cine discuta. Celălalt cântărea cu 30 de kg mai mult decât el şi îl putea dezarticula cu o singură mână. Îşi scoase Beretta de sub centură şi îndreptă arma spre bulgar.

— Stop! spuse el în ruseşte.

Se ruga cerului ca celălalt să-l asculte, deoarece el nu *putea* să-l ucidă, dând astfel cu piciorul tuturor eforturilor pe care le făcuse până acum. Vladimir Georgiev se opri brusc, cu ochii săi mici aproape închişi. Malko, cu pulsul la 150, avea deja indexul apăsat pe trăgaci: 14 gloanţe erau suficiente pentru a-l opri pe bulgar.

Suspansul se prelungi câteva secunde, apoi, brusc, Georgiev se întoarse cu spatele şi se aruncă în Mercedes, demarând instantaneu şi lăsându-l pe Malko în mijlocul drumului.

1. Informator al poliţiei (n.a.)

Capitolul XIX

Sergheeva Vasov şi Malko îşi terminau dineul la *Olympe.* După incidentul din faţa închisorii, Malko fusese s-o caute pe tânăra bulgăroaică la ieşirea de la serviciu, pe bulevardul Dragan Stankov. El mai încerca încă să înţeleagă ce se

întâmplase. Reacţia lui Vladimir Georgiev nu se explica decât într-un singur fel: cineva îi spusese cine era Malko. Din acel moment, singura lui salvare fusese să refuze orice contact, pentru a le demonstra „celorlalţi” că el ştie să păstreze secrete. Primul suspect era Evident avocatul său, Anton Boyadjev.

Malko o privi pe Sergheeva Vasov.

— După ceea ce cunoaşteţi,. Anton Boyadjev are contacte cu cei care au lucrat cu mult înainte în DS?

— Bineînţeles, răspunse tânăra. Mai mult sau mai puţin, acesta făcea parte din sistem, chiar dacă era mai mult oportunist decât om politic. El a putut fi contactat uşor de cei ce doreau să menţină o învelitoare de plumb asupra afacerii cu Papa. Întotdeauna m-am gândit că sovieticii s-au aflat în spatele istoriei cu Papa. Tatăl meu mi-a spus că Moscova autorizase tranzitarea de terorişti palestinieni prin Bulgaria. Nu uitaţi de celebrul Abu Nidal, care făcea parte în acea epocă din strategia de destabilizare a vestului. Moscova avea încredere totală în aliaţii săi bulgari.

— Încrederea are şi ea anumite limite, sublinie Malko. Ruşilor nu le plac riscurile. Acum, deoarece a fost identificat, Vladimir Georgiev este condamnat la moarte. E o problemă de săptămâni sau de câteva luni, pentru ca el să nu cumva să dezvăluie ceva. Acesta este sistemul mafiei şi al lui Stalin: suprimarea martorilor. „Cu cât mai puţini oameni, cu atât mai puţine probleme”, aşa cum spunea tătucul.

— Ce veţi face acum? întrebă Sergheeva Vasov.

— Voi ignora incidentul răspunse Malko. Trebuie să mi-l apropii pe Vladimir Georgiev, pentru a-l convinge că singura lui şansă de a-şi salva pielea este să-mi spună adevărul, ceea ce îi va permite să obţină o protecţie din partea C.I.A. Şi să-şi poată reîncepe în alt loc, o altă viaţă. Dacă rămâne în Bulgaria, va muri. Doresc deci să reiau contactul cu el, cu ajutorul soţiei sale, singura care nu m-a minţit. Dacă o conving pe ea, mai am o şansă.

După ce terminasră discuţia, înainte de a ieşi din restaurant el îşi schimbă discret locul armei Beretta, strecurând-o în buzunarul paltonului, după ce-i ridicase piedica. Strada era pustie şi Malko o luă în direcţia şoselei Ţarigradsko. Conducând-o pe fată la locuinţa ei. Înainte de a coborî din maşină, ea îi aruncă o privire aproape hipnotică.

— Sper că veţi reuşi.

Brusc, fata scoase o exclamaţie.

— Ce se întâmplă? întrebă Malko, coborând şi el.

— Aici! spuse ea, arătând spre o mică parcare. E cineva care se ascunde.

Malko privi în direcţia indicată şi văzu o siluetă ascunsă între două vehicule oprite. Aceasta fugi imediat, pierzându-se în umbra pomilor. Malko încercă să o urmărească, dar Sergheeva se agăţă de braţul lui.

— Nu! Nu mă lăsaţi singură!

El simţi că ea tremura. Oricum, silueta se pierdu în obscuritate.

— Nu cred că a fost nimic special, afirmă Malko, cu degetele crispate totuşi pe arma sa.

— În acest loc nu vine nimeni de obicei, spuse Sergheeva. E straniu.

Ei parcurseră cei 100 de m care-i despărţeau de imobilul Sergheevei. Fără a scoate un cuvânt. Tăcerea era absolută. Ajunşi în faţa ascensorului, tânăra îl rugă:

— Urcaţi cu minej murmură ea. Poate mă aşteaptă pe palier.

Malko începu să urce, iar Sergheeva adăugă cu un glas aproape imperceptibil:

— Poate mă credeţi nebună, dar în această ţară trebuie să te temi de orice…

175

Palierul etajului VI era pustiu. Sergheeva se aplecă spre broasca uşii sale şi o deschise, intrând înăuntru. Maşinal, Malko o urmă, descoperind un mic salon plin cu cărţi, o

canapea învelită în plastic şi câteva litografii agăţate pe pereţi. Sergheeva îşi scoase paltonul şi îi surâse jenată.

— Scuzaţi-mă! Cu *adevărat* mi-a fost teamă.

— Nu face nimic, afirmă Malko. În urma atentatului, sunt înarmat.

Când îi arătă arma, degetele fetei se crispară pe cele ale lui Malko şi ea îl rugă:

— Îmbrăţişaţi-mă. Doresc foarte mult să mă îmbrăţişaţi.

În rochia sa tricotată, părea o puştoaică de 18 ani. Faţa ei se ridică spre el şi buzele i se deschiseră, într-o sărutare castă de adolescentă. Instantaneu, se produse un scurtcircuit. Ea se aruncă asupra lui Malko ca o furtună, cu braţele atât de înnodate în jurul gâtului lui, încât părea că e gata să-l stranguleze…

Brusc, ea îl trase în cameră şi se aruncă în pat, nelăsându-l din îmbrăţişare. Imediat se descălţă şi îşi scoase ciorapii negri, îngenunchiată pe pat, ea se repezi spre centura lui Malko, apoi spre pantalonul său, dezbrăcându-l, apoi plonjă peste el, după care se întoarse pe spate, ridică picioarele spre cer şi îi smulse chilotul. Cu bazinul în sus, ea îl atrase pe Malko deasupra ei, fără a-şi scoate rochia.

Când el o penetră, ea scoase un ţipăt de animal, iar unghiile i se înfipseră în pielea lui. Şoldurile ei dansau sub el, ea făcând mişcări ca şi cum ar fi fost în levitaţie, aflându-se parcă într-o stare inconştientă. Malko avea impresia că ea juisa în jet continuu, cu gura lipită tot timpul de a lui. Când el termină, ea scoase un ţipăt puternic, după care îşi înnodă picioarele în jurul lui, împiedicându-l să se retragă. După un timp, respiraţia ei se calmă progresiv, iar picioarele recăzuseră. În sfârşit, ea ridică faţa spre el şi îngână:

— Scuzaţi-mă, nu ştiu ce mi-a venit.

Malko îi surâse.

— A fost extraordinar şi chiar, neaşteptat!

Ea se înroşi.

— V-am dorit de când v-am văzut. Eram foarte fericită că vă pot ajuta. În plus, mi-aţi adus aminte de tatăl meu. Mi-am dat seama însă că nu vă puteam atrage atenţia cu nimic, iar

mai făcusem amor de multă vreme. Ştiam însă că trebuia să vă întâlniţi cu foarte multe femei frumoase, ca Valentina Georgiev... Vederea pistoletului, m-a determinat să prind curaj şi tot ceea ce s-a întâmplat va rămâne cea mai frumoasă amintire din viaţa mea.

Ochii ei mari şi albaştri erau înlăcrimaţi. Ea tăcu, îşi puse capul pe umărul lui Malko şi rămase nemişcată. Puţin mai târziu, ea reîncepu să se mişte în jurul lui şi ei făcură din nou amor, de data asta, ceva mai liniştiţi. După această ultimă scenă, el îi spuse cu gentileţe:

— Vă voi lăsa să dormiţi.

Imediat, ea se agăţă de el.

— Nu! Dormiţi aici, cu mine!

Această poveste de dragoste îl consolă puţin şi Malko se destinse. În timp ce dormea, Sergheeva îl privea, radiid de fericire.

Malko deschise ochii tresărind, trezit de un zgomot metalic. Sergheeva, deja îmbrăcată, scosese din buzunarul pantalonilor lui cheile Opelului.

— Vecinul a venit să se plângă, furios că i-am blocat maşina, când aţi parcat Opelul, iar acum el doreşte să plece.

— Mă duc jos, spuse Malko.

— Nu, mai întâi faceţi un duş.

Ea coborâse deja, iar el auzi uşa trântindu-se. Încet, încet, începu să-şi amintească ce se întâmplase. O presimţire atroce îl cuprinse şi, gol precum un pahar, sări din pat şi se repezi spre fereastră. O deschise şi se aplecă spre în afară. O văzu pe Sergheeva Vasov în compania unui necunoscut, chiar în momentul în care încercau să deschidă portiera maşinii lui. Din toate puterile lui, strigă:

— Sergheeva! Nu urca în maşină!

Ea înălţă capul, îl văzu, Îi adresă un surâs şi un gest tandru, înainte de a se urca în Opel. Câteva secunde nu se întâmplă nimic, apoi avu loc o deflagraţie asurzitoare. O jerbă de

flăcări înconjură Opelul, care explodă ca un fruct copt aruncat într-un perete, proiectându-i capota şi portierele în toate direcţiile. Instinctiv, Malko se dădu înapoi, urlând de unul singur, de furie şi de groază.

177

Când se hotărî să scoată din nou capul pe fereastră, Opelul nu mai era decât o masă de flăcări. El se îmbrăcă ca un nebun şi ieşi, ajungând în parcare aproape în acelaşi moment în care sosi şi o maşină a poliţiei. Peste o sută de curioşi priveau cum ardea ceea ce rămăsese din Opel. Malko se apropie, încercând să distingă locul şoferului. Atunci avu impresia că cineva îi arde inima cu o torţă: din Sergheeva nu mai rămăsese decât o formă negricioasă, nicidecum umană. Înlemnit, nu-şi putea desprinde ochii de la acest spectacol abominabil, simţind în acelaşi timp o furie oarbă, dezgust şi milă.

Involuntar, Sergheeva îi salvase viaţa. Bărbatul pe care îl bănuise ascuns, cu o seară înainte, pusese o bombă ventuză sub Opel, în timp ce el se afla împreună cu Sergheeva. Dacă ar fi plecat imediat, el ar fi fost cel carbonizat. Brusc, îşi dădu seama că un poliţist i se adresa în bulgară.

Malko îi întoarse spatele, incapabil să vorbească, cu gâtul uscat.

Mara Glavinova plângea în faţa calculatorului.

Când el intră în biroul ei, ea se aruncă în braţele lui, fără un cuvânt. În acelaşi moment, intră şi Ann Powers, cu ochii roşii.

— Este oribil spuse ea. Sergheeva era atât de dulce şi atât de politicoasă.

Malko nu fu în stare să răspundă nimic. La ce bun? Toată Ambasada era la curent. Radioul nu încetase să vorbească despre atentatul atribuit unor mafioţi. Bărbatul care o sunase pe Sergheeva pentru a deplasa maşina se afla între viaţă şi moarte, cu arsuri grave. Poliţia nu făcuse încă legătura între maşină şi Malko, dar asta avea foarte puţină importanţă. El urcă la etajul trei, la şeful staţiei.

Alister Scott îl primi, palid, şi îi strânse îndelung mâna, vizibil emoţionat.

— Lisuse Hristoase! spuse el, aţi mai avut încă o dată noroc. Păcat de sărmana fată… Ştiţi cine a comis această oroare?

— Mereu aceiaşi. M-am apropiat prea mult de Vladimir Georgiev, iar ei se tem.

Americanul înălţă capul.

— Nu veţi ajunge la niciun rezultat! Renunţaţi, deoarece totul începe să se asemene cu un masacru…

— Voi vedea, răspunse evaziv Malko.

— U.uaţi una dintre maşinile Ambasadei, propuse şeful staţie Maşina nu a fost înmatriculată, lată cheile. Militarul din gardă vă va explica de unde să o luaţi.

Malko luă cheile. El dorea doar să se bărbierească, să facă un duş şi să reflecteze.

Cu mâinile în buzunarul mantoului, Malko se opri pe trotuarul din faţa *Clubului Scriitorilor şi Jurnaliştilor* şi privi printr-o fereastră. Localul era aproape gol, dar, îl văzu pe Anton Boyadjev, aşezat pe locul său obişnuit. Avocatul era singur, doar în compania unei sticle de Defender, aproape goală.

Malko înaintă spre intrarea în clădire. El venise fără un plan preconceput, neştiind nici măcar dacă-l va găsi pe avocat.

Acum, dorea să acţioneze. După ce examină mica intrare, pătrunse, supraveghind uşa restaurantului.

Totul i se păru perfect. Era aproape ora 3 când Malko se repezi spre el şi îl prinse de gulerul paltonului, târându-l literalmente pe micul culoar şi împingându-l apoi în toaleta bărbaţilor. Când avocatul văzu arma la un centimentru de ochiul său, figura i se descompuse.

— Ce este…

— Aţi auzit ce s-a întâmplat azi dimineaţă? întrebă Malko.

— Nu, nu, eu…

— O bombă a făcut să sară în aer maşina mea, zise Malko

furios, numai că la volan se afla Sergheeva Vasov; l-aţi cunoscut pe Roman Vasov, tatăl ei, cel care a fost otrăvit de prietenii dumneavoastră. Ea a murit, aşa cum veţi muri şi dumneavoastră.

— Nu! Eu n-am făcut nimic, imploră avocatul. Nu sunt implicat în acest atentat. Nu mă ucideţi.

Palid, el se lipise de zid. Instantaneu, un miros acid se răspândi în micul spaţiu. Malko realiză că avocatul făcuse pe el. Semăna din ce în ce mai mult cu E.T., dar un E.T. Îngrozit, cu ochii gata să-i iasă din orbite.

— Cine v-a ordonat să-l preveniţi pe Vladimir Georgiev asupra persoanei mele?

Avocatul nu răspunse. Malko îl prinse din nou cu mâna stângă de gulerul paltonului şi îndreptă arma spre el, care sub apăsarea unui deget, scoase un „clic” metalic.

— Cine? repetă el, apăsând pe trăgaciul pistoletului ce era îndreptat spre ochiul lui Anton Boyadjev.

Gândindu-se la ceea ce se întâmplase cu puţin înainte, el îşi reprima dorinţa furioasă de a apăsa pe trăgaci, văzând cum se vor împrăştia creierii avocatului.

— Este un prieten, răspunse imediat acesta: Leonid Sevârşin.

Indexul lui Malko se ridică imperceptibil. El realiză că dacă avocatul n-ar fi deschis gura, el l-ar fi omorât, fără să dorească din tot sufletul acest lucru. Reveneau astfel la acelaşi Leonin Sevârşin, prietenul Simenovei Kolev.

Bărbatul din Moscova, agent bulgar format de KGB, Anton Boyadjev nu minţea.

— Unde locuieşte acesta?

— Vă jur că nu ştiu! Cred că lângă Vitoşa.

Malko îi spuse cu o voce scârbită:

— Aţi avut mult noroc, mult mai mult decât Sergheeva. Dacă vreţi să mai aveţi, nu spuneţi nimănui că ne-am întâlnit.

— Nu, nu, vă jur!

Acesta avea lacrimi în ochi, iar mâinile îi tremurau. Malko îşi puse pistolul sub centură şi completă:

— Vă sfătuiesc să mai rămâneţi aici câteva clipe.

El se regăsi în stradă, cu certitudinea că Anton Boyadjev nici nu se mişcase şi se îndreptă spre *Sheraton,* unde îşi lăsase maşina Audi, împrumutată de Alister Scott. La recepţia hotelului, el rugă să se verifice dacă există un abonat pe numele Leonid Sevârşin, la Sofia. Rapid, află toate datele: acesta locuia pe Ran Bossilek Uliţa, 26, iar numărul lui de telefon era 9813568.

Malko urcă lent pe strada Ran Bossilek, ce se afla alături de parcul Yuzhen. El parcă puţin mai departe de nr. 26 şi reveni pe jos. Dificultăţile începură imediat: în dreptul soneriilor nu existau nume, ci numai numerele apartamentelor. Din fericire,

farmacia era deschisă, iar Malko se adresă unei femei corpolente, dar amabile, vorbind-i în ruseşte şi întrebând-o dacă ştie unde locuieşte Leonid Sevârşin.

— Aici, în acest imobil, răspunse ea imediat, la apartamentul 12. Sunteţi unul dintre prietenii lui, ruşi?

— *Da,* confirmă Malko. *Spasiba batşoi.1*

Farmacista surâse.

— În bulgară, se spune *blagadariu...*

El ajunse în dreptul apartamentului 12 şi sună. Era încordat şi avea mâna dreaptă crispată pe pistoletul aflat în fundul buzunarului. Auzi vocea unui bărbat, care spunea ceva ce el nu înţelegea.

— Sunt un prieten a lui Simenova I ţipă el în rusă.

Linişte. Uşa nu se deschidea. El mai insistă puţin, apoi se îndepărtă. Leonid Sevârşin era acasă, dar se temea.

Malko mai avea încă o carte de jucat, dar niciun minut de pierdut. El se întoarse în oraş, luând-o spre bulevardul Vitoşa. Magazinul Valentinei Georgiev era deschis. Vânzătoarea îl primi cu un surâs.

— O caut pe Valentina, spuse Malko.

— Astăzi nu va veni, e bolnavă.

— Puteţi să-i telefonaţi acasă? Trebuie să-i vorbesc.

După o mică ezitare, vânzătoarea începu să formeze numărul. Aceasta, cu siguranţă îl considera pe Malko drept unul dintre amanţii patroanei sale. Imediat ce Valentina răspunse, el luă receptorul.

— Valentina, spuse el, Malko la telefon. Trebuie să vă vorbesc.

După o pauză, bulgăroaica răspunse cu o voce îngrozită:

— Imposibil! Mă va ucide dacă va afla că vă vorbesc. În câteva zile totul va fi mai bine.

— În câteva zile, soţul dumneavoastră riscă să fie omorât, spuse el sec. Trebuie să vă explic anumite lucruri, deoarece sunteţi singura care îl puteţi salva.

După o tăcere interminabilă, Valentina spuse rapid:

— Bine. Trebuie să ies oricum din casă pentru alte treburi. Ne întâlnim peste o oră, în parcarea din faţa cazinoului Ibrakov.

1. Mulţumesc mult (n.a.)

181

Malko aşteptă aproape o jumătate de oră în parcarea goală din faţa cazinoului Ibrakov până ce Mercedesul de culoarea prunei se opri lângă el. Valentina Georgiev coborî, cu un fular pe cap, ochelari negri, vestă şi pantalon de piele neagră. Ea alergă până la noua maşină a lui Malko şi se aşeză alături de el. Acesta înţelese imediat pentru ce fusese atât de bizară vocea ei la telefon: femeia avea buza inferioară crăpată, cu sângele deja uscat, iar ochiul stâng era aproape închis, violet şi umflat. Pe una din mâinile ei se afla un hematom.

— A încercat să mă omoare! spuse ea simplu. Fără Boyadjev, ar fi făcut-o.

— Dar de ce?

— Acest mic avorton i-a spus că sunteţi agent C.I.A. Şi că doriţi să-l implicaţi într-o poveste mai veche. În plus, a afirmat că l-aţi regăsit cu ajutorul meu. Vladimir m-a acuzat

că m-am culcat cu dumneavoastră! A luat o bâtă de base-ball şi m-a lovit, pretinzând că l-am ruinat şi că sunt o curvă. Acum s-a calmat, dar nu scoate un cuvânt. Mi-e teamă.

Malko rămase fără cuvinte. Tot planul său părea compromis.

— Ce doreaţi să-mi spuneţi? Cine sunteţi cu adevărat? întrebă ea.

— Lucrez pentru guvernul Statelor Unite, admise Malko şi sunt însărcinat să regăsesc persoana care a recrutat ucigaşii pentru asasinarea Papei Ioan Paul al II-lea, acum 20 de ani. Ancheta m-a dus până la soţul dumneavoastră... Dar nu persoana lui mă interesează, deoarece el nu a fost decât un intermediar. Vreau doar ca el să-mi spună *cine* i-a cerut să organizeze acest atentat.

— Nu vă va spune niciodată! suspină femeia. Este un dur.

— De bună voie, nu, recunoscu Malko. Dar acum „sponsorii" acestui atentat ştiu că noi l-am identificat. Chiar dacă eu voi dispare, voi fi înlocuit de alţii. Deci, pentru ei, singura modalitate de a se afla în siguranţă, ar fi suprimarea soţului dumneavoastră... Este un martor prea compromiţător.

— Dar de ce a fost reînviată această istorie, tocmai acum? se miră Valentina.

— Deoarece nimeni nu cunoştea roiul soţului dumneavoastră. Dacă rămâne în Bulgaria, va fi asasinat. În serviciile ruse se află oameni puternici care nu uită nimic. Singura lui şansă este să vorbească şi să-şi refacă viaţa în altă parte a lumii: iată mesajul ce trebuie să-i parvină.

Valentina rămase tăcută, iar Malko o privea cu milă. Tânăra femeie îşi privi ceasul.

— Acum, este imposibil. Dacă îi spun că v-am întâlnit, mă va ucide. Trebuie să aşteptăm.

— Ceilalţi nu vor aştepta, replică Malko. Au încercat să mă omoare chiar în această dimineaţă. O prietenă a decedat însă în locul meu. Într-o dimineaţă, vă veţi urca şi dumneavoastră

în maşină şi aceasta va exploda, sau ucigaşii se vor strecura în casa dumneavoastră şi vă vor extermina.

— De acord, şopti Valentina, rămasă fără suflu. Îi voi spune imediat ce voi putea. Aveţi un telefon mobil?

Malko îi dădu numărul său. Nu-i mai rămânea decât să se roage.

Catedrala Nevski era pustie, cu excepţia câtorva bătrâni care se rugau înaintea Crăciunului. În Bulgaria, Crăciunul ortodox se sărbătorea pe 25 decembrie, deci nu ca în Rusia.

Într-un colţ, doi bărbaţi şuşoteau. Leonid Sevârşin era asigurat, jucând din nou rolul cel mai important. Interlocutorul său se aplecă spre el:

— Astă seară vă voi trimite un prieten, *tovarişi.* Acesta vă va spune ce trebuie făcut. Ştiu că pot conta pe dumneavoastră.

— Sută la sută, *tovarişi,* confirmă bătrânul spion, cu o voce ce vibra de mândrie.

Lumea se putea schimba, dar el nu va renega niciodată idealurile tinereţii sale şi întreaga sa viaţă petrecută în slujba unei cauze, chiar dacă aceasta era pierdută. Îşi puse pălăria şi plecă primul. Celălalt rămase în penumbră, trăgând distrat dintr-o ţigară.

183

Malko petrecuse o noapte grea, nereuşind să-şi şteargă din memorie chipul Sergheevei, arsă de vie. Dimineaţă, se întâlnise cu şeful staţiei, Alister Scott, dar fără niciun rezultat.

Vladimir Georgiev era cetăţean bulgar şi nimeni nu putea face presiuni asupra lui. În privinţa Serviciilor bulgare, în pofida bunăvoinţei lor, erau neputincioase. Deasupra lor se afla o francmasonerie teribil de eficace. În plus, ca să dezvăluim adevărul asupra bulgarilor, ei nu demonstrau niciun zel, ba din contră. Vladimir Georgiev fiind bulgar şi implicat în atentatul împotriva Papei, dispreţul şi ura se va răspândi asupra întregii ţări, chiar dacă regimul se schimbase.

La Moscova, Vladimir Puţin ezita să recunoască nenumăratele crime ale regimului sovietic, cu toate că era aceeaşi ţară şi chiar, aceiaşi oameni. Aproape toţi cei actuali se hrăniseră cu lapte din ţâţa comunismului, iar acest fapt lăsa urme în organism… Aşteptând veşti de la Valentina, Malko se decise să întreprindă o nouă tentativă pe lângă Leonid Sevârşin, căci acest bulgar cunoştea la fel de multe lucruri ca şi Vladimir Georgiev.

Malko ieşi, asaltat de o rafală de zăpadă. De această dată, iarna se instalase de-a binelea, cu cerul său cenuşiu. Un fel de ceaţă învăluia clădirile, dându-le un aspect fantomatic. El conduse cu prudenţă până la Primul Directorat, pulsul accelerându-i-se când observă o maşină de poliţie oprită în faţa nr. 26 din strada Ran Bossilek. El parcă în spate şi intră în farmacie. Femeia care îl primise şi prima dată, îi aruncă o privire îngrijorată.

— S-a abătut o nenorocire asupra prietenului dumneavoastră! îi spuse ea în ruseşte.

— Ce anume?

— S-a spânzurat, probabil noaptea trecută! Sora lui l-a descoperit azi dimineaţă, când a venit să-i aducă un pulover tricotat pentru el. Doriţi să-l vedeţi?

— Da, răspunse Malko fără a mai reflecta.

El o urmă pe farmacistă. Uşa imobilului cu nr. 26 era

deschisă şi ei intrară, ajungând la apartamentul 12. În faţa uşii întredeschise, un poliţist îşi nota ceva. Farmacista îi spuse câteva cuvinte şi acesta se îndepărtă. Un altul se afla în mijlocul sufrageriei. Leonid Sevârşin era spânzurase lampă cu o frânghie foarte scurtă. Mort, părea şi mai mic. În cămaşă şi pantalon, avea faţa violacee şi ochii închişi. În apartament nu se vedea nici urmă de dezordine. Malko fixă îndelung cadavrul. Leonid Sevârşin-nu avea *niciun* motiv să se sinucidă, el fiind doar un martor incomod, chiar dacă jucase un anume rol în istorie. Acum însă era mai util ca martir, decât viu.

Malko ieşi din clădire, faţa fiindu-i biciuită de zăpadă. Avea impresia că se întorsese cu câţiva ani în urmă. Efectuându-şi ancheta, el reînviase vechii demoni, mereu activi. Leonid Sevârşin fusese cu siguranţă un comunist convins, dar comisese greşeala de a deveni un potenţial pericol, aşa că acum era mort!

Vladimir Georgiev va muri şi el dacă Malko nu reuşea să-l salveze, pe el şi secretul lui.

Un frig îngrozitor domnea pe interminabilele culoare subterane şi goale ale gării din Sofia. Faţada era grandioasă, cu frescele de ceramică, care reprezentau scene din Evul Mediu.

Puţine magazine existente erau închise şi câţiva călători se îndreptau spre trenuri. La linia nr. 4, trenul ce venea de la Moscova tocmai sosea, după 36 de ore de mers. Din el coborâră foarte puţin oameni. În mijlocul familiilor ce târau saci grei din plastic, se afla un bărbat înalt, cu părul negru şi cărare, cu o figură de intelectual, având ochelari rotunzi încastraţi într-o montură fină, metalică.

Acesta ajunse în holul în care câţiva pasageri aşteptau pe bănci de lemn, apoi se opri pe refugiul de lângă tramvaiul nr. 67. Cunoscând bine Sofia, el nu avea cum să se rătăcească. Rolul său era simplu: să nu intre în contact cu nimeni, să acţioneze şi apoi să plece imediat. Trenul avea un enorm avantaj: era cu mult mai discret decât avionul.

Capitolul XX

Cu capul prins între mâinile saie enorme, aşezat cu faţa spre micuţa fereastră ce dădea spre centrul Sofiei, Vladimir Georgiev privea fulguiala de afară.

Tăcerea era absolută. Iarna, strada era completamente liniştită, jumătate din vile fiind neocupate. Un geamăt îl făcu să se întoarcă. Valentina se ţâra spre baie, lăsând o dâră sângerândă pe parchetul ceruit. Bulgarul îi aruncă o privire încărcată de ură. Din cauza acestei idioate se afla el în această situaţie! Mai întâi, cheltuielile făcute cu magazinul ei, care îl obligase să deturneze bani. Când o ameninţa că nu-i

va mai da bani, ea îl respingea, excitându-l însă cu ţinute hiper-sexy. Dacă ea nu ar fi căzut în capcana întinsă de agentul american, poate că el s-ar mai fi aflat în puşcărie, iar în felul acesta, ar fi fost mai apărat.

Acum, el nu ştia cum să iasă „basma curată”. Primul lui reflex fusese să-l contacteze pe Leonid Sevârşin, ştiind că vechiul spion păstrase contactul cu Moscova, dar când telefonase, aflase de sinuciderea acestuia.

Sevârşin era singurul lui contact cu „cealaltă lume”, care dispăruse din 1990.

Acesta fusese şi momentul în care Valentina îl anunţase că se reîntâlnise cu americanul... La auzirea acestui enunţ, înnebunise. Îşi dăduse seama că această idioată nu ţinea cont că este urmărită şi că această întâlnire reprezenta pentru ceilalţi, o tranzacţie cu americanii, cu alte cuvinte că el se afla pe punctul de a trăda.

După ce îşi înecase teama printr-o rafală de lovituri de picioare şi pumni, până ce femeia rămăsese inconştientă, sângerând pe frumosul covor chinezesc din living, se calmase, luase carnetul din faţa lui şi începuse să privească numele şi numerele de telefon. Era un carnet vechi, de peste 20 de ani.

Majoritatea numerelor aparţineau unor persoane care avuseseră legături cu Kintex, iar străinii dispăruseră de mult timp. Mental, făcu o listă cu cei care îi puteau da. Eventual, un sfat. După o jumătate de oră, el se opri, descurajat. Numerele se schimbaseră, iar oamenii erau fie morţi, fie se mutaseră în altă parte. Rămăsese singur pentru a înfrunta această problemă. Brusc îi veni ideea nebună de a telefona la Moscova, dar persoana cu care avusese contact cu 20 de ani în urmă, nu mai deţinea acelaşi număr de telefon.

Vladimir Georgiev reacţionă brusc, precum un geniu: nu exista decât un singur mod de a proba bunele sale intenţii. Se ridică şi luă cartea de vizită pe care Valentina notase un număr de telefon: cel al agentului C.I.A. Formă numărul şi

când o voce de bărbat îi răspunse „alo”, el spuse imediat:

— Sunt Vladimir Georgiev. Sunteţi prietenul Valentinei?

Malko strânse telefonul portabil aproape să-l spargă, necrezându-şi urechilor. Nu se aştepta sub nicio formă la acest telefon. Era prea frumos şi el îi adresă un gând recunoscător Valentinei.

— Da, eu sunt, spuse el. Acceptaţi să ne întâlnim?

— Da. Dar acest lucru nu mă obligă la nimic, adăugă Vladimir imediat.

— Doresc doar să vă explic o problemă, iar noi nu avem nicio intenţie negativă în ceea ce vă priveşte, ba din contră. Unde doriţi să mă întâlniţi? Ne putem vedea la *Sheraton*, la barul de la subsol.

— Nu, ripostă bulgarul. Nu doresc să merg atât de departe. Afară ninge, aşa că ar fi mai bine să veniţi dumneavoastră în cartierul meu.

— La dumneavoastră?

— Nu, nu doresc să fiţi văzut la mine. Ne întâlnim în locul în care v-aţi întâlnit ieri cu Valentina.

— Perfect.

— *Dobre,* conchise Vladimir Georgiev. Peste o oră.

187

Malko îşi băgă telefonul portabil în buzunar, spunându-şi că de această dată ajunsese la ţintă. Dacă Vladimir Georgiev accepta să-l întâlnească, însemna că Valentina îl convinsese. El îşi băgă arma sub centură, bulgarul putând fi la fel de imprevizibil precum un rechin.

În momentul în care îşi lăsa cheia la recepţie, realiză că Simenova Kolev dispăruse de trei zile.

— Domnişoara Kolev nu este aici? întrebă el.

— Este bolnavă, i se răspunse.

Bolnavă sau prudentă… El era atât de fericit. Încât nici nu se mai gândi la acest lucru.

Vladimir Georgiev intră în cameră, unde Valentina era întinsă, acesta de-abia aruncându-i o privire. Pentru moment,

avea cu totul alte preocupări. El deschise un mic sertăraş şi scoase un pistol automat cu ţeavă lungă, Tokarev 9 mm, vechea sa armă. Îi scoase încărcătorul şi-l verifică, strecurându-şi apoi, fericit, arma în buzunarul paltonului.

Avea de gând să dea două lovituri dintr-odată: să se debaraseze de acest nenorocit care-i stricase viaţa şi să demonstreze vechilor săi aliaţi că el era un om pe care se putea conta.

După ce va rezolva aceste două puncte din planul său, va fi lăsat în pace. Moartea unui agent al C.I.A. Reprezenta un oarecare risc, dar cei care trăgeau sforile în Bulgaria, îl vor proteja. După ce coborî, se aşeză la volanul BMW-ului său negru. Motorul demara greu, iar el aştepta puţin, înainte de a ieşi din garaj.

Zăpada cădea abundent, dar el se simţea bine, neînţelegând totuşi reactivarea acestei vechi istorii, mai ales că Papa se afla în viaţă. El, Vladimir, nu-l întâlnise niciodată pe Ali Agsa şi nu-i păsa de soarta Papei. În acea perioadă, era doar un tânăr maior al DS şi executa ce-i ordonau şefii.

* *

Oleg Gregorovici Bitov, sau persoana care avea un paşaport cu acest nume, scoase un suspin de uşurare, văzând

porţile vilei familiei Georgiev deschizându-se. Aflat la mai mult de î 00 de metri depărtare, îşi petrecuse ziua, congelându-se în maşina sa, Lada 1500. Îmbrăcat cu o vestă dublată cu blană, avea mănuşi groase care-i protejau mâinile şi-şi impusese să oprească motorul la fiecare jumătate de oră, pentru a economisi benzina.

Când văzu luminiţele roşii ale BMW-ului dispărând într-o curbă, demară imediat, dar din nefericire nu mai observă BMW-ul. După câteva manevre, reperă totuşi luminile din spate ale maşinii lui Vladimir Georgiev, înmatriculată C 3881 KB. Nu mai putea interveni nicio greşeală. Destins, lăsă spaţiu între cele două maşini, întrebându-se unde se

îndreaptă primul.

Vladimir Georgiev coborî cu viteză mică pe strada în pantă, trecând prin faţa intrării cazinoului Ibrakov. Parcarea era un simplu spaţiu descoperit, nepăzit. Acolo se găsea deja o maşină, cu toate luminile stinse. Vladimir parcă în faţă şi-şi strecură arma în buzunarul drept, ridicându-i piedica.

El nu opri motorul din cauza frigului, ieşi din BMW şi înaintă spre celălalt vehicul, cu mâinile în buzunarele vestei de piele.

Malko era în acelaşi timp calm, dar şi încordat. Până în ultima secundă, crezuse că bulgarul nu va veni la întâlnire, dar acum acesta se afla în faţa lui. Important era să şi plece împreună cu el... Cu mâna dreaptă pe Beretta aşezată pe scaunul de lângă el, pusese un glonţ pe ţeavă şi ridicase piedica. Nu era atât de naiv pentru a nu realiza că această întâlnire într-un spaţiu atât de pustiu putea comporta pericole. Prima sa întâlnire cu Vladimir Georgiev nu-i lăsase o amintire prea plăcută. Malko îl privi cum se apropie, cu capul puţin înclinat, pentru a evita rafalele de zăpadă şi cu mâinile înfundate în buzunare. Mai avea de făcut câţiva metri, când Malko înţelese brusc din privirea bulgarului, ce căuta acesta: locul perfect pentru a trage.

El scoase Beretta şi o întinse spre Vladimir Georgiev, chiar înainte ca acesta să poată scoate mâinile din buzunare, şi ţipă în limba rusă:

— Vladimir, nu fii idiot! Nu vă doresc răul!

În tot acest timp, Malko ar fi putut descărca arma de 10 ori, dar Vladimir Georgiev era singura persoană pe care nu o putea ucide decât în ultimă instanţă. În pofida armei întinse spre el, bulgarul avansă şi scoase în sfârşit mâna sa dreaptă din buzunar, strângând un Tokarev. Malko înjură printre dinţi: ori se lăsa împuşcat, ori sabota definitiv misiunea sa. Îi rămăseseră doar câteva secunde şi el urlă din nou:

— Vladimir, nu trage!

Oleg Bitov îşi puse pe banchetă pistoletul de calibru 22,

prelungit cu amortizor şi coborî din maşina sa Lada, parcată de-a lungul străzii pe care se afla cazinoul şi care ducea spre parcare. El nu-l întâlnise niciodată pe bărbatul pe care venise să-l omoare, dar îi cunoştea caracteristicile fizice, aşa că nu avea voie să rişte.

El înaintă spre intrarea în parcare, până în spatele BMWului, ţinând pistolul de-a lungul corpului, ştiind că în obscuritate nu se poate distinge nimic. Omul se concentră, răsuflă adânc şi văzu din spate corpul lui Vladimir Georgiev, care semăna cu o gorilă. După ce înconjură BMW-ul, înaintă calm spre ţinta sa. Şi celălalt era concentrat, dar spre cu totul altă ţintă.

Vladimir Georgiev avansa precum un rinocer, cu capul puţin plecat. El ridică braţul la orizontală. Malko ştia că se afla la câteva zecimi de secundă de eternitate. Indexul său, din instinct de supravieţuire, apăsă pe trăgaci, dar nu până la capăt. Chiar în acel moment, el distinse o siluetă care înainta în spatele bulgarului şi ţipă instantaneu:

— Vladimir! Atenţie! Uitaţi-vă în spatele dumneavoastră!

Oleg Bitov se găsea la câţiva metri în spatele lui Vladimir Georgiev când auzi avertismentul bărbatului ce se găsea în cealaltă maşină. Cu toate că îi era teamă că acesta era

înarmat, el trebuia să-şi ducă la îndeplinire misiunea, dar nu avea nicio şansă de a dispărea, dacă nu se debarasa de acest martor.

El ridică braţul şi apăsă pe extremitatea amortizorului, îndreptată spre gâtul lui Vladimir Georgiev. *Pac, pac, pac.* Cele trei detunături asurzitoare părea a fi o singură împuşcătură. Vladimir Georgiev se opri şi, cu un gest ce semăna cu strivirea unei muşte aflate pe craniul său, ridică mâna stângă. Oleg Bitov nu mai reacţionă: niciodată nu văzuse un om cu trei gloanţe în cap – chiar de calibru mic – care să nu se prăbuşească instantaneu. Colosul rămase imobil câteva secunde, apoi, se prăbuşi.

Instinctiv, Oleg Bitov reacţionă în faţa acestui fenomen

inexplicabil. El întinse arma şi trase fără să se oprească, ţintind spre pieptul rănitului până ce colosul nu mai arăta decât ca o masă de carne, plină de sânge.

Când ridică privirea, şi-l văzu pe interlocutorul lui Vladimir Georgiev ieşind din maşină, apăsă pe încărcătorul care rămăsese gol, primind apoi un glonţ care îi traversă gâtul şi un altul. În piept Acum nici nu mai putea respira şi căzu în genunchi. I se părea că zăpada este neagră şi că-i era foarte frig.

Malko privi cele două corpuri întinse la picioarele lui, fiind încă în stare de şoc, după care se apropie şi îl răsturnă pe Vladimir Georgiev. Privirea bulgarului era fixă, iar el îşi dădu seama imediat că acesta era mort. El se aplecă apoi asupra celui care trăsese, îi luă pistolul şi îl băgă în buzunar, după care cercetându-l cu atenţie, îi găsi portofelul, precum şi un paşaport rusesc. Malko lăsă banii: dolari, ruble şi leva.

Imediat alergă până la maşina ucigaşului şi scoase o geantă pusă pe podea, revenind apoi la maşina sa şi demarând spre centrul Sofiei. Din mers, îl sună pe Alister Scott.

— Am noutăţi, sosesc imediat, spuse el simplu, îi venea să plângă: toţi aceşti morţi, începând cu cei din Langley, toate eforturile sale se terminaseră printr-un masacru stupid într-o parcare. Poate că, involuntar, Vladimir Georgiev îi salvase viaţa. Dacă ucigaşul nu ar fi fost obligat să-şi golească

cartuşiera, l-ar fi înfruntat pe Malko cu arma de acelaşi calibru. Se consolă, spunându-şi că bulgarul n-ar fi avut niciodată intenţia de a-i vorbi. Acesta venise doar pentru a-l ucide.

— Într-o anumită măsură, aţi reuşit, conchise Alister Scott. De altfel, ştiam că ruşii au fost implicaţi în atentatul contra Papei. Aţi făcut imposibilul.

Se scurseseră aproape 24 de ore de la masacru. Thomas Ray transmisese felicitări pentru Malko.

Malko privea pistolul prelungit cu amortizor, recuperat de la bărbatul care-l executase pe Vladimir Georgiev: nu avea nicio marcă, dar amortizorul aparţinea, după cercetările la Langley. KGB-ului.

Paşaportul mortului fusese pe numele de Oleg Gregorovici Bitov. Întrebate, Serviciile ruse pretinseseră că era vorba despre un fals, dar documentul purta o viză de ieşire din Moscova şi una de intrare în Bulgaria, fiind nou-nouţ. În servietă, se găsise un bilet de tren dus-întors Moscova, la clasa I. Utilizând trenul, ucigaşul evita orice urmărire, faţă de călătoria cu avionul. Acesta era un bărbat de circa 50 de ani, într-o formă fizică bună. Nu avea asupra lui niciun obiect personal. Fusese o fantomă pe care nu o va căuta nimeni şi făcuse totodată ultimul cadavru al unei anchete feroce.

Malko privea obiectele etalate pe biroul şefului staţiei C.I.A. Şi îşi spuse că dintre toţi cei care participaseră la atentatul din 13 mai 1981, în viaţă nu se mai găseau decât două persoane: Papa şi asasinul său, Mehmet Ali Agsa.

Redactor: Cristina Radu
Tehnoredactare computerizată: Niculina Vasicuţă